

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_01-Dalsi_prima_mytus.pdb

PDB Name: R.Asprin-01-Další prima mýtus
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin

DALŠÍ PRIMA MÝTUS

Kapitola první

"Jsou věci mezi nebem a zemí, milý Horácio, které není člověku souzeno poznat."
- Hamlet

Myslím si, že jedním z mála kladů, které učitelé mají, je ten, že se tu a tam dají oklamat. Platilo to, když mě matka učila číst, platilo to, když se mě otec snažil naučit farmařit a platí to i teď, když se učím magii.

"Necvičil jsi!" přerušil mé úvahy Garkin ostrým napomenutím.

"Cvičil!" protestoval jsem. "Tohle je prostě těžké cvičení."

Jakoby v odpověď se začalo péro, které jsem levitoval, ve vzduchu kolébat a chvát.

"Nekoncentruješ se!" obvinil mě.

"To je vítr," namítl jsem. Chtěl jsem přidat "z vaší upovídané pusy", ale neodvážil jsem se. Hned na začátku našich lekcí projevil Garkin nedostatek uznání pro drzé učně.

"Vítr," posměšně napodobil můj hlas. "Takovýhle vítr, hlupáku!"

Mentální kontakt s objektem mé koncentrace se přerušil a péro náhle vystřelilo jako šipka ke stropu. Tam se traslavě zastavilo, jako kdyby do něčeho narazilo, i když bylo ještě na stopu daleko od dřevěných trámů. Pak začalo vodorovně kroužit. Když takto pomalu rotovalo kolem své osy, přetočilo se a začalo klouzat dokola v neviditelném kruhu jako list chycený ve víru.

Zarískoval jsem pohled na Garkina. Seděl nedbale na židli, klátil nohama a zjevně veškerou svou pozornost věnoval hltání stehna pečeného ještěřoptáka. Ptáka, kterého jsem ulovil já, měl bych možná dodat. Tomu říkám koncentrace! Náhle vzhlédl a naše oči se střetly. Bylo pozdě uhnout, a tak jsem se na něj díval dál.

"Máš hlad?" Jeho vousy barvy pepře a soli, nyní pokapané mastnotou, se najednou roztáhly do vlčího úšklebku. "Tak mi ukaž, jak jsi cvičil."

Zastavilo se mi srdce, když mi došlo, co má v úmyslu. Zoufale jsem vzhlédl. Péro padalo k podlaze, bylo již sotva ve výši ramen. Prudce jsem se napjal a natáhl svou mysl... jemně... vytvořil polštář... neodstrčit ho...

Péro se zastavilo sotva dvě dlaně nad podlahou.

Slyšel jsem, jak se Garkin tiše chichotá, ale nedovolil jsem, aby narušil mé soustředění. Nesměl jsem péro po tři roky nechat klesnout na zem a nestane se to ani teď.

Pomalů jsem je zvedal, až se vznášelo ve výši očí. Obklopil jsem ho svou myslí, zakroužil jím a přetočil ho. Jeho pohyb, když jsem je teď vedl, nebyl sice tak hladký a jistý, jako když Garkin zapojil svou mysl, ale bezpečně se pohybovalo po určené dráze.

Cvičil jsem totiž, i když ne s pérem. Když nebyl Garkin poblíž, nebo když byl zaujat vlastním studiem, věnoval jsem většinu času levitaci kovových předmětů - klíčů, abych byl přesný. Každý pohyb levitace v sobě skrývá jiné problémy. S kovem se pracuje těžko, protože to je inertní materiál. Péro, které kdysi bylo částí živé bytosti, je citlivější... až moc citlivé. Zvednout kov dalo námahu, manévrovat pérem vyžadovalo jemnost. Dával jsem však přednost práci s kovem. V profesi, kterou jsem si vybral, jsem ji mohl lépe využít.

"Dobře, stačí, ty klacku. Teď ho polož zpátky to knihy."

V duchu jsem se usmál. Tuto část jsem cvičil, ne pro její možné užití, ale protože bylo zábavné.

Knihy ležela otevřená na konci pracovního stolu. V dlouhé pomalé spirále jsem snesl péro dolů, nechal ho lehce přejet stránky knihy, zvedl ho do strmého oblouku, zastavil a snesl zpět. Jakmile se podruhé přiblížilo ke knize, uvolnil jsem část mysli, aby pohnula knihou. Když péro mělo její stránky, sklapla jako čelisti hladového dravce.

"Hmmmm..." poznamenal Garkin, "poněkud okázalé, ale působivé."

"Něco málo z toho, co jsem se naučil, když jsem cvičil," prohodil jsem nedbale a přitom jsem natáhl mysl pro druhé stehno ještěřoptáka. To však, místo aby elegantně vplulo do mé nastavené ruky, zůstalo na dřevěné míse, jako kdyby tam zapustilo kořeny.

"Ne tak rychle, ty můj pokoutný zloději. Takže ty tvrdíš, žeš cvičil, hm?" Hladil si zamyšleně vousy zpola okousanou

kostí.

"Ovšem. Cožpak to nebylo vidět?" Napadlo mě, že Garkina není tak snadné oklamat, jak by se někdy mohlo zdát.

"V tom případě chci vidět, jak zapálíš svíci. Mělo by to jít snadno, pokud jsi cvičil tak, jak tvrdíš."

"Klidně to zkusím, ale sám jste mnohokrát řekl, že některé lekce jdou snadněji než jiné."

Ačkoliv můj hlas zněl sebevědomě, byla ve mně malá dušička, když ke stolu na Garkinovu výzvu připlula velká svíce.

Za čtyři roky cvičení se mi to ještě nikdy nepovedlo, ale pokud se Garkin rozhodl, že mi nedá najíst, dokud to nedokážu, mohl bych taky hladovět pěkně dlouho.

"No, hm, Garkine, napadá mě, že s plným žaludkem bych se asi lépe soustředil."

"Mě zase napadá, že se vytáčíš."

"Nemohl bych..."

"Děkuji, Skeeve."

Jakmile použil mé vlastní jméno, nebyla šance, že by se dal zviklat. Tolik jsem se za ty roky naučil. Klacek, zloděj, idiot, trouba jsou sice hanlivá jména, ale dokud některé z nich použil, byl stále přístupný. Když však užil mé vlastní jméno, bylo to beznadějně. Je to skutečně k politování, když vám zvuk vlastního jména zní jako zvonění umíráčku.

Nuže, nebylo vyhnutí, musel jsem ukázat, co umím. Tady nebyla nic platná poloviční snaha nebo předstíraná koncentrace. Musel jsem sebrat každou uncii svých sil a schopností, abych shromáždil Sílu.

Studoval jsem svíci nezaujatou myslí, jakékoliv úsilí jsem vypudil mimo vědomí. Světnici, změř na pracovním stole, Garkina a dokonce i svůj hlad, to vše jsem pustil ze zřetele. Soustředil jsem se jen na svíci, i když už dlouho jsem znal každý její rys.

Byla skoro šest palců tlustá, aby unesla svou desetipalcovou výšku. Vyryl jsem do ní četné mystické symboly, které jsem dle Garkinových pokynů pečlivě okopíroval z jeho knih. Mnoho z nich už bylo téměř zalito ztuhlými potůčky vosku. Svíce mi po mnoho dlouhých hodin svítila při studiu, vždy byla ale zapálena třískou z ohniště a ne mým úsilím. Nemysli. Přestaň.

Tentokrát svíci zapálím. Zapálím ji, protože není důvodu, proč by se to nemělo povést.

Vědomě jsem prohloubil dýchání a začal shromažďovat Sílu. Svět se dál zužoval, až jsem vnímal jen ten zatracený zkroucený knot.

Jsem Skeeve. Můj otec byl jako farmář spojen se zemí. Má matka byla vzdělaná žena. Můj učitel je mistr čaroděj. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci.

Cítil jsem vzrůstající teplo, jak se ve mně mohutněla energie. Soustředil jsem ten žár na knot.

Stejně jako otec беру sílu ze země. Vědomosti, které mi dala matka, jsou jako čočky, které mi umožňují soustředit se na to, čeho chci dosáhnout. Moudrost mého učitele směřuje mou cestu světem tak, abych co nejlépe využil své vůle.

Jsem Skeeve.

Svíce nehořela. Čelo jsem měl zpocené a vypětím jsem se začal chvět. Ne, to je špatně. Nesmíš být napjatý. Uvolni se. Nepokoušej se to uspěchat. Strnulost brání proudu. Nech energii volně proudit, jsi jen pasivní prostředník. Snažil jsem se uvolnit, vědomě jsem nechal ochabnout svaly ve tváři a v ramenou, abych znásobil své úsilí.

Proud byl teď znatelně silnější. Už jsem téměř viděl energii směřující ode mě k cíli. Natáhl jsem prst, abych ji ještě více koncentroval. Svíce stále nehořela.

Nezvládnou to. Nemysli. Přestaň. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci. Můj otec... Ne. Nemysli. Nespoléhej se na jiné. Zapálím svíci, protože jsem Skeeve.

Za tuto myšlenku jsem byl odměněn náhlým přívalem energie, který jsem následoval. Má Síla prudce vzrostla. Jsem Skeeve. Jsem silnější než oni. Unikl jsem otcovým pokusům připoutat mě k pluhu jako mého bratra. Matka zemřela na svůj idealismus, ale mě její učení pomohlo přežít. Můj učitel je důvěřivý blázen, který si vzal za učně zloděje. Všechny jsem porazil. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci.

Skoro jsem se pýchou rozplynul, když jsem cítil, jak mě mé schopnosti přerůstají. Nebylo podstatné, jestli se mi podaří svíci zapálit nebo ne. Jsem Skeeve. Jsem mocný.

Téměř současně jsem natáhl svou mysl a dotkl se knotu. Jako v odpověď na mou vůli se objevilo malé jasné zadoutnání. Vylekalo mě to, probral jsem se a mrknul na svíčku. Jakmile jsem to udělal, doutnání zmizelo. Zanechalo po sobě jen malý obláček bílého kouře. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsem tím narušil koncentraci.

"Výborně chlapče!"

Garkin stál náhle vedle a nadšeně mi bušil do ramene. Nevěděl jsem, jak dlouho tam takhle stál, a ani jsem se o to nestaral.

"Zhasla," řekl jsem smutně.

"O to se nestarej. Zapálil jsi ji. Teď už si věříš. Příště to bude snazší. Ale dobrotivé nebe, my z tebe uděláme čaroděje. Poslyš, musíš mít určitě hlad."

Jen taktak jsem včas zvedl ruku a zachytil zbývající stehno ještěroptáka, aby mi neplesklo do tváře. Bylo studené.

"Věř mi, chlapče, že jsem už začínal ztrácet naději. Proč byla ta lekce tak těžká? Nenapadlo tě, že bys mohl tohle kouzlo použít, abys měl dost světla při otvírání zámku šperhákem nebo k založení ohně, který by odvedl pozornost?"

"Přemýšlel jsem o tom, ale světlo by mohlo přilákat nežádoucí pozornost. A když bych chtěl odvrátit pozornost. A když bych chtěl odvrátit pozornost, zase bych se bál, že někomu ublížím. Já nechci nikomu ublížit, chci jen..."

Zarazil jsem se, ale příliš pozdě jsem si uvědomil, co jsem to vlastně řekl. Silná rána pěstí, kterou jsem dostal od Garkina, mě srazila ze stoličky.

"Já to tušíš! Pořád se chceš stát zlodějem. Chceš používat má kouzla při kradení!"

Tyčil se ve svém hněvu, ale tentokrát jsem si trval na svém.

"A co na tom?" vyštěkl jsem. "Třít bídu, to člověka ubíjí. A k čemu to vlastně je dobré být čarodějem? Podívejte se

kolem sebe, už se opravdu těším, až budu žít jako vy."

Ukázal jsem se po zaneřáděné světnici, která tvořila celou chatrč.

"Hleďme, jak si vlček stěžuje," ušklíbl se Garkin. "Bylo ti to ale dobré, když tě zima vyhnala z lesa a přinutila tě krást. To člověka ničí, spát pod křovím, říkal jsi."

"A platí to pořád. Proto jsem také ještě tady. Ale nestrávím tady zbytek života. Schovávat se v malé boudě v lese, to není budoucnost, na kterou bych se těšil. Než jsem přišel a začal lovit, abychom měli maso k jídlu, živil jste se kořínky a bobulemi. Možná je to vaše představa o nádherném životě Garkine, ale moje představa to není."

Nějakou dobu jsme na sebe zlobně zírali. Teď, když jsem si svůj vztek vybil, začal jsem se víc než trochu bát. Ačkoliv jsem neměl v této oblasti významných zkušeností, předpokládal jsem, že posmívání se čarodějům není tím nejlepším způsobem, jak si zajistit dlouhou a spokojenou budoucnost.

K mému překvapení to byl Garkin, kdo ustoupil. Náhle sklopil pohled a sklonil hlavu, čímž mi poskytl zřídka vídaný pohled na rozčuchanou zmrzlou vlasů na temeni.

"Asi máš pravdu, Skeeve," jeho hlas byl podivně tichý. "Možná jsem ti ukázal, jak magie pracuje, ale neukázal jsem ti, jaký je z ní užitek. Příklad zapomínám, jak je magie v těchto krajích potlačována."

Zvedl oči. Když se znovu setkaly s mými, zachvěl jsem se pod tíhou jejich pohledu. Nebyla v nich zloba, ale hluboký žár, jaký jsem dosud neviděl.

"Víš, Skeeve, všechny kraje nejsou jako tento a také já jsme nebyl vždy takový, jakého mě znáš teď. V zemích, kde je magie uznávána, místo aby se jí báli jako tady, je těmi, co vládou, ctěna a objednávána. Tam může šikovný čaroděj, který vezme rozum do hrsti, sklízet stokrát větší bohatství, než na jaké bys mohl pomyslet jako zloděj, a dosáhnout takové moci, že..."

Náhle přestal a potřásl hlavou, jako by si to v ní chtěl srovnat. Když znovu otevřel oči, žár, který jsem v nich předtím viděl plát, už jen doutnal.

"Ale slova na tebe dojem neudělají, vid', chlapče? Pojď, ukážu ti trochu z té Síly, kterou budeš jednoho dne vládnout - pokud tady budeš cvičit."

Veselost v jeho hlase zněla nuceně. Souhlasně jsem kývl na odpověď na jeho planoucí upřený pohled. Po pravdě řečeno, žádnou ukázkou jsem nepotřeboval. Jeho tichý a stručný proslov mě přesvědčil mnohem víc, než nějaká zlostná tiráda nebo jakákoliv ukázka. Teď jsem si ale rozhodně nepřál mu odporovat.

Myslím, že si mé reakce ani nevšiml. Vkrácel totiž do velkého pentagramu, který byl trvale vyryt do podlahy chatrče. Přitom nesmyslně gestikuloval a očázená měděná pánev na žhavé uhlí se začala sunout vpřed ze svého místa v rohu, aby se s ním potkala ve středu pentagramu.

Byla to pánev, která mě poprvé přivedla ke Garkinovi. Vzpomněl jsem si, jak jsem tenkrát nakukoval oknem do boudy, když jsem hledal něco cenného, co by stálo za to ukrást. Spatřil jsem přitom Garkina, tak jako mnohokrát potom, jak neúnavně chodí po světnici s nosem zabořeným do knihy. Už to byl dost překvapující pohled v těchto končinách, kde čtení není obvyklým způsobem trávení času. Mojí pozornost však upoutala pánev. Šourala se po místnosti a sledovala Garkina jako netrpělivé štěně, které je ještě přece jenom tak slušné, že neskáče na svého pána, aby se mu dostalo jeho pozornosti. Potom Garkin vzhlédl od knihy, zamyšleně se zadíval na pracovní stůl a udělal rozhodný posunek. Z nepořádku na stole se vznesl malý hrnek s neznámým obsahem a vplul do jeho čekající ruky. Uchopil ho, zahloubal se opět do své knihy a hrnek vylil, aniž by vzhlédl. V tu chvíli skočila pánev rychle jako kočka pod jeho ruku a zachytila spršku dřív, než spadla na podlahu. To bylo mé první seznámení s magií.

Něco strhlo mou pozornost zpět od přítomnosti. Co to bylo? Zkontroloval jsem, jak Garkin pokročil. Stále pracoval zpola zakrytý mračnem vznášejících se lahviček a nádob. Občas některou vyškubl ze vzduchu, něco zamumlal, přidal trochu jejího obsahu do pánve. Ať nyní pracoval na čemkoliv, vypadalo to slibně.

Pak jsem to zaslechl znovu. Tlumené kroky před chatrčí. Ale to není možné! Garkin vždycky říkal, že... jsem pátral v paměti. Nemohl jsem si vzpomenout, že by Garkin předtím, než začal pracovat, vytvořil ochranu. Absurdní. Opatrnost byla první a nejdůležitější věcí, kterou do mě Garkin vtloukal. Než začneš pracovat, musíš vždy část obezřetlosti poslat strážit. Nemohl přece zapomenout... byl však poněkud rozvášněný a rozrušený.

Stále jsem se ještě rozhodoval, jestli ho nemám přerušit, když náhle odstoupil od pánve. Upřel na mne pohled a upozornění mi umřelo v hrdle. To nebyla ta pravá chvíle pro nějaké upozornění. V očích měl opět ten žár, silnější než předtím.

"I ukázka by měla něco naučit," pronesl. "Kontrola, Skeeve. Kontrola je hlavní oporou magie. Moc bez kontroly je pohromou. Proto cvičíš s pérem, i když jsi schopný pohybovat většími a těžšími předměty. Kontrola. Dokonce i tvé chabé síly by mohly být bez kontroly nebezpečné a já tě nenaučím víc, dokud se je nenaučíš kontrolovat." Opatrně vystoupil z pentagramu.

"Abych ti předvedl význam kontroly, vyvolám nyní démona z jiného světa. Je silný, krutý a nebezpečný. Kdyby dostal šanci, oba by nás zabil. Přesto se ho nemusíme obávat, protože bude pod kontrolou. Nebude moci ublížit nám ani komukoliv jinému v tomto světě, dokud bude v tomto pentagramu. Nyní sleduj Skeeve. Sleduj a uč se."

Nato ještě jednou zakroužil pánví. Pak rozpráhl ruce a pět svící ve vrcholech pentagramu vzplálo a jeho linie začaly zářit přízračným modrým světlem. Po několika minut panovalo ticho a potom začal tiše mumlat zařikávání. Z pánve začal stoupat proužek dýmu, který se ale místo ke stropu valil k podlaze, kde utvořil obláček, který kypěl a pulsoval.

Garkinovo zařikávání zesílilo a oblak rostl a temněl. Pánev nebyla už téměř vidět, když se v hloubi oblaku začalo něco formovat...

"Is'tvan tě pozdravuje Garkine!"

Krve by se ve mně nedořežal, jak jsem se lekl. Slova zazněla v chatrči, ale nepřicházela z pentagramu! Rychle jsem se otočil směrem, odkud přicházela. Přímou ve dveřích stála postava zahalená do třpytivého zlatého pláště. V tu šilenou

chvíli jsem si myslel, že je to démon, kterého Garkin vyvolal. Pak jsem uviděl kuš. Byl to sice člověk, zaplat'pánbu, ale natažená a nabitá kuš v jeho rukách udělala velmi málo pro zklidnění mé duše.

Garkin se ani neotočil, aby se podíval.

"Teď ne, ty blázne!" vztekle zavrčel.

"Byl to dlouhý lov, Garkine," pokračoval muž, jako by neslyšel. "Schoval jsi se dobře, ale copak jsi opravdu doufal, že unikneš..."

"Ty se opovažuješ!?" odvrátil se Garkin od díla a rozhněvaně se napřimil.

Jak muž spatřil Garkinovu tvář a oči, jeho obličej se zkroutil do groteskní masky strachu. Reflexně vypustil střelu ze své kuše, ale bylo už pozdě. Neviděl jsem, co Garkin, věci se děly příliš rychle, ale muž najednou zmizel ve stěně plamenů. V agonii zaječel a padl na zem. Plameny zmizely stejně rychle jako se objevily, a zanechaly po sobě doutnající tělo na důkaz toho, že tu opravdu byly.

Nějakou dobu jsem stál jako přibitý, než jsem se mohl pohnout nebo dokonce promluvit.

"Garkine," vypravil jsem ze sebe nakonec, "Já... Garkine!"

Garkinovo tělo leželo na podlaze jako zmačkaná hromada. Jedním skokem jsem byl u něj, ale byl jsem příliš pomalý. Z prsou mu s tichou neodvolatelností trčel šíp z kuše. Garkin mi tedy dal svou poslední lekci.

Když jsem se ho přestal dotýkat, povšiml jsem si něčeho, z čeho mi ztuhla krev v žilách. Jeho tělo téměř zakrývalo zhasnutou svíci v severním vrcholu pentagramu, jehož linie již modře nezářily. Ochranné kouzlo bylo pryč.

Se zoufalým úsilím jsem zvedl hlavu, abych zjistil, že zírám do páru žlutých očí se zlatými skvrnami, které nebylo z tohoto světa.

Kapitola druhá

"Věci nejsou vždy takové, jak se zdají."

- Mandragora

Jednou v lese jsem se octl tváří v tvář hadokočce. Jindy jsem se zase potkal s pavoukomeďvedem. Nyní jsme stál proti démonovi. Rozhodl jsem se chovat jako tenkrát, kdy mi to zachránilo život. Ztuhlul jsem. Později si s oblibou představoval, že to byl záměrný, promyšlený čin.

Démon zkřivil pysky a odhalil tak dvě řady jako jehla ostrých zubů.

Začal jsem uvažovat o změně původního úmyslu a rozhodl jsem se zmizet.

Démon si purpurovým jazykem olízl pysky a začal po mě pomalu natahovat spár. Nic víc už jsem nepotřeboval!

Uskočil jsem, nebyl to ale žádný ladný kočičí skok, hrabal jsem se hezky po čtyřech. Je zajímavé, jak rychle se člověk může takto pohybovat, je-li náležitě motivován. Mně se to podařilo na plné pecky, bohužel jsem však naběhl rovnou do zdi a udeřil se do hlavy.

"Aaach..." dostal jsem ze sebe. Není to mnoho, ale v tu chvíli to bylo nejkřiklavější vyjádření bolesti a hrůzy, jaké jsme byl schopen ze sebe vypravit.

Vypadalo to, jako by se démon začal dusit. Několikrát potlačovaně vyprskl a pak se rozesmál. Nebyl to však žádný tichý hrozivý smích, prostě jen srdečný nadšený smích někoho, kdo byl právě svědkem něčeho neobyčejně směšného. Bylo mi to protivné a navíc mě to znepokojilo. Protivné proto, že jsem měl rostoucí podezření, že zdrojem jeho pobavení jsme já; a znepokojilo mě to proto, protože... no... byl to démona démoni jsou...

"Chladní, nebezpeční a krvežízniví," vyrazil ze sebe démon zajímavě, jako by četl mé myšlenky. "Tys to opravdu spolkl i s návnadou, vid', maličký?"

"Prosím?" řekl jsem, protože mě nenapadlo nic jiného.

"Máš něco s ušima? Řekl jsem chladní, nebezpeční..."

"To jsme slyšel. Nevím, co jste tím vším myslel."

"Chtěl jsme říct, že jsi celý zkoprnělý strachy a vsadil bych se, že za to může několik dobře zvolených slov mého váženého kolegy." S těmi slovy pokynul rukou směrem ke Garkinovu tělu. "Omlouvám se za tu teatrálnost. Měl jsem pocit, že by špetka legrace mohla trochu ulevit tomuto již beztak dosti tragickému okamžiku."

"Špetka legrace?"

"No, víš, nemohl jsem tu příležitost nevyužít. Měl jsi se vidět."

Spokojeně se pro sebe zasmál, vystoupil z pentagramu a beze spěchu si začal všechno klidně prohlížet.

"Takže tohle je Garkinovo nové působiště, co? To je ale díra. Kdo by si to byl pomyslel, že takhle dopadne?"

Tvrzení, že jsem byl perplex, by bylo značné podhodnocení situace. Nevěděl jsem sice přesně, jak by se démoni měli chovat, ale takhle určitě ne.

Mohl jsem vystřelit ze dveří, ale nezdálo se, že by mi hrozilo bezprostřední nebezpečí. Buď mi ta podivná bytost nechce ublížit, anebo si je jistý, že by mě zastavil, kdybych se pokusil zdrhnout. V zájmu klidu mé nervové soustavy jsem se rozhodl vyčkat a přijmout to, co bude následovat.

Zatímco démon prohlížel chatř, já jsem si prohlížel jeho. Byl to humanoid, tedy to jest, měl dvě paže, dvě nohy a hlavu. Byl malý, ale sporý a mohutně stavěný, v ramenou širší než člověk a velmi svalnatý, ale nebyl to člověk. Myslím to tak, že nepotkáte každý den na ulici zástupy bezvlasých lidí s tělem pokrytým temně zelenými šupinami a se špičatými trčícíma ušima.

Zariskoval jsem otázkou.

"Hm, promiňte."

"Co je prcku?"

"Vy jste démon, že ano?"

"Cože? Jo, to jo. Myslím, že by se to dalo tak říct."

"Pak tedy, pokud se vás můžu zeptat, proč se nechováte jako démon?"

Démon na mě vrhl znechucený pohled a v mučednickém gestu zvrátil hlavu k nebi.

"Každý jenom kritizuje. Něco ti řeknu, prcku, to bys byl spokojenější, kdybych ti prokousl hrdlo?"

"No, to ne, ale..."

"A když na to přijde, kdo vlastně jsi? Náhodný čumil, nebo jsi přišel s vrahem?"

"Já jsem tady s ním," pospišil jsem si s odpovědí a ukázal třesoucím se prstem na Garkinovo tělo. Zmínka o prokousnutí krku mě opět dostala na pokraj zoufalství. "Nebo vlastně byl. S Garkinem. Když ho vyvolal!... Jsem... Byl jsem jeho žákem."

"Nekecáš? Garkinův učeň?" Postoupil ke mně s nataženou rukou, "To mě těší... co se děje?"

Jakmile se ke mně pohnul, začal jsem se od něj sunout pryč. Snažil jsem se to provést nenápadně, ale všiml si toho.

"No... když... vy jste démon."

"Jo. A co?"

"Um... no, démoni jsou přece..."

"Hele klid, chlapče. Já nekoušu. Víš, jsem Garkinův starý kamarád."

"Vždyť jste přece řekl, že jste démon?"

"Správně. Jsem z jiné dimenze. Jsem dimenzionální cestovatel, zkrátka demon. Jasně?"*

"Co je to dimenze?"

Démon se zamračil.

"Víš to jistě, že jsi Garkinův učeň? Copak ti vůbec nic neřekl o dimenzích?"

"Ne," odpověděl jsem. "Totiž ano, jsem jeho učněm, ale nikdy mi o těchle démonických neřekl."

"Dimenzích," opravil mě. "Dimenze je jiný svět, vlastně jeden z mnoha světů, které existují zároveň s tímto, ale v jiných rovinách. Chápeš?"

"Ne," přiznal jsem.

"Dobře, ber to postě tak, že jsem z jiného světa. A v tom jiném světě jsem stejný čaroděj jako Garkin. Měli jsme dohodu přivolávat se navzájem přes bariéru, takový výměnný program, když jsme chtěli udělat dojem na naše učedníky."

"Myslím, že jste ale řekl, že jste démon," prohlásil jsme podezřívavě.

"Ale já jsme demon. Podívej chlapče. V mém světě bys byl demon - dimenzionální cestovatel ty. Ale teď jsem já ve tvém světě, takže jsem démon já."

"Myslím, že jste ale řekl, že jste čaroděj."

"To snad není možný!" Démon vyslal k nebi zlostný posunek. "Já tu budu diskutovat s nějakýmňoumou učedníkem... Tak hele, prcku."

Opět na mě upřel svůj pohled.

"Zkusíme to teda takhle. Podáš mi ruku, nebo ti mám vyrvat srdce z těla?"

Když to postavil takhle... Chci říci, že ve chvíli, kdy se přestal ovládat a začal na mě křičet, se celkem podobal Garkinovi. Začal jsem věřit jeho řečem o přátelství s mým bývalým učitelem. Uchopil jsem jeho ruku a opatrně potřásl.

"Jsem... Jmenuju se Skeeve."

Jeho stisk byl chladný, ale pevný. Ve skutečnosti byl tak pevný, že jsme nemohl stáhnout ruku tak rychle, jak bych býval chtěl.

"Těší mě. Já jsem Aahz."

"Oz?"*

"Nic společného."

"Nic společného s čím?" zeptal jsem se, ale on už si opět prohlížel světíci.

"No, určitě tu není nic, co by přitáhlo místní domorodce. Zcela primitivní a trvanlivé, nicméně nelákavé."

"Nám se tu líbí," řekl jsem poněkud dotčeně. Nyní, když jsme se přestal bát, se mi nelíbil posměch v jeho hlase. Chatrč za moc nestála a nebyl jsem na ni přehnaně pyšný, ale jeho kritika mě zlobila.

"Nečerti se chlapče," zareagoval smířlivě. "Jen hledám motiv, to je všechno."

"Motiv?"

"Důvod, proč někdo oddělal starého Garkina. Nejsem zrovna mstivý, ale byl to můj starý kamarád, a tak to vzbudilo mou zvědavost."

Přestal prohlížet místnost a obrátil se přímo ke mně.

"A co ty? Co si o tom myslíš? Někaké děvečky, které svedl, nebo farmáři, které podvedl? Jsi v tom taky zapletený. Mohl bys být klidně dalším terčem."

"Ale ten chlap, co ho zabil, je mrtvý." Ukázal jsem na spálenou hromadu u dveří. "Cožpak tím to neskončilo?"

"Probuď se chlapče. Ty sis nevšiml toho zlatého pláště? Profesionální zabiják. Někdo ho najal a ten někdo by mohl najmout dalšího."

Bylo to jako studená sprcha. Na to jsme vůbec nepomyslel. Začal jsme v paměti honem hledat nějaký klíč, nějakou stopu.

"No... řekl, že ho posílá Ištván."

"Co to je, jaký Ištván?"

"Nevím... počkejte. Co jste myslel tím, že bych mohl být dalším terčem?"

"Pěkný, co?"

Aahz pozvedl zlatý plášť. "Podšitý a oboustranný. Vždycky jsem se divil, jak to dělají, že zůstanou nepovšimnutí,

dokud nejsou připraveni udeřit."

"Aahzi..."

"Hmmm? Nechtěl jsem tě vystrašit. Jenom přemýšlím, jestli někdo vyhlásil lov na čaroděje obecně, nebo speciálně na Garkina, mohl bys někoho... hej, copak je tohle?"

"Co je co?" zeptal jsem se a snažil se zahlédnout, co našel.

"Tohle," řekla pozvedl svou kořist. "Zdá se, že nejsme jediným demonem tady v okolí."

V ruce držel hlavu, tu vrahovu. Byla téměř zuhelnatělá, na několika místech byla vidět lebka. Můj vrozený odpor k takové podívané zmínilo několik jejich na první pohled nápadných rysů. Brada a uši byly nepřírozně zašpičatělé a z čela vystupovaly dva krátké tupé rohy.

"Dábel!" zděšeně sem vykřikl.

"Cože? Aha, Dabel. Ale tenhle není z Pakly, je z Imperu. Je to Imp. Copak tě Garkin nic nenaučil?"

"Už zase?" zeptal jsem se, ale zachmuřený Aahz byl plně zaujat hlavou.

"Otázkou je, kdo by mohl být tak omezený, že si najal Impa jako zabijáka? Jediný, na koho mohu přijít, je Is'tvan, ale to je nemožné."

"Ale to je ten, kdo to udělal. Copak se nepamatujete? Řekl jsem..."

"Myslel jsem, žeš řekl "Išt'ván"."

"Řekl. Moment, jak jste to řekl?"

"Řekl jsem Is'tvan. To neslyšíš ten rozdíl?"

"Ne," přiznal jsem.

"Hmmm... musí to být pro lidské uši nepatrný rozdíl, když to nejde rozlišit. No dobře. Nevadí. To ale úplně mění situaci. Jestliže Is'tvan vyrukoval se svými starými kousky, nesmíme ztrácet čas. Hej, počkat. Co je tohle?"

"To je kuš," poznamenal jsem.

"S teplem naváděnými protipancérovými šipkami? To je v tomhle světě běžné?"

"Teplem naváděnými..."

"S tím si nelam hlavu, chlapče. Nemyslel jsem to tak. Prostě to všechno prostřelí. No, raději abych šel."

Zamířil do pentagramu. Náhle mi došlo, že se chystá odejít.

"Hej! Počkej chvíli! O co tady jde?"

"To by bylo dlouhé vysvětlování, chlapče. Možná se ještě někdy uvidíme."

"Ale řekl jste, že bych mohl být dalším terčem!"

"Jo, to jo, takhle se to zamotalo. Víš co? Utíkej a možná, že si tě do doby, než to skončí, nenajdou."

Zatočila se mi hlava. Na to, abych mohl jasně myslet, se všechno seběhlo příliš rychle. Pořád jsem ještě nevěděl, co nebo kdo démon vlastně je, a jestli mu můžu věřit. Jedno jsem ale věděl. Byl tím nejbližším tvorem, který mi mohl v této situaci, ve které jsem byl jasně propadající, jako spojenec pomoci.

"Copak mi nemůžete pomoci?"

"Není čas, musím už jít."

"Nemohl bych jít s vámi?"

"Jenom by ses mi pletl, mohl bych se kvůli tobě dostat do potíží."

"Ale bez vás mě zabijou!"

Propadl jsem zoufalství, ale na Aahze to dojem neudělalo.

"Nejspíš ne. Poradím ti, chlapče. Musím už opravdu jít, ale ukážu ti něco, co by tě mohlo zachránit. Malý trik, který by se ti mohl hodit. Viděl jsi všechny ty čarovné tanečky, které Garkin užil, aby mě sem přes bariéru dostal? Tak ty nejsou nutné. Pozorně se dívej. Ukážu ti, jak to děláme, když u toho naši učedníci nejsou."

Chtěl jsem zakřičet, zarazit ho a přimět, aby mě poslouchal, ale už začal. Rozpažil, vzhledl vzhůru, zhluboka se nadechl a pak tleskl.

Nestalo se nic.

Kapitola třetí:

Spolehlivější než magie jsou jen dobří přátelé.

-Macbeth

Aahz se zamračil a tleskl znovu, tentokrát rychleji.

Nic se nezměnilo.

Usoudil jsem, že se něco nepovedlo.

"Nepovedlo se to?" zeptal jsem se zdvořile.

"To si piš, že se něco nepovedlo!" zavrčel Aahz. "Nefunguje to."

"Jste si jist, že to děláte správně?"

"Ano, jsem si jistý. Tak jistý, jako když jsem to dělal padesátkrát předtím."

Vypadalo to, že se začíná zlobit.

"Neměl byste..."

"Podívej se, mladej. Kdybych věděl, kde se stala chyba, už bych to měl. Takže sklapni a nech mě přemýšlet!"

Dřepnul si do středu pentagramu, zkřížil nohy a na podlahu začal čmárat nejasné formule, které si pro sebe tiše mumlal. Nevěděl jsem, zda zkouší nějaké jiné zaklínadlo nebo prostě usilovně přemýšlí. Usoudil však, že by nebylo moudré se ho nyní na to ptát. Místo toho jsem se snažil uspořádat si své rozházené myšlenky.

Pořád jsem ještě nevěděl, jestli Aahz pro mě znamená hrozbu nebo naopak spásu před ještě větší hrozbou. Chci říci, že i když jsem si byl skoro jist, že to s vyrváním srdce nemyslel vážně, přece jenom, pokud jde o takové věci, měli byste si tím být opravdu pořádně jisti. Jednu věc jsem ale věděl určitě. Ve hře byla jiná magie než jen levitování pírek.

"Může to být jediné takhle!"

Aahz byl opět na nohou a našťavaně se díval na Garkinovo tělo.

"Ten starej hnusnej rosomák!"

"Co je to rosomák?" zeptal jsem se, ale vzápětí jsem toho litoval. Obraz, který mi zaplavil mysl, byl tak děsivý, že jsem si nepřál dozvědět se oněm podrobněji. Ale nemusel jsem se bát. Aahz nehodlal ztrácet čas tím, že by mi odpovídal.

"No, to je pěkně mizerný vtíp, to ti tedy řeknu."

"Um... O čem to mluvíte, Aahzi?"

"O Garkinovi! Ten za to může. Vědět, že to takhle dopadne, proměnil bych ho, kdybych mohl, ve starou tresku."

"Aahzi... Pořád nevím..."

Zarazil jsem se. Aahz přestal vykřikovat a podíval se na mě. Bezděčně jsem se přikrčil, než jsem poznal, že to chrčení znamená, že se směje. Bylo mi to milejší, než kdyby zuřil.

"Promiň, Skeeve," zabručel. "Asi jsem se nevyjádřil dost jasně."

To mi zrovna v tu chvíli nepřipadalo. Obvykle jsem se totiž nesetkával s lidmi, tím méně s démony, které by byli ke mně milí.

"Um... To je v pořádku. Jen jsem chtěl vědět..."

"Podívej se, věc se má tak. Občas jsme s Garkinem... občas jsme si ze sebe dělali legraci. Začalo to jednou, když jsme spolu popíjeli a on na mě nechal účet. Tak jsem ho příště přivolal a přenesl do jezera. Musel být po ramena ve vodě, když se snažil vrátit ze zpátky do své dimenze. Dokonce... no, nebudu tě ale unavovat podrobnostmi. Prostě jsme měli zvyk dostávat jeden druhého do trapných situací. Je to poněkud dětinské, ale nevinné. Ale tentokrát," přimhouřil oči, "to ten starý kozel poněkud přehnal... vypadá to totiž, že se mu to vymklo z rukou. Nemyslíš?"

Opět na mě vycenil v úsměvu své tesáky. Chtělo se mi s ním naléhavě souhlasit, ale neměl jsem ani tu nejmlhavější představu, o čem to vlastně mluví.

"Pořád jste mi neřekl, co se děje."

"Děje se to, že mě ten smrdutý slizoun zbavil Síly!" zapomenul Aahz na svou vyrovnanost a zařval. "Jsem tu zablokovaný! Nemůžu udělat vůbec nic, dokud nezruší to pitomé srandovní kouzlo! A to on nemůže, protože je mrtvý! Teď už tomu rozumíš, ty plašmuško?"

Rozhodl jsem se. Ať už je to zachránce nebo ne, bylo by lepší, kdyby se vrátil tam, odkud přišel.

"No, jestli bych vám mohl nějak pomoci..."

"Můžeš Skeeve, ty můj hochu." Aahz najednou jen předl. "Stačí, když jen trochu zatopíš pod tím starým kotlíkem nebo co to je a zrušíš to kouzlo. Potom můžeme jít každý po svém a..."

"To nemůžu."

"Dobře hochu," jeho úsměv zesílil. "Klidně tady počkám, dokud to nepůjde. K čemu myslíš, že jsou přátelé?"

"V tom to není."

"Co vlastně chceš? Krev?" Aahz se už neusmíval. "Pokud se mě tady snažíš držet, tak ti..."

"Vy mi nerozumíte!" přerušil jsem ho zoufale. "Nemůžu to udělat, protože to neumím! Nevím jak!"

To ho zarazilo.

"Hmm. To by mohl být problém. No co, místo toho, aby se kouzlo zrušilo tady, vystřelíš mě do mé dimenze a tam už seženu někoho, kdo to udělá."

"To taky neumím. Vzpomeňte se, říkal jsem vám, že jsme nikdy neslyšel o..."

"Co vlastně umíš?"

"Umím levitovat předměty... no, malé předměty."

"A dál..." povzbuzoval mě.

"A... taky... zapálit svíčku."

"Zapálit svíčku?"

"No... skoro."

Aahz těžce klesl na židli a složil hlavu do dlaní. Nějakou chvíli tak zůstal. Čekal jsem, co vymyslí.

"Je tady v té díře něco k pití?" zeptal se konečně.

"Přinesu vám trochu vody."

"Řekl jsem něco k pití, ne k umytí."

"Aha. Ano, pane!"

Pospíšil jsem si k němu s pohárem vína z Garkinova malého soudku a doufal jsem, že si nevšimne, že pohár není zrovna nejčistší.

"K čemu to bude? Pomůže vám to získat zpět vaši Sílu?"

"Ne, ale možná mi to trochu zvedne náladu." Jedním douškem do sebe hodil víno a pohrdavě si prohlížel prázdný pohár. "To je největší nádoba, co tu máš?"

Zoufale jsem se rozhlížel po místnosti, ale Aahz mě předešel.

Vstal, vkročil do pentagramu a zvedl pánev. Věděl jsem, že je mnohem těžší, než by se zdálo, ale on ji nesl k soudku, jako by nic nevážila. Naplnil ji po okraj Garkinovou břeckou, nestaraje se o to, zda v soudku ještě něco zbyde, a dopřál si mohutný doušek.

"Aah, to už je lepší!" vydechl.

Udělalo se mi trochu nevolno.

"Nu, chlapče," přejel mě zkoumavým pohledem, "vypadá to, že jsme odkázáni jeden na druhého. Není to zrovna ideální, ale co můžeme dělat. Je načase, abychom do toho kyselého jablka kousli, i když musíme vystačit s takhle hloupě rozdanými kartami. A ty naše karty přece znáš."

"Ovšem," prohlásil jsem poněkud dotčeně.

"Dobře."

"Do jakého kyselého jablka?"

Aahz zavřel oči a vypadalo to, že svádí nějaký vnitřní boj.

"Chlapče," řekl po chvíli, "existuje velká pravděpodobnost, že se z našeho partnerství někdo zblázní. Odhadoval bych, že to budu já, pokud budeš v každé druhé větě dávat takové hloupé otázky."

"Když já ale nerozumím ani polovině z toho, co říkáte."

"Hmm, tak jo. Víš co, schovávej si všechny otázky a jednou za den se mě na ně zeptej. V pořádku?"

"Pokusím se."

"Správně. A teď, jak si stojíme. Jestli Is'tvan najal Impy jako zabijáky..."

"Co je to Imp?"

"Chlapče, nemohl bys mi dát šanci?"

"Promiňte, Aahzi. Pokračujte."

"Správně. Tak tedy... umm... A je to tady!" vyslal k nebi gesto mučenika. "Nemůžu si vzpomenout, co jsme říkal!"

"Impové," napověděl jsem.

"Aha! Správně. Tak tedy, jestliže najal Impy a takto je vyzbrojil, může to znamenat jediné: že už zase provádí ty svoje starý kousky. A já, dokud nebudu mít zase svou Sílu, se nemůžu odsud dostat, abych udělal poplach. A do toho ses dostal ty, chlapče...chlapče?"

S očekáváním na mě hleděl. Shledal jsem, že své trápení nemohu už déle tajit.

"Promiňte Aahzi," řekl jsem tichým lítostivým hlasem, ve kterém jsem jen stěží poznal svůj hlas. "Nerozumím jediné věci z toho, co jste řekl."

Náhle jsem si uvědomil, že je mi do pláče a honem jsem se odvrátil, aby si toho nevšiml.

Stál jsem tam, slzy mi tekly po bradě a bojoval jsem s nucením si je utřít a zároveň mi bylo divné, proč mi dělá starost, jestli si démon všiml nebo nevšiml, že pláču. Nevím, jak dlouho jsem tam stál. Zpátky do přítomnosti mě vrátila ruka na mém rameni. Jemná, chladná ruka.

"Hej, chlapče. Netrap se." Aahzův hlas byl překvapivě plný účasti. "Není to tvoje chyba, že si Garkin střelil svá tajemství. Nikdo do tebe neočekává, že budeš umět něco, co jsi se nikdy neučil, a tak to nemůžeš chtít po sobě ani ty sám."

"Když já se cítím jako hlupák," řekl jsem stále odvrácený. "Nejsem na to zvyklý, abych se cítil jako hlupák."

"Nejsi hlupák. To už vím. To by si tě Garkin nevybral za učně, kdybys byl hlupák. Jestli je tu někdo hlupák, tak jsem to já. Tak jsem se snažil z toho dostat, že jsem si neuvědomil, že mluvím s učedníkem jako se zkušeným čarodějem. A to je hloupost."

Stále jsem se nezmohl na odpověď.

"Krucí, kluku." Jemně mi zatřásl ramenem. "Ty teď umíš čarovat víc než já."

"Ale vy víc umíte."

"Ale nemůžu to použít. Hele, chlapče, teď jsem dostal nápad. Se smrtí starého Garkina jsi jaksi tady skončil. Co bys řekl tomu, kdyby ses stal na chvíli mým učněm? Vezmeme to od začátku, jako bys byl nový žák, který nic neumí. Hezky od začátku, krok po kroku. Co ty na to?"

I když jsem byl pořádně skleslý, poněkud jsem pookřál. Jak už jsem řekl, hlupák nejsem a dokážu poznat skvělou příležitost, když se namane.

"Páni, to by bylo skvělé!"

"Takže dohodnuto?"

"Dohodnuto," odpověděl jsem a napřáhl ruku.

"Co to má znamenat?" zavrčel. "Copak ti moje slovo nestačí?"

"Ale řekl jste..."

"To je v pořádku. Teď jsi můj učně a s učni si já rukama nepotřásám."

Stáhl jsem ji zpět. Napadlo mě, že tohle spojenectví nebude jen procházka růžovým sadem.

"A teď, jak už jsem řekl, jde o to, co můžeme dělat..."

"Ale ještě jsem neměl žádnou lekci!"

"To je v pořádku. Tohle je tvá první lekce. Když dojde ke krizi, neplýtvěj energií pídním se po znalostech nebo dovednostech, které nemáš. Pusť se do toho a použij co nejlépe to, co už umíš. A teď zmlkni, než ti řeknu, o co běží... učni."

Mlčel jsem poslouchal. Chvilku si mě prohlížel, pak spokojeně pokývl, dal si další doušek za pánve a začal.

"Teď z toho, co jsem ti už řekl, máš aspoň mlhavou představu o jiných dimenzích. Také máš z první ruky zkušenost, že čarodějové umí otevřít přechody v bariérách mezi těmito dimenzemi. No, a různí čarodějové mohou tuto moc použít různými způsoby. Někteří, jako Garkin, ji užívají, jenom aby udělali dojem na vesnické křupany; vyvolávají demony, vize jiných světů, prostě takovýto druh kousků. Ale jsou takoví, jejichž motivy nejsou tak čisté."

Přestal, aby si dopřál další doušek vína. Kupodivu jsme necítili potřebu přerušovat ho otázkami.

"Technologie je v různých dimenzích stejně jako magie na různé úrovni. Někteří čarodějové to využívají ke svému prospěchu. Své kousky nepředvádějí pro zábavu, ale jsou to pašeráci, kteří kupují a prodávají technologie přes bariéry, aby vydělali a byli mocnější. Většina z vynálezců v kterékoli dimenzi je ve skutečnosti utajenými čaroději."

Zamračil jsem se, aniž jsem i to uvědomil. Aahz si toho ale všiml a s mrknutím se na mě zašklebil.

"Vím, co si asi myslíš, Skeeve. Zní to poněkud nečestně a bezohledně. Existuje ale hromada ucházejících morálních pravidel. Tyto zákony tvoří nepsaný Pašerácký kodex, který se hezky přesně dodržuje."

"Pašerácký kodex?" zapomněl jsem se a dovolil si otázku. Vypadalo to, že to tentokrát Aahzovi nevadí.

"Je jako Žoldácký kodex, ale jde to hůře přerušit a je výhodnější. Zkrátka, v kodexu například je, že nemůžeš přivést "vynález" do dimenze, která ještě nedosáhla jeho technické úrovně. Jako třeba přivést řízené střely tam, kde znají jen luky a šípy, nebo lasery do éry střelného prachu."

Jen s velkými obtížemi jsem i nadále zachoval mlčení.

"Jak už jsem řekl, většina čarodějů poctivě kodex dodržuje a jen občas se vynoří někdo, kdo ho porušuje. A tím jsme se dostali k Is'tvanovi."

"Jakmile jsem uslyšel to jméno, jako když mě poleje studenou vodou. Možná, že to bylo tím, jak jinak ho Aahz vyslovil.

"Říká se, že Is'tvan podvádí. Já si myslím, že si hlavně až moc hraje se svou kouzelnou hůlkou. Ale ať je to tak či onak, vzal si do hlavy, že ovládne všechny dimenze. Jednou se už o to snažil, ale včas jsme mu na to přišli a několik se nás dalo dohromady, abychom mu dali lekci ve slušných způsobech. Přitom jsme se vlastně poprvé potkal s Garkinem."

Zašermoval pánví a vylil trochu vína na podlahu. Zapochoyboval jsem o jeho střizlivosti, ale když pokračoval, byl jeho hlas dostatečně jistý.

"Myslel jsem, že to po tom výprasku vzdal. Dokonce jsme mu dali i několik suvenýrů, aby bylo jisté, že na něj nezapomene. Proto nás tohle zaskočilo. Jestliže si najímá pomoc z jiných dimenzí a vyzbrojuje je zbraněmi takovéto technické úrovně, vypadá to, že si znovu začíná."

"S čím začíná?"

"Teď jsem ti to řekl. Pokouší se ovládnout dimenze."

"To je mi jasné, ale jak? Mám na mysli, jak mu pomůže to, co dělá v této dimenzi, k ovládnutí ostatních?"

"Ach tak. Víš, každá dimenze má určité množství energie, která může být usměrněna nebo přeměněna v magii.

Jednotlivé dimenze mají různá množství energie a ta je rozdělena nebo sdílena čaroději této dimenze. Pokud se mu podaří dostat pod kontrolu nebo dokonce zabít ostatní čaroděje v této dimenzi, pak může použít sloučenou magickou energii k napadení druhé dimenze. Pokud se mu i tam podaří zvítězit, bude mít energii ze dvou dimenzí, se kterou může napadnout třetí, a tak dál. Jak vidíš, čím dál bude pokračovat ve svém spiknutí, tím bude silnější a tím těžší ho bude zastavit."

"Už tomu rozumím," zvolal jsem nadšeně.

"Dobrá. Pak tedy víš, proč ho musíme zastavit."

Mé nadšení opadlo.

"My? Myslíte nás dva? Vás a mě?"

"Je mi jasné, že to není žádná velká síla. Ale jak už jsem řekl, je to vše, co máme."

"Myslím, že bych si dal trochu vína."

"Nic takového hochu. Jsi teď v učení. Všechn čas budeš potřebovat ke cvičení, pokud se nám má pověst zarazit Is'tvana. On totiž není v magii, ať už je napitý nebo střizlivý, žádná nula."

"Aahzi," řekl jsem pomalu, aniž bych zvedl hlavu. "Řekněte mi pravdu. Myslíte si, že je naděje, abyste mě naučil tolik magie, abychom měli šanci ho zastavit?"

"Ovšem. Kdybychom neměli naději, vůbec bych se do toho nepouštěl. Věř mi."

Nepřesvědčil mě a z jeho hlasu jsme vycítil, že ani sebe ne.

Kapitola čtvrtá

"Pečlivé plánování je klíčem k bezpečnému a rychlému cestování."

- Odysseus

"Hmm... No, není to zrovna na míru jako od krejčího, ale bude to muset stačit."

Snažili jsme se Aahze nějak obléci a teď si v malém poloslepém zrcátku, které jsme našli, prohlížel výsledek. Točil se dokola, jak se snažil kousek po kousku se v tom střepu vidět.

"Kdybychom tak mohli najít něco v jiné barvě, než je tahle strašná hnědá."

"To je všechno, co máme."

"Jsi si jistý?"

"Naprostě. Mám dvě haleny, obě hnědé. Vy jste si oblíkl jednu a já mám druhou."

"Hmmm..." opáčil a pozorně si mě prohlížel. "Možná bych vypadal lépe v té světlejší hnědé. No nic, můžeme to probrat později."

Pozornost, jakou věnoval svému vzhledu, mě zaujala. Stejně se s nikým nechtěl potkat. Pohled na zeleného šupinatého démona by vyvedl z míry většinu místních bez ohledu na to, co by měl na sobě. Nyní jsem však považoval za nejmoudřejší mlčet a vyhovět mu v jeho úsilí.

Ve skutečnosti mu oblečení docela dobře padlo. Halena měla sice trochu větší rukávy, než by bylo třeba, ale zase ne o tolik, protože jsem byl vyšší než on a to největší rozdíl vyrovnalo. Nohavice jsme museli trochu zkrátit na míru jeho nohou, ale ani ty, stejně jako halena mu nebyly nijak těsné. Ty věci jsme si ušil sám a byly už pěkně vytahané, tedy alespoň když jsem je měl na sobě já. Krejčovina nepatří mezi mé silné stránky.

Obul si také Garkinovy boty, které mu překvapivě dobře padly. Trochu jsem proti tomu protestoval, dokud mě neupozornil, že Garkin je už víc neužije, zatímco my ano. Nazval to pragmatismem, situační etikou. Poučil mě, že pokud

se vážně chci stát čarodějem, určitě se mi to bude hodit.

"Hej, chlapče!" přerušil Aahzův hlas mé úvahy. Byl zcela zaměstnán prohrabáváním různých truhel a skříní v chatrči.

"Copak tu nemáte nic na způsob zbraní?"

"Zbraní?"

"Jóó, víš, věci, co zabily támhle starého Garkina. Meče, nože, luky a podobně."

"Já vím, o co jde. Jenom jsem nečekal, že se o ně budete zajímat, to je vše."

"Proč ne?"

"No... Myslel jsem, že jste řekl, že jste čaroděj."

"Tohle snad nebudeme zase probírat! A kromě toho, co to má co dělat se zbraněmi?"

"Jenom to, že jsem nepoznal čaroděje, který by používal jinou zbraň než svou Sílu."

"Opravdu? A kolik čarodějů jsi poznal?"

"Jednoho," připustil jsem.

"Skvělé. Podívej se, jestli nechtěl starý Garkin používat zbraně, je to jeho věc. Co se mě týká, já nějakou chci. Jestli sis nevšiml, Garkin je mrtvý."

Proti takové logice šlo jen těžko argumentovat.

"Navíc," pokračoval, "přece nechceš jít na Is'tvana a tu jeho bandu jen se svou magií a mou bystrostí?"

"Pomůžu vám hledat."

Pustili jsme se do hledání zbraní, ale kromě kuše kterou byl zabit Garkin, jsme toho moc nenašli. Jedna z truhel vydala meč s vykládaným jílcem a na Garkinově stole jsme objevili dva nože, jeden s bílou a druhý s černou stěnkou. Kromě toho nebylo v chatrči nic, co by se jen vzdáleně podobalo bojovému náčiní. Aahz z toho moc velkou radost neměl.

"Tomu nemůžu uvěřit. Špatně vyvážený meč s rezavým ostřím a falešnými drahokamy na jílcí a dva nože, které nikdo nebrusil od doby, co je vyrobili. Každý, kdo má takové zbraně, by zasloužil zapíchnout."

"Stalo se."

"To je pravda. Nu, jestliže je to všechno, co máme, pak s tím musíme vystačit."

Zavěsil si meč k boku a nůž s bílou stěnkou si zastrčil za opasek. Myslel jsem, že mi dá druhý nůž, ale místo toho se sehnul a schoval ho v botě.

"Já žádný nedostanu?"

"Umíš s ním zacházet?"

"No..."

Pokračoval ve své činnosti. Měl jsem za opaskem pod halenou malý nůž, který jsme užíval ke stahování drobných zvířat. Dokonce i podle mého nezkušeného zraku byl lepší kvality než ty dva, které si přivlastnil Aahz. Rozhodl jsem se o něm pomlčet.

"Tak, chlapče. Kde si ten stařík schovával peníze?"

Ukázal jsem mu to. Jeden z kamenů v krbu byl uvolněný a za ním měl Garkin schovaný malý kožený měšec. Aahz z něj vysypal mince do dlaně a podezřívavě si je prohlížel.

"Když tak mě oprav chlapče, ale měď a stříbro nemají v téhle dimenzi moc velkou cenu, že ne?"

"No, stříbro má slušnou cenu, ale ne takovou jako zlato."

"No tak co s těmhle groši? Kde jsou pořádné peníze?"

"My jsme nikdy neměli moc peněz."

"Ale jdi ty... Ještě jsem nepotkal čaroděje, který by neměl něco ulito bokem. To, že žádné neutrácel, ještě neznamená, že žádné neměl. Tak přemýšlej. Nezahlédl jsi tady někdy něco zlatého nebo vykládaného drahokamy?"

"No, je tu pár takových věcí, ale jsou chráněny kouzly."

"Přemýšlej chvilku, hochu. Kdybys byl stará vetchá zřícenina, která se nemůže vyhrabat z potíží, jak bys chránil své poklady?"

"Nemám poněti."

"Skvělé. Vysvětlím ti to, až to dáme do kupy."

Zkrátka jsme dali dohromady skromnou hromádku cenností, které jsme měl dlouho v posvátné úctě. Byla tam zlatá soška muže s lví hlavou, tři kraulské perly, zlatý náhrdelník ve tvaru slunce, kterému chyběly tři z jeho paprsků, a konečně prsten s velkým drahokamem, který jsme stáhli Garkinovi z prstu. Aahz pozvedl náhrdelník.

"Tady máš příklad toho, co jsem měl na mysli. Předpokládám, že existuje nějaká historka o tom, co se stalo s těmi třemi paprsky?"

"Ano," začal jsem, "byl jednou jeden kmen, který uctíval krutého žaboještěra..."

"Zaraž. Starý trik. To se dělá tak, že přineseš své zlato ke zlatníkovi a chceš po něm, aby z něho udělal něco s malými vyčnívajícími částmi jako jsou prsty nebo paže nebo..." pozvedl náhrdelník "... sluneční paprsky. Zabiješ tak dvě mouchy jednou ranou. Za prvé, přidáš k tomu nějakou strašidelnou historku a hned máš něco mystického a nadpřirozeného, čeho se nikdo ani neopovází dotknout. Za druhé je to výhodné, protože když potřebuješ nějaké peníze, ulomíš paprsek nebo paži a prodáš to za cenu zlata. A místo, aby zbytek ztratil hodnotu, jeho cena ještě vzroste, protože po ruce je hned nějaká tajuplná historka, samozřejmě zcela vymyšlená, o tom, jak došlo ke ztrátě těch částí."

Kupodivu nebyl jsem překvapen. Jen jsem tak v duchu přemítal, jestli mi Garkin vůbec někdy říkal pravdu.

"Takže žádná v těchto věcí nemá žádnou čarodějnou nebo kouzelnou moc?"

"To jsem neřekl. Občas na takové narazíš, ale jen zřídka, protože jich je málo."

"Jak se ale poznají právě od falešných?"

"Vidím, že tě Garkin nenaučil vidět aury. To je pochopitelné. Měl asi strach, že bys pak cennosti vzal a zmizel. No dobrá. Nastal čas pro první lekci. Už jsi měl někdy vidiny? Myslím, jestli jsi někdy na něco jen tak zíral a nechal mysl

toulat se, kam se jí zachce?"

Přikývl jsem.

"Dobrá, tak přesně to po tobě teď chci. Sedni si a opři se v křesle tak, abys měl hlavu ve výšce stolu. Tak je to správně. Sediš pohodlně? Fajn. A teď se dívej přes stůl na zeď. Neostří na ni, jen na ni zírej a nech mysl bloumat."

Udělal jsem, co mi řekl. Bylo těžké na nic se nesoustředit a nechat mysl bloumat. Na co mám myslet? Co kdybych myslel tak, jako když už svíčka téměř hořela? Jasně. Jsem Skeeve. Jsem silný a má síla a moc je den ode dne větší. Usmál jsem se pro sebe. S démonovou pomocí bych se brzy mohl stát obstojným čarodějem. A to by byl teprve začátek. A potom...

"Ha!" narovnal jsem se.

"Cos viděl?"

"Bylo to... ale nic, myslím, že nic."

"Nedělej těžkosti, tak cos viděl?"

"No, chvíli jsem si myslel, že okolo prstenu vidím nějakou načervenalou zář, ale když jsem se na to podíval pořádně, tak to zmizelo."

"Tak prsten? Hm, to by sedělo. Tak to bychom měli. Zbytek by měl být v pořádku."

Shrábl ostatní cennosti do měšce a prsten nechal na stole.

"Co to bylo?"

"Co? Aha, to cos viděl? To byla aura. Většina lidí ji má. Také ji mají některá místa, ale je to spolehlivé znamení, že je nějaká věc opravdu kouzelná. Klidně se vsadím, že právě tím prstenem Garkin toho zabijáka upekl."

"Copak ho nevezmeme sebou?"

"Ty víš, jak se s ním zachází?"

"No... nevím."

"Já právě taky ne. To by nám ještě tak scházelo - mít na krku prsten, který chrlí oheň, zvlášť, když nevíme jak se s ním zachází. Nech ho být. Možná, že ho najdou ti, co po nás jdou a sami se jím zničí."

Zastrčil si měšec za opasek.

"Kdo po nás jde?" vyhrkl jsem.

"Hmmm? Aha, no přece další zabijáci."

"Jací další zabijáci?" snažil jsem se zachovat klid ale prozradil jsem se.

"Aha, ty jsi o nich v životě neslyšel, vid'? Myslel jsem, že Garkin..."

"Aahzi, mohli byste mi to už konečně říct?"

"Samozřejmě chlapče. Zabijáci nikdy nepracují jednotlivě. Proto také nikdy nechybí. Pracují ve dvou až osmičlenných skupinách. Je tedy možné, že zbývající jsou tady někde poblíž. Vezmu-li v úvahu Is'tvanův respekt ke Garkinovi, řekl bych, že jich na takový úkol neposlal méně než šest, možná, že dokonce poslal dvě skupiny."

"Chcete tím říct, že zatímco jste si tady hrál s oblečením a meči, jsou na cestě další zabijáci?"

"Uklidni se. To je zajišťovací skupina. Čekají někde bokem a do zítřka se nepohnou. To je profesionální zdvořilost. Chtějí dát tomuhle chlápku dostatek prostoru, aby to mohl provést. Kromě toho je tradicí, že zabiják, který čin provádí, si může vybrat libovolnou kořist předtím, než se objeví ostatní, kteří si také chtějí přijít na své. Dělá to tak každý, ale považuje se za slušné oznámit tuto kořist předtím, než se oficiálně podělí."

"Jak to, že toho tolik o zabijácích víte, Aahzi?"

"Nějakou dobu jsem s jednou chodil... milé děvče, ale neuměla držet zavřenou pusku dokonce ani v posteli. Občas by mě zajímalo, jestli nějaká profese opravdu střeží svá tajemství tak, jak prohlašuje."

"Co se stalo?"

"S čím?"

"S vaším děvčetem - zabijákem?"

"Do toho ti nic není, prcku." Aahz byl najednou opět strohý. "Musíme se do toho dát."

"Co budeme dělat?"

"Nejdříve zakopeme Impa. Možná, že to ostatní svede z naší stopy. Budeme-li mít trochu štěstí, tak si pomyslí, že shrábnul všechnu kořist a zmizel. Nestalo by se to poprvé."

"Ne, já jsem myslel potom. Chystáme se vyrazit na cestu, ale kam?"

"Hochu, občas mi děláš starosti. Tohle přece nevyžaduje žádné magické schopnosti - stačí všeobecný vojenský instinkt. Za prvé, najdeme Is'tvana. Za druhé, odhadneme jeho síly. Za třetí, vymyslíme plán a za čtvrté ho, doufejme, uskutečníme."

"Hm... Aahzi, mohli bychom se na chvíli k něčemu vrátit? Kde Is'tvana najdeme?"

To ho zarazilo.

"Copak ty nevíš, kde je?"

"Do dnešního dne jsem o něm neslyšel."

Mlčky jsme na sebe drahnou dobu zírali.

Kapitola pátá

"Dlouhý a šťastný život zajistí jedině stálý a svědomitý trénink bojových umění.

- Bruce Lee

"Myslím, že jsem na to přišel."

S těmi slovy přestal Aahz brousit meč a začal zkoumat jeho ostří. Od té doby, co jsme se vydali na cestu využíval každé příležitosti, aby pracoval na svých zbraních. I když jsme třeba jen zastavili u potoka, abychom si odpočinuli, buď brousil ostří, nebo zlepšoval jejich vyvážení. Pozorováním jeho kutění jsem se toho v posledním týdnu naučil o zbraních víc než za celý předcházející život.

"Na co jste přišel?"

"Proč lidé v tomto světě buď trénují se zbraněmi, nebo se cvičí v magii, ale ne obojí?"

"A proč tedy?"

"Na první pohled vidím hned dvě příčiny. Ta první je otázkou cvičení, reflexů. Reaguješ tak, jak jsi vycvičen. Jestliže jsi cvičil se zbraněmi, budeš v rozhodujícím okamžiku reagovat zbraní. Jestliže jsi vycvičen v magii, budeš reagovat magií. Potíž nastane, jestliže jsi trénován v obou způsobech. Budeš váhat, budeš přemýšlet, který způsob užít a pravděpodobně na to doplatíš. Takže aby to nekomplikoval, cvičil tě Garkin jen v magii. Možná, že on sám byl vycvičen jen v ní."

Zamyslel jsem se.

"To dává smysl. A jaký je ten druhý důvod?"

Zazubil se na mě.

"Potíže s učením. Pokud je to, co mi řekl o zdejší průměrné délce života alespoň přibližně správné a jestliže ty jsi příkladem toho, jak rychle se místní lidé učí, pak máte taktak čas naučit se buď jedno nebo druhé."

"Myslím, že dám přednost prvnímu vysvětlení."

Spokojeně se uchichtnul a začal opět ostřit meč.

Zpočátku mě jeho popichování zlobilo, ale teď jsem se už s tím vypořádal. Vypadalo to, že to je jeho zvyk, kritizovat všechno v našem světě a mě obzvlášť. Po týdnu s ním jsem si začal dělat starosti jenom tehdy, když si přestal stěžovat. Ve skutečnosti jsem byl svým pokrokem v magii velmi potěšen. Pod Aahzovým vedením rostly mé schopnosti den ode dne. Jednou z nejužitečnějších lekcí, kterou jsem dosud měl, bylo čerpání Síly přímo ze země. Museli jste si představit energii jako hmatatelnou sílu podobnou například vodě. Novou energii jsem čerpal jednou nohou až do mé mysli, zatímco ta vyčerpaná se vracela druhou nohou zpátky do země. Takže jsem se mohl úplně zotavit po celodenním vyčerpávajícím pochodu tím, že jsem několik minut stál bez pohnutí se zavřenýma očima a prováděl tuto výměnu energie. Na Aahze to jako obvykle žádný dojem neudělalo. Podle něj jsem měl být schopen tohle provádět za pochodu. Jeho bručení ale nemohlo mé nadšení zchladit. Učil jsem se tak rychle, že jsem si předtím ani nepomyslel, že je to možné.

"Hej, mladej, nehodil bys mi nějaký kousek dřeva?"

V duchu jsem se usmál a rozhlédl se okolo. Přibližně deset stop ode mě ležela asi dvě stopy dlouhá suchá větev. Nenuceně jsem jí pokynul prstem. Větev se vznesla, jemně přelachtila mýtinu a zůstala viset ve vzduchu před Aahzem.

"To nebylo špatné," uznal. Vzápětí se jeho meč mihl vzduchem a přet'al větev na dva kousky, které spadly na zem. Sebral jeden z nich a pečlivě si prohlížel sek.

"Hmmm... teď už snad k něčemu ten meč bude. Proč jsi je nechal spadnout?"

Poslední věta byla určena mně.

"Nevím. Asi jste mě polekal, jak jste švihnul mečem."

"Oh, opravdu?"

Náhle po mně ten klacek hodil.

Vyjel jsem a snažil se uhnout, ale přesto mě bolestivě trefil do ramene.

"Hej, co to bylo?"

"Říkej tomu lekce s předměty. Víš, umíš ovládat klacek, jak jsi to ukázal, když jsi mi ho podával. Tak proč před ním vzápětí uhýbáš? Proč jsi ho prostě nezastavil magií?"

"Asi mě to ani nenapadlo. Nedal jste mi moc času k přemýšlení."

"Tak jo, tak přemýšlej. Teď se na to budeš moct připravit."

Sebral druhý kousek dřeva a čekal. Přitom se zlomyslně šklebil, což s jeho zuby bylo snadné. Ignoroval jsem ho a nechal jsem svou mysl, aby se uklidnila. Pak jsem kývl, že jsem připraven.

Klacek mě naplocho udeřil do prsou.

"Au!" vyjelo ze mě.

"Tady máš rozdíl mezi cvičišťem a bojištěm, můj mladý příteli. Cvičení tě výborně naučí, že to lze udělat a že to umíš udělat. Ale v praxi se ti nikdy nedostane takového luxusu, abys mohl beze spěchu sebrat svou Sílu, a zřídka kdy budeš mít nepohyblivý terč."

"Řekněte mi Aahzi, pokud se opravdu snažíte zvednout mi sebedůvěru, proč mě zase podtrhnete pokaždé, když už si myslím, že jsem se někam dostal?"

Postavil se a zasunul meč do pochvy.

"Sebedůvěra je báječná věc chlapče, ale jen tehdy, je-li oprávněná. Jednoho dne vsadíme život jednoho z nás nebo obou na tvé schopnosti a nedopadne to pro nás vůbec dobře, když si budeš pořád něco namlouvat. A teď do práce!"

"No... copak máme čas?"

"Klid, Impové jsou vytrvalí, ale cestují pomalu."

Naše strategie po opuštění chatrče byla jednoduchá. Protože jsme neměli nějaký určitý směr, kterým bychom se měli vydat pátrat, chtěli jsme sledovat siločáry, dokud buď nenajdeme Is'tvana, nebo nenarazíme na jiného čaroděje, který by nás k němu nasměroval.

Možná byste se zeptali, co to jsou siločáry. Já se zeptal. Siločáry, jak mi vysvětlil Aahz, jsou dráhy, po kterých ve světě nejvolněji proudí energie. V mnohém jsou podobné magnetickým čarám.

Možná byste se ještě zeptali, co to jsou magnetické čáry. Já se zeptal. Nebudu citovat Aahzovu odpověď, ale informace to nebyla.

Zkrátka a dobře siločáry jsou čarodějovým spojencem i nepřítelem. Ti, kteří by z nich chtěli čerpat energii, se obvykle usadí přímo na nich nebo blízko některé z nich. To jim usnadňuje jejich nepřátelům je najít.

Podle Aahzovy teorie právě sledováním siločar objevili Garkina. Proto bylo logické, že bychom stejným způsobem mohli nalézt Is'tvana.

Samozřejmě, že dokud mě to Aahz nenaučil, nevěděl jsem nic o siločarách, natož o tom, jak je sledovat. Nebylo to naštěstí nic těžkého. Měl jsem totiž co dělat, abych vstřebal všechny ty lekce, kterými mě Aahz zaplavil.

To člověk jednoduše zavře oči a uvolní se. Snaží se v duchu si představit žlutě a červeně zářící paprsek s dvojitou špičí, který volně visí ve vzduchu. Intenzita záře ukazuje, jak blízko je siločára; směr špiček ukazuje směr proudu energie. Prý skoro jako štrelka kompasu, i když vlastně nevím, co to je.

Jakmile jsme zjistili, že si Garkin zřídil dílnu přímo na siločáře. Jak Aahz přepokládal, a určili směr toku energie, měli jsme další problém. Kterým směrem se máme dát?

Rozhodnutí bylo dvojnásob důležité, protože pokud měl Aahz pravdu, tak v jednom směru by měla být skupina Impů zabijáků. S největší pravděpodobností v tom, kterým jsme se chtěli dát.

Problém jsme vyřešili tak, že jeden den jsme cestovali kolmo na siločáru, potom dva dny podél ní ve směru, který jsme si vybrali a pak, než jsme pokračovali dál, jsme se k ní vrátili. Doufali jsme, že takto bychom mohli zabijáky úplně obejít. Fungovalo to i nefungovalo.

Fungovalo to v tom, že jsme se nedostali do léčky. Nefungovalo to v tom, že i když se zdálo, že jdou po naší stezce, nevěděli jsme, zda proto, že nás ledují, nebo prostě proto, že sledují siločáru zpátky k Is'tvanovi.

"Pořád ti říkám," tvrdil Aahz, "že to je dobré znamení. Znamená to, že jsme si vybrali správný směr, a tak se dostaneme k Is'tvanovi dřív než zabijáci.

"A co když jdeme špatným směrem?" namítl jsem. "Co když nás opravdu sledují? Jak dlouho tak půjdeme, než si to připustíme a vzdáme to?"

"Jak dlouho myslíš, že ti potrvá, než se naučíš dost magie na to, aby ses mohl postavit bandě Impů zabijáků vyzbrojených zbraněmi z jiné dimenze?"

"Dejme se do toho," řekl jsem rozhodně.

Rozhlédl se a ukázal na pokroucený ovocný strom s padavkami rozesetými kolem dokola po mýtině.

"Dobrá. Chci, abys udělal tohle. Zírej do nebe, nebo pozoruj svůj pupek nebo něco takového. Potom, až řeknu, užij Sílu a popadni jedno padavče a hod' ho po mně."

Nevím, kolik hodin jsme strávili tímto cvičením. Je to mnohem těžší, než se zdá, protože musíte mít Sílu stále v pohotovosti. Právě když jsem myslel, že to začínám zvládat, změnil Aahz taktiku. Zavedl hovor, zapletl mě do něj a uprostřed věty mě signálem přerušil. To se rozumí, že jsem dopadl bídě.

"Klid, hochu. Podívej, zkus to takhle. Místo abys pokaždé znovu užíval veškerou svou Sílu, vytvoř si v sobě místo, do kterého jí část schováš. A tuhle rezervu měj pořád připravenou, aby tě kryla, než namíříš svůj hlavní trumf."

"Jaký trumf?"

"To nic. Prostě si teď udělej rezervu a zkusíme to znovu."

Když jsem se řídil touto radou, šlo mi cvičení znatelně lépe. Konečně Aahz trénink ukončil a nařídil mi, abych mu pomáhal při jeho cvičení s nožem. Tento úkol se mi líbil mnohem víc. Znamenalo to užít Sílu k levitaci nějakého plodu, který jsem nechal plout nad mýtinou, dokud se do něj Aahz netrefil nožem. Pak, jako zvláštní ukázkou šikovnosti, jsem nůž vytáhl a poslal mu ho vzduchem zpátky k dalšímu pokusu. Cvičení to bylo monotónní, ale nepřestalo mě bavit. Ten třípytivý kousek oceli, který se přímo vrhal na plod, aby ho rozt'al, vypadal poněkud nadpřirozeně. Aahz nejprve házel horem, pak dolem a nyní přes ruku.

"Zaraž ho, Skeeve!" Aahzův výkřik mě vytrhl ze zasnění. Bez přemýšlení jsem napjal svou mysl a... a nůž se zastavil ve vzduchu! Zamrkal jsem, ale byl tam pořád. Vznášel se asi stopu od ovoce, které se také vznášelo na místě.

"Hohó! To už je něco, Skeeve! Teď už máš být na co pyšný!"

"Povedlo se mi to!" zvolal jsem a nevěřil vlastním očím.

"Jasně, že se ti to povedlo! Tenhle ždíbec magie ti jednoho dne zachrání život."

Ze zvyku jsem nůž nechal doplout zpátky k němu. Stáhl ho ze vzduchu a začal si ho strkat za opasek. Náhle se zarazil a otočil hlavu na stranu.

"Jako na zavalanou. Někdo se blíží."

"Jak to můžete vědět?"

"To není nic zvláštního. Můj sluch je poněkud lepší než tvůj. Žádnou paniku. Není to Imp. Podle zvuku to je něco vypaseného, nějaké ochočené jízdní zvíře. Takhle přímo a nápadně se nepohybuje žádné divoké zvíře."

"Co jste myslel tím 'jako na zavalanou'? Copak se neschováme?"

"Tentokrát ne." Zazubil se na mě. "Učíš se rychle. Nejvyšší čas, aby ses naučil nové kouzlo. Máme pár dnů, než sem, ať už je to kdokoliv, dorazí."

"Dnů?"

"Aahz si rychle zvykl na naši dimenzi, ale jednotky času mu pořád dělaly potíže.

"Rychle mi znovu vyjmenuj míry času," zabručel.

"Vteřiny, minuty, hodiny..."

"Minuty! Máme pár minut."

"Minuty! Za pár minut se nové kouzlo nemůžu naučit!"

"Ale můžeš. Tohle je lehké. Vše, co musíš udělat, je změnit můj obličej tak, abych vypadal jako člověk."

"Jak to mám udělat?"

"Stejně jako děláš cokoliv jiného. Svou myslí. Nejdřív zavři oči... zavři je... tak, teď si představ nějakou tvář..."

Jediná, na kterou jsem přišel, byla Garkinova. Tak jsem si představil ty dva obličejy vedle sebe.

"Teď přenes nový obličej na můj... a odstraň zbytečné nebo vytvoř nové rysy. Jako bys to modeloval v hlíně. A teď tu představu podrž v mysli a otevři oči."

Podíval jsem se, ale byl jsem zklamán.

"Nefunguje to!"

"Ale určitě to funguje."

Díval se do poloslepého zrcátka, které vylovil z měšce u opasku.

"Ale vy jste se nezměnil!"

"Ale ano, změnil. Ty to nemůžeš vidět, protože ty jsi to kouzlo seslal. Je to iluze a dokud tvoje mysl zná pravdu, nedá se oklamat, ale kdokoliv jiný ano. Tak Garkin, hmm? No, pro tuto chvíli to bude stačit."

To, že rozpoznal svou novou tvář, mě vyvedlo z míry.

"Skutečně vidíte Garkinův obličej?"

Zašklebil se a nabídl mi zrcátko. To byl špatný vtip. Jedna z prvních věcí týkající se jeho problematického postavení v tomto světě, kterou jsme objevili, byla ta, že zatímco on se mohl v zrcadle vidět, nikdo jiný z tohoto světa ho v něm neviděl. Tedy alespoň já ne.

Teď už jsem i já slyšel hluk blížícího se jezce.

"Aahzi, jste si jistý..."

"Věř mi, chlapče. Není se čeho obávat."

Já se však obával. Jezdec byl teď na dohled. Byl to vysoký svalnatý muž, který vypadal jako bojovník. Tento dojem ještě umocňoval mohutný válečný jednorožec, na kterém jel a který byl ověšen zbraněmi a brněním.

"Hej, Aahzi. Neměli bychom..."

"Klid. Sleduj."

Postoupil kupředu a zvedl ruku.

"Haló, příteli! Jak daleko je do nejbližšího města?"

Muž k nám pobídl své zvíře. Pozvedl paži na pozdrav, ale náhle ztuhl. Naklonil se dopředu, podíval se na Aahze a pak s hrůzou klesl zpět do sedla.

"Proboha! Démon!"

Kapitola šestá

"Smysl pro detail je hlavní zásadou při získávání informací od nic netušících svědků."

- Inspektor Clouseau

Hrůza ho zcela ochromila. Ale ne na dlouho. Sotvaže učinil svůj objev, začal konat. Podivné ale bylo, že jeho konání spočívalo v tom, že se zaklonil v sedle a v této vratké pozici začal horečně prohrabávat jednu ze sedlových brašen.

Zjevně jsem nebyl jediný, kdo si všiml vratkosti jeho posezu. Aahz s výkřikem skočil dopředu a rukama začal mávat jednorožci před nosem. Protože jednorožec je rozumné stvoření, vzepjal se, shodil bojovníka a vzal do zaječích.

"Přísámboh!" zařval bojovník a snažil se vyhrabat z nevzhledné hromady zbroje a zbraní. "Už jsem zabíjel pro mň!"

Aby na jeho hrozbu nedošlo, rozhodl jsem se do toho vložit. Natáhl jsem mysl, uchopil jí asi jako pěst velký a kámen a vši silou ho hodil. Mířil jsem na čelo, které teď nechránila přilbice. Složil se jako podřatý.

Dlouho jsme si s Aahzem prohlíželi, jak tam tak ležel, a snažil se popadnout dech.

"Klid, Skeeve! To bude snadné, Skeeve! Věř mi, Skeeve. Páni, Aahzi, když propásnete důvod k poplachu, to pak stojí za to, že jo?"

"Sklapni!"

Začal se zase hrabat v měšci.

"Nebudu mlčet. Chci vědět, co se stalo s tím "prostým, bezvadně fungujícím" kouzlem, kterým jste mě naučil."

"To by mě taky zajímalo." Vytáhl zase zrcátko a zíral do něj. "Víš, co uděláš? Zkontroluj jeho auru a pátrej po čemkoliv neobvyklém."

"Sklapni. Zkontroluj jeho auru.' Vy si myslíte, že jsem nějaký... Hej!"

"Co je?"

"Jeho aura! Je načervenalé žlutá, kromě modré skvrny na prsou."

"To jsem si moh' myslet!" Aahz byl skokem přes mýtinu a už se jako šelma skláněl nad ležícím mužem. "Podívej se na tohle!"

Na řemínku okolo krku měl muž neumělý talisman ze stříbra v podobě salamandra s jedním okem uprostřed čela.

"Co je to?"

"Nejsem si jistý, ale mám takové tušení. Teď mi pomoz s tímhle. Chci, abys odstranil tvarohybné kouzlo."

"Jaké kouzlo?"

"Ale no tak, prober se! To kouzlo, které mění mou podobu."

"To jo, to jsem myslel. Ale cožpak je to nějaké kouzlo?"

"Tak hele! Moc neodmlouvej. Prostě to udělej. Už brzo přijde k sobě."

S povzdechem jsem zavřel oči a pustil se do, alespoň jak se zdálo, nesmyslného úkolu. Teď to již šlo snadněji představit si Garkinovu tvář, nechat rozplynout její rysy, dokud se na mě v mé představě škodolibě nešklebila Aahzova

tvář. Otevřel jsem oči a podíval se na něj. Vypadal jako Aahz. Nádhera.

"A co teď?"

Jako v odpověď bojovník zaúpěl a posadil se. Potřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit, a otevřel oči. Jeho pohled padl na Aahze, načež zamrkal, podíval se zpátky a sáhl po meči, aby zjistil, že žádný nemá. Také mu chyběla dýka a palcát. Zatímco jsem odstraňoval kouzlo, Aahz zjevně nezahálel.

První promluvil Aahz.

"Klid, příteli. Věci se mají trochu jinak, než se zdá."

Muž vyskočil na nohy a vyrazil v bojovném postoji se zaťatými pěsti.

"Měj se na pozoru, démone!" pronesl dutě. "Mám se čím bránit."

"Ale jdi! Povídej nám o tom. Ale jak už jsem řekl, hlavně se uklidni. Především, nejsem démon."

"Podívej se, démone! Tenhle talisman mi umožňuje prohlédnout každé kouzlo a vidět tě takového, jaký skutečně jsi."

Tak takhle to bylo! Důvěra v mé schopnosti se mi rázem vrátila.

"Kamaráde, ačkoliv tomu asi nebudeš věřit, pohled na tvůj talisman mě naplňuje radostí, protože mi umožňuje dokázat ti to, co jsem řekl."

"Zbytečně se namáháš. Tvé přestrojení je prozrazeno! Ty jsi démon!"

"Správně. Mohl bys mi udělat malou laskavost?" Aahz se nenuceně posadil se zkříženými nohama na zem. "Mohl by sis na minutku sundat ten talisman?"

"Sejmout ho?" Na okamžik vypadal zmateně, ale ihned se zase vzpamatoval. "Nikoliv, démone. Snažíš se mě oklamat, abys mi ho mohl sebrat a mohl mě pak zabít!"

"Koukni, ty panáku! Kdybychom tě chtěli zabít, mohli jsme to udělat, když jsi byl bez sebe!"

V tu chvíli muž poprvé znejistěl.

"To je pravda."

"Takže bys mi mohl vyhovět a na chvíli si ten talisman sundat?"

Bojovník chvíli váhal a pak ponalu talisman sejmul. Zkounavě se podíval na Aahze a zamračil se.

"Jak podivné. Stále vyhlížíš jako démon!"

"Správně, a teď bych se tě s dovolením na něco zeptal. Usuzuji správně z tvých slov, že o démonech něco víš?"

"Již přes patnáct let jsem lovcem démonů," prohlásil pyšně.

"A tak?" Chvilí jsem měl strach, že Aahz vybuchne a celé to zkazí, ale vzpamatoval se a pokračoval.

"Pak mi tedy řekni, příteli, jestli ses někdy během této doby setkal s démonem, který vypadal jaké démon?"

"Samozřejmě, že ne! Vždy používají čáry, aby změnili svůj vzhled."

Houby věděl o démonech!

"A právě to potvrzuje, co jsem řekl!"

"Cože? Jak to?"

Už jsem myslel, že ho Aahz chytne za ramena a zatřese s ním. Napadlo mě, že Aahzova řečnická obratnost a vychytralost je v tomto světě naprosto k ničemu.

"Já to zkusím, Aahzi. Podívejte pane. Snaží se vám vysvětlit, že kdyby byl démon, nevypadl by jako démon, ale protože vypadá jako démon, tak není démon."

"Ach tak!" rozsvítilo se mu najednou.

"Teď jsem nějak nepochopil, cos řekl," zabručel Aahz.

"Pokud tedy nejsi démon, proč tak vypadáš?"

"Ach," povzdechl si Aahz, "to je dlouhá historie. Jsem totiž zakletý, víš!"

"Zakletý?"

"Tak, tak. Víš, jsem lovec démonů, stejně jako ty. Dokonce velmi úspěšný, v tomto oboru jsem si vydobyl dobré jméno."

"Nikdy jsem o tobě neslyšel," zamračil se muž.

"No, my jsme o vás také ještě nikdy neslyšeli," přidal jsem se.

"Vždyť ani nevíte, jak se jmenuji!"

"Och, promiňte." Vzpomněl jsem si na dobré vychování. "Já jsem Skeeve a tento... lovec démonů je Aahz."

"Těší mě. Mně říkají Quigley."

"Pokud bych směl pokračovat..."

"Promiňte, Aahzi."

"Jak už jsem řekl, mé díky nebývalé úspěšnosti jsem dosáhl mezi demony jistého renomé. Časem to bylo až nudné, protože jakmile vešlo ve známost, že se blížím, vzala většina démonů do zaječích nebo spáchali sebevraždu."

"To se vždy tak chvástá?"

"To je teprve začátek."

"Zkrátka a dobře... jednoho dne jsem se pustil do křížku s obzvláště hrubým démonem, když tu mě nepříjemně překvapil tím, že mě oslovil jménem. 'Aahzi!' řekl, 'než udeříš, měl bys vědět, že tvá kariéra je u konce!' Přirozeně jsem se mu vysmál, přemohl jsem i odpornější demony než byl on, občas i dva naráz. 'Jen se směj, když chceš,' zahřímal, 'ale sněm démonů mě pověřil, abych se s tebou vypořádal. Ať již mě zabiješ nebo ne, jsi odsouzen ke stejnému konci, jaký jsi určil pro mnoho z nás.' Zabil jsem ho s přesvědčením, že bluvoval, ale od té doby už nebyl můj život nikdy jako předtím."

"Proč ne?"

"Kvůli té kletbě! Když jsme se vrátil ke svému koni, můj věrný, zde přítomný sluha se na mě podíval a omdlel."

"Tak to nebylo!" zvolal jsem. "Já jsem... omdlel jsem horkem."

"Samozřejmě Skeeve." Aahz pokradmu mrkl na Quigleyho.

"Ať už to bylo jakkoli, brzy jsem zjistil, že démon mě předtím, než naposledy vydechl, začaroval tak, že pro každého, kdo mě spatřil, jsem vypadal jako démon."

"Ohavné. Chytré, ale ohavné."

"Vidíš, jak byl jejich plán rafinovaný! Já, nejnelibostnější lovec démonů, jsem teď naopak na útěku loven mými lidskými druhy. Jsem nucen se skrývat jako zvíře a být ve společnosti jen tady mého syna."

"Myslel jsem, žeš řekl, že je to tvůj sluha."

"To také. Ach, v tom je ta ironie."

"Tak to je tedy pěkné nadělení. Přál bych si, abych mohl nějak pomoci."

"Možná že můžeš," usmál se Aahz vítězně.

Quigley se zarazil. Uklidnilo mě, že i někdo jiný reagoval na Aahzův úsměv stejně jako já.

"Ehm... jak? Vždyť jsem jen lovec démonů."

"A přesně tím můžeš být ku pomoci. Teď nás právě pronásleduje několik démonů. Napadá mě, že bychom si mohli prokázat navzájem službu. My ti dodáme demony a ty nás zase můžeš zbavit těch krvežíznivých otrapů."

"Oni jsou krvežízniví?" Quigley byl zděšen.

"To se jen tak říká. Tak co tomu říkáš? Dohodnuto?"

"Já nevím. Už mám své poslání a obvykle nepřijímám novou práci, dokud předchozí nedokončím. Někdo špatně informovaný by si mohl myslet, že jsem to vzdal, nebo že jsem se toho bál či něco podobného. A to nedělá dobrou reputaci."

"S tím bych si vůbec nedělal starosti," přesvědčoval ho Aahz. "To není nic takového, pro co bys musel změnit svou pouť. Prostě jen tady počkáš a oni půjdou kolem."

"A proč vás vlastně pronásledují?"

"Poslal je na nás jeden odporný čaroděj poté, co jsem byl takový blázen a požádal ho o pomoc kvůli té kletbě, víš."

"Ach, ovšem... počkej chvilku. Nejmenoval se náhodou ten čaroděj Garkin?"

"Abych pravdu řekl, jmenoval. Proč? Znáš ho?"

"Zda ho znám! Vždyť on je cílem mého poslání! To je muž, kterého mám zabít."

"Proč?" vmísil jsem se. "Garkin není démon."

"Ale stýká se s demony, chlapče." Aahz se na mě varovně zamračil. "A to každému lovcovi démonů stačí. Je to tak Quigley?"

"Správně. Zapamatuj si to, chlapče."

Horlivě jsem přikývl. Najednou se mi to celé nelíbilo. "Kde ses vlastně o Garkinovi, Quigley, dozvěděl?" zeptal se Aahz opatrně.

"Je to divné, ale od hostinského... Ištována, myslím, že řekl, že se tak jmenuje... trochu podivín, ale jinak veskrze upřímný chlapík. Jsou to osud asi tři týdnu jízdy... ale mluvili jste o vašich obtížích. Proč za vámi poslal demony?"

"No jak jsem řekl, vyhledal jsem ho, aby se pokusil sejmut tu kletbu. Neuvědomil jsem si, že je s demony společen."

Dozvěděl se o mně a rovnou mi odmítl pomoc. Navíc, když jsme od něj odešli, poslal za námi několik svých démonů."

"Tak takhle to je. Kolik jsi říkal, že jich je?"

"Jen dva," ujistil ho Aahz. "Tu a tam jsme je zahlédli."

"Tak dobře," uzavřel diskusi Quigley. "Pustím se do toho. Pomohu vám ve vaší bitvě."

"To je vynikající, ale ještě je tu jedna věc. My tady nezůstaneme."

"Proč ne? Řekl bych, že jako lovec démonů bys měl uvítat tuhle šanci, když jsou síly vyrovnány."

"Kdybych tu zůstal, nebyl by to žádný boj," prohlásil Aahz rozhodně. "Jak jsem řekl, mám mezi demony jistou pověst."

Kdyby mě tu viděli, jednoduše by pláchli."

"Upřímně řečeno, je těžké tomu uvěřit," poznamenal Quigley.

Měl jsem sto chutí s ním souhlasit, ale mlčel jsem.

"Nu, musím připustit, že jejich neochota se mnou bojovat má také trochu co do činění s jejich strachem z mého kouzelného meče."

"Kouzelného meče?"

"Ano." Aahz poklepal na meč visící mu u boku. "Tato zbraň kdysi patřila slavnému lovcovi démonů Alfonsu De Clariovi."

"Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Tys o něm nikdy neslyšel? A to si říkáš lovec démonů? Ten muž zabil tímto mečem přes dvě stě démonů. Říká se, že je tak kouzelný, že ten, kdo jím vládne, nemůže být zabit démonem."

"A jak zemřel?"

"Probodla ho nožem cizokrajná tanečnice. Strašné."

"Ano, démoni jsou strašně podlí. A ten meč opravdu funguje?"

"Zachází se s ním právě tak jako s jiným mečem, možná je o trochu těžší, ale..."

"Ne. Já myslím to kouzlo. Funguje to?"

"Mohu odpřisáhnout, že od té doby, co jsem ho začal užívat, mě žádný démon nezabil."

"A démoni ho opravdu poznají a před jeho vlastníkem prchají?"

"Přesně tak. Samozřejmě, už roky jsem neměl příležitost ho použít. Měl jsem moc starostí se svým prokletím. Občas jsem již uvažoval o tom, že ho prodám, ale kdybych se někdy vrátil ke své práci, znamenal by velkou pomoc při... hm... obnovení mé reputace."

Náhle mi došlo, o co Aahzovi jde. Quigley na to skočil jako hladová štika na mřenku.

"Hmmm..." řekl. "Mám nápad. Vždycky jsem ochotný pomoci jinému lovcí démonů, který má zrovna smůlu. Za pět zlatých bych ho od vás vzal."

"Pět zlatých! To si děláš legraci. Zaplatil jsem za něj tři sta. Nemohu ho dát pryč z ruky pod dvě stě."

"No, tak tím jsem ze hry. Mám u sebe asi padesát zlatých."

"Padesát?"

"Ano, nikdy necestuji s více než..."

"No, časy jsou zlé a když si uvědomím, že ho použiješ v boji se zloduchy, kteří mě zakleli... Ano, myslím, že bych ti ho mohl přenechat za padesát zlatých."

"Ale to jsou všechny peníze, co mám."

"To ano, ale k čemu ti bude plná kapsa, až budeš roztrhán démony?"

"Máš pravdu. Ukaž, ať se na něj podívám."

Vzal meč, potěžkal ho a několikrát s ním zkusmo švihl.

"Mizerně vyvážený," ušklíbl se.

"Na to si zvykneš."

"Prachbídna ocel," prohlásil, když si prohlížel čepel.

"A přesto má vynikající ostří."

"Můj učitel mi vždy říkal: 'Pokud se postaráš o meč, meč se postará o tebe!'"

"Museli jsme mít stejného učitele."

Usmáli sena sebe. Bylo mi z toho poněkud mdlo.

"Já pořád nevím. Padesát zlatých je hodně."

"Jen se podívej na ty kameny na jílcí."

"To už jsem udělal. Jsou falešné."

"Hahá! Vypadají jako falešné, ale svou opravdovou cenu skrývají."

"Tak to odvádějí pěknou práci. Co je to za kameny?"

"Mámiivé kameny."

"Mámiivé kameny?"

"Ano. Říká se, že zajišťují oblibu u dam, pokud víš, co mám na mysli."

"Ale padesát zlatých, to je všechno, co mám."

"Mám nápad. Nechme to na pětáctýřiceti a přihod' svůj meč."

"Můj meč?"

"Ovšem, vždyť tě bude chránit tahle krása. A tvůj meč pomůže mému sluhovi a mně, abychom nebyli bezbranní v tomto barbarském světě."

"Hmm. To zní přijatelně. Ano, dohodnuto, přáteli."

Obřadně si potřásli rukama a začali uskutečňovat uzavřený obchod. Využil jsem této příležitosti, a bych jim do toho skočil.

"Bože, to je škoda, že se musíme tak brzy rozejít."

"Proč brzy?" bojovník byl zmatený.

"Není třeba někam spěchat," ujistil ho Aahz a vrazil mi citelně loket do žeber.

"Ale Aahzi, chtěli jsme ještě urazit nějakou cestu do západu slunce a Quigley se musí připravit k boji."

"Nač nějaké přípravy?" otázal se Quigley.

"Váš jednorožec," pokračoval jsem neústupně. "Cožpak jste ho nechtěl chytit?"

"Můj jednorožec! To zvíře nese celou moji zbroj!"

"Jistě se nemohl zaběhnout daleko..." zavrčel Aahz.

"Všude je plno lapků, kteří by jen zajásali, kdyby se jim dostal do rukou dobrý válečný jednorožec."

Quigley se zvedl. "A chci ho mít na své straně, aby mi pomohl porazit démony. Ano, musím už jít. Díky za pomoc, přátelé. Klidnou a bezpečnou cestu, než se opět setkáme."

Neurčitě pokynul a s hvízdáním zmizel v lese.

"Co to mělo znamenat?" vztekle vybuhl Aahz.

"Co Aahzi?"

"Ten spěch se ho zbavit. Takového hlupáka jsem mohl obrát o jeho kalhoty nebo cokoli jiného, co měl u sebe a co mělo nějakou cenu. Obzvláště jsem měl spadeno na ten jeho talisman."

"V podstatě jsem ho chtěl vidět jít svou cestou dříve, než by se byl chytil díry v té vaší povídačce."

"Cože, myslíš to o tom synovi? Ten neměl ani tušení..."

"Ne, mám na mysli něco jiného."

"Co jiného?"

Vzdychl jsem.

"Podívejte, prohlédl naši proměnu, protože mu ten jeho talisman umožňuje prohlédnout každé kouzlo, je to tak?"

"Správně, a já to zamluvil tím, že jsem obětí kletby démonů..."

"... která kouzlem změnila váš vzhled. Kdyby ale mohl prohlédnout všechna kouzla, byl by také schopen prohlédnout tohle kouzlo a vidět vás jako normálního člověka. Je to tak?"

"Hmm... Asi bude lepší se vydat na cestu, když teď víme, kde Is'tvana hledat."

Já jsem ale nebyl ochoten vzdát se svého malého triumfu tak snadno.

"Povězte mi, Aahzi, co byste dělal, kdybychom potkali lovce démonů, který by byl tak chytrý jako já?"

"Snadná odpověď," zasmál se a poplácal kuš. "Zabil bych ho. Přemýšlel o tom."

Přemýšlel jsem.

Kapitola sedmá

"Copak je na světě něco krásnějšího a bezpečnějšího než jednoduchá spletnost pavučiny?"

- Charlotte

Zavřel jsem oči, abych se koncentroval. Bylo to těžší, než čerpat energii přímo ze siločáry. Ukázal jsem prstem, abych ji soustředil do místa asi pět yardů ode mě.

Představa čerpání energie ze vzdáleného místa a její kontrola se mi zdála nemožnou, dokud mě Aahz neupozornil na to, že je to stejné jako cvičení se zapálením svíce, které jsem už zvládl. Nyní už to tedy nebylo nemožné, ale pouze obtížné. Zaostril jsem svou koncentraci a v duchu jsem uviděl v určeném místě zářivě modré světlo. Stále koncentrován jsem pohyboval prstem v pomalém oblouku přes hlavu. Světlo ten pohyb následovalo a zanechávalo po sobě ve vzduchu zářící stopu. Jakmile se znovu dotklo země nebo vlastně tam, kde jsem cítil, že země je, pohnul jsem prstem znovu a světlem jsem vytvořil druhý oblouk ochranného pentagramu.

Napadlo mě, že to, co dělám je velmi podobné dřívějšímu plochému pentagramu, jaký užíval v chatrči Garkin. Jediný rozdíl byl ten, že místo toho, aby byl vyryt do podlahy, byl tento vztyčen nad hlavou a jeho vrcholy se skláněly dolů, až se dotýkaly země. Byl to spíše deštník než nějaké ohraničení.

A ještě jeden velký rozdíl je tady, pomyslel jsem si, když jsem úkol dokončil. A sice ten, že jsem ho udělal já. Já, Skeeve. To, co jsem kdysi sledoval s bázní a obdivem, to jsem nyní s rutinou prováděl sám.

Dovedl jsem světlo na výchozí místo a dokončil tak pentagram. Potěšen jsem zůstal chvíli tiše stát a se stále zavřenýma očima jsem si prohlížel zářící modré linie stvořené v mé představě.

"Báječně, chlapče," zazněl Aahzův hlas. "A co kdybys to teď ztlumil, než sem přilákáme každého farmáře a lovce démonů z okolí."

Prekvapeně jsem otevřel oči.

Pentagram tu byl pořád! Nebyl jen v mé představě, ale skutečně zářil nad našimi hlavami. Jeho chladné modré světlo vše přízračně ozařovalo a ubíralo tak teplo našemu malému ohníčku.

"Promiňte, Aahzi." Ihned jsem nad energií rozprostřel kontrolu a sledoval, jak se linie pentagramu stávají neviditelnými. Byly zde pořád. Cítil jsem jejich přítomnost v nočním vzduchu nade mnou. Nyní však nebyly normálním zrakem viditelné.

Spíše pro potěšení než pro ujištění jsem znovu zavřel oči a podíval se na ně. Zářily tam ve své svítivé kráse, uklidňovaly mě svou přítomností. Zářící zlatočervené hroty siločar umíněně ukazovaly směr naší zítřejší pouti.

"Sedni si a dojez toho ještě optáka."

Byli jsme vlastně už z lesa, ale navzdory nedaleko procházející cestě tu byla stále hojnost zvěře, a tedy také dostatek obětí pro mé pasti. Aahz stále odmítal jít se mnou a tvrdil, že alkohol je jedinou věcí v této dimenzi, kterou stojí za to konzumovat. Já jsem ale hodoval často a královsky.

"Viš, chlapče," řekl a vzhlédl od svého nekončeného ostření meče. "V učení jsi už pěkně pokročil."

"Co tím myslíte?" zamumlal jsem přes kost a doufal, že to upřesní.

"Jsi si více jistý svou magií. I když by sis měl dávat větší pozor na kontrolu. Do toho pentagramu jsi pustil tolik energie, že by to usmažilo cokoli, co by do něj narazilo."

"To je asi tím, že mám pořád přece jenom strach z těch zabijáků."

"Klid, jsou to už tři dny, co jsme je poslali do rány Quigleyovi. A i kdyby je nezastavil, stejně by nás nemohli dostihnout."

"To jsem opravdu shromáždil tolik síly?" naléhal jsem, protože jsem dychtil po pochvale.

"Pokud zrovna nebojuješ a neužíváš kouzla, používá se tahle ochrana pouze jako výstraha. Když k jejímu vytvoření užiješ příliš mnoho energie, je tu nebezpečí, že to bude mít dva nežádoucí účinky. Za prvé vzbudíš nežádoucí pozornost, až nějaký nic netušící kolemjdoucí do ní narazí a pěkně to s ním zatřese anebo ho to i ošklivě popálí. Za druhé, když ji objeví někdo, kdo ovládá magii, nemusí ho zastavit a navíc ho varuje, že nablízku je možný protivník."

"Myslel jsem, že to je jediné dobře, když shromáždím co nejvíce síly."

"Viš, tohle už není hra. Tady zacházíš s mocnými silami. Podstatné je zesílit kontrolu a ne sledovat, kolik jsi jich schopen uvolnit. Když budeš bezstarostně experimentovat, může se stát, že až půjde opravdu do tuhého, budeme bezmocní."

"Aha," odtušil jsem nepřesvědčivě.

"Opravdu. Tohle se musíš naučit. Přiblížím ti to na příkladu. Představ si, že jsi voják, který má nařizeno strážit soutěsku. K tomu jsi dostal hromadu desetilibrových balvanů. Všechno, co máš dělat, je hlídat, aby nikdo neprošel, a když se o to bude někdo snažit, shodit mu kameny na hlavu. Je to jasný?"

"Ano, jasný."

"Fajn. Takže, služba je to dlouhá a nudná a ty máš dostatek času k přemýšlení. Protože jsi pyšný na svou sílu, napadlo tě, že tě vlastně podceňují, když ti dali jenom desetilibrové balvany. Dvacetilibrové by byly účinnější a navíc jsi přesvědčen, že bys to s nimi zvládl stejně snadno jako s těmi desetilibrovými. To je logické, že?"

Váhavě jsem přikývl, protože jsem ještě pořád netušil, kam tím povídáním míří.

"A aby sis to sám sobě dokázal, zvedneš jeden dvacetilibrový balvan, a aby ses ujistil, začneš si s ním pohrávat. Pak tě napadne, že když to dokážeš s dvacetilibrovým, neměl by to být problém ani se čtyřicetilibrovým nebo dokonce s padesátilibrovým balvanem. Tak to zkusíš. A potom to přijde."

Vyprávěl tak, že jsem teď necítil potřebu reagovat.

"Pustíš si ho na nohu nebo si natáhneš sval, složíš se z horka a vyčerpání nebo se může stát na sto jiných věcí. A co pak?"

Obviňujícím gestem na mě ukázal prstem.

"Nepřítel pohodlně projde soutěskou, kterou máš strážit, protože ty nejsi schopen zvednout ani ty původní desetilibrové kameny a shodit je na něj, abys ho zastavil. A to všechno jenom proto, že sis zbytečně potřeboval dokázat, jak jsi silný!"

Jeho vyprávění na mě udělalo dojem a pořádně jsem si to rozmyslel, než jsem něco řekl.

"Myslím, že vím, co jste tím chtěl říct, Aahzi, ale má to jednu chybu. A to je to "zbytečně". Věc se má tak, že já nemám hromadu desetilibrových balvanů. Já mám v ruce jenom oblázky a snažím se všemožně schrstit nějaký kámen dost velký na to, aby způsobil nějakou škodu."

"To máš sice pravdu," odvětil Aahz, "ale fakt je, že pokud přepneš své síly, pak nejsi schopný využít ani to, co už máš. I oblázky jsou účinné, pokud jsou použity ve správnou chvíli. Nepodceňuj to, co máš, nebo co umíš. Právě teď udržuješ spojení s ukazatelem našeho směru, se siločárou, obstaráváš naši ochranu a zajišťuješ mou proměnu. Tohle všechno současně, to je dost na někoho tvých schopností. Kdyby se teď cokoli přihodilo, co bys pustil jako první?"

"Hmm..."

"Pozdě! Už jsme mrtví. Nebudeš mít čas nad tím hloubat. Proto musíš mít stále část Síly v záloze, aby ses mohl vypořádat s nenadálými situacemi, než si uvolníš energii odjinud. Je ti to jasné?"

"Asi ano, Aahzi," řekl jsem váhavě. "Jsem už trochu unavený."

"Dobrá, ale tohle si pamatuj. Je to důležité. Teď si zdřímni a snaž se nabrat zase Sílu. Mimochodem, nech teď siločáru být. Ráno se na ni znovu napojíš. Teď by to bylo zbytečné."

"Dobrá, a co vaše proměna?"

"Hmm... bude lepší nechat ji tak, jak je. A bude to pro tebe i dobré cvičení udržet ji ve spánku spolu s ochranou."

"Dobrá, Aahzi."

Zachumlal jsem se do zabijákova pláště, který jsem si přivlastnil a stočil se do klubička, abych se zahřál. I přes své drsné způsoby trval Aahz na tom, abych se pořádně vyspal, stejně jako abych pořádně jedl.

Spánek ale nepřicházel. Pořád jsem byl trochu rozmrzlý z toho, jak jsem to s tou ochranou přehnal.

"Aahzi?"

"Copak je?"

"Co si myslíte, jaká je má síla v porovnání s těmi d'ábly?"

"Jakými d'ábly?"

"Těmi zabijáky, kteří nás pronásledují."

"Vždyť ti pořád říkám. To nejsou Dablové, to jsou Impové."

"Jaký je to rozdíl?"

"To už jsem ti taky říkal. Impové jsou z Imperu a Dablové z..."

"... jsou z Pakly," dokončil jsem za něj. "Ale co to znamená? Mám na mysli, jestli se od sebe nějak liší nebo mají jinou Sílu?"

"To si, chlapče, piš, že jo." Odfrkl si Aahz. "Dablové jsou jedny z nejpodlejších individuí. Nikdy se s nimi moc nezaplétej. Jsou obávaní a budi respekt ve všech dimenzích."

"Jsou to válečníci? Žoldáci?"

Aahz zavrtěl hlavou.

"Něco horšího," odpověděl. "Obchodníci!"

"Obchodníci?"

"Moc se nesměj. Pojmenování obchodníci je nevýstižné. Lepší by bylo obchodníci obchodníků, superkupci..."

"Podívejte, Aahzi."

"No, historie nikdy nepatřila mezi mé silné stránky, ale tolik vím, že kdysi stála celá dimenze Pakla před úplnou zkázou. Živelné pohromy ji stíhaly jedna za druhou. V oceánech nemohly žít ryby, půda už nebyla pro rostliny. Ty, které přežily, se změnilly a otrávilily zvířata. Dimenze už nebyla schopná uživit své obyvatele.

Ležel jsem, koukal do nebe a Aahz pokračoval.

"Dimenzionální cestování, kdysi kratochvíle, se teď stalo klíčem k přežití. Mnoho obyvatel Paklu opustilo, stěhovali se jednotlivě nebo ve skupinách do jiných dimenzí. Jejich vyprávění o pusté zbědované domovině pak posloužilo mnoha náboženským směrům jako příklad onoho světa pro zlé duše. Ti, kteří zůstali, se rozhodli využít možnosti dimenzionálního cestování jinak. Stali se kupci, cestovali po dimenzích, kde nakupovali a prodávali zázraky. Co je totiž v jedné dimenzi běžné, je často v jiné dimenzi vzácné. Jak se v tom zlepšovali, stávali se bohatšími a mocnějšími... a také mazanějšími. Jejich způsoby, jak uzavřít pro ně co nejvýhodnější obchod, se generaci od generace zdokonalovaly a cizelovaly, takže nyní v tomto oboru konkurenci. Jsou rozestři po všech dimenzích a na Paklu se vrací jen občas, aby navštívili Bazar."

"Bazar?"

"Ne každý může během svého života rozsáhle cestovat po všech dimenzích. Bazar na Pakle je místem, kde se Dablové setkávají, aby spolu obchodovali. Návštěvník z jiné dimenze má co dělat aby tam nepřišel o všechno, neřku-li sám o sebe. Říká se, že když uděláš obchod s Dablem, měl by sis pak pořádně přepočítat prsty, potom ruce, nohy, pak své příbuzné..."

"Asi si to dokážu představit. A co Impové?"

"Impové." Aahz to slovo úplně vypliv. "Impové jsou v každém ohledu daleko za Dably."

"Jak to?"

"Jsou jejich levou imitací. Jejich dimenze, Imper, leží blízko Pakly a Dablové s nimi hodně obchodují, takže Impové často po takových neodolatelně "výhodných obchodech" zkrachují. Aby to zachránili, začali se po Dablech opičit a snaží se po dimenzích pokoutně prodávat zázraky. Těm, kdo je neznají, mohou připadat chytří a schopní, někdy se dokonce snaží i za Dably vydávat. Ovšem ve srovnání s nimi jsou žalostně neschopní."

Odmkl se. Uvažoval jsem o tom, co říkal a napadla mě další otázka.

"Aahzi?"

"No, co je?"

"Jak se jmenuje dimenze, ze které pocházíte?"

"Perv."

"To znamená, že jste Pervers?"

"Ne. To znamená, že jsem Pervekt. A už mlč!"

Bylo jasné, že chce, abych už spal, a tak jsem raději několik minut mlčel. Pokud jsem ale měl vůbec usnout, musel jsme se zeptat ještě na několik věcí.

"Aahzi?"

"Nech už toho."

"Co je tohle za dimenzi?"

"Hmmm? Tohle je Tulp. A říkám ti to naposled, už sklapni!"

"A co jsem tedy já?"

Odpověď nepřicházela.

"Aahzi?"

Otočil jsem se a podíval na něj. Upřeně hleděl do tmy a pozorně naslouchal.

"Co se děje?"

"Myslím, že máme společnost, hochu."

Vzápětí po jeho slovech jsem ucítil, jak se ochrana zatřásla, jak skrz ni něco prošlo.

Vyskočil jsem, když se ze tmy vynořily dvě postavy. Oheň již hořel jen slabě, ale stačilo to, aby bylo zřejmé, že obě mají na sobě zabijácký plášť. A zlatou stranou navrch!

Kapitola osmá

"V krizových dobách je bezpodmínečně nutné neztratit hlavu."

- Marie Antoinetta

Všichni čtyři jsme na několik minut ztuhli a hleděli na sebe. Mysl mi pracovala na plné obrátky, nemohl jsem se ale soustředit, abych našel nějaké řešení. Rozhodl jsem se řídit podle Aahze a jednoduše stát a chladně ty dva pozorovat. Přitom jsem se snažil ignorovat dvě kuše, kterými na nás mířili.

Konečně jeden z návštěvníků přerušil mlčení.

"Tak co, Trockwoddle? To ani nepozveš své přátele, aby si přisedli?"

K mému překvapení to bylo určeno mně!

"Ummm..." pronesl jsem.

"Ano, Trockwoddle," řekl pomalu Aahz a obrátil se ke mně. "A to mě ani nepředstavíš svým kolegům?"

"Um..." zopakoval jsem.

"Možná si na nás nepamatuje," vložil se do toho jízlivě druhý.

"Nesmysl," odpověděl mu první se stejnou jízlivostí. "Na své dva nejstarší přátele? Brockhursta a Higgense? Jak by se mohlo stát, že by si nepamatoval naše jména? To, že se zapomněl podělit o kořist, ještě přece neznamená, že zapomněl naše jména. Nekřivdi mu, Higgensi."

"Abych pravdu řekl, Brockhurste," odpověděl druhý, "byl bych raději, kdyby zapomněl naše jména a nezapomněl na kořist."

Mluvili nenuceně a nedbale, ale kuše jim v rukou ani na chvíli nezakolísaly.

Začínal jsem tomu rozumět. Ti dva byli zjevně Impové, o kterých mi Aahz tvrdil, že nás nemohou překvapit. Naštěstí to vypadalo, že mě pokládají za Impa který zabil Garkina... tedy alespoň jsem si myslel, že to je štěstí.

"Pánové," prohlásil Aahz a postoupil kupředu. "Rád bych řekl, jak jsem potěšen, že..."

Přestal, když si Brockhurst jedním plavným pohybem přiložil kuši k rameni.

"Pořád nevím, kdo jste," pronesl. "Ale radím vám, abyste se do toho nepletl. Tohle je soukromá záležitost nás tří."

"Brockhurste," přerušil ho Higgens. "Možná, že jsme se přece jen trochu ukvapili."

"Díky Higgensi," řekl jsem s úlevou.

"Teď, když už jsme se potkali," pokračoval a poctil mě ledovým pohledem, "bychom se asi měli, dříve než budeme pokračovat v naší... rozmluvě, postarat o našeho spolecestujícího."

"Asi máš pravdu, Higgensi," připustil váhavě Brockhurst. "buď tak hodný a přiveď ho, já je zatím pohlídám."

"Myslím si, že by to nebylo dobré hned ze dvou důvodů. Za prvé, k tomu zvířeti se odmítám přiblížit sám, a za druhé, zůstal bys tu sám, jeden proti dvěma, jestli mi rozumíš."

"Úplně. Ale co navrhuješ?"

"Pro našeho spolecestujícího půjdeme spolu a bez meškání se s ním vrátíme."

"Ale co těmhle dvěma mezitím zabráni v kvapném odjezdu?"

"To, že na ně budeme odkudsi ze tmy mířit kušemi. To by, myslím, mělo stačit, aby se neodvážili... hah... udělat nějaký pohyb, který bychom si mohli špatně vyložit." "Dobrá," ustoupil s nechutí Brockhurst. "Trockwoddle, moc bych ti radil, aby ses nám zase nepokoušel zmizet. Ačkoliv nevěřím, že bys nás mohl naštvat ještě víc, než už jsme, tak kdybys nás dál provokoval, mohlo by se ti to přece jenom povést."

S tím se obě postavy ztratily zpátky ve tmě.

"Co budeme dělat, Aahzi?" zašeptal jsem zoufale.

Vypadalo to, že mě neslyšel.

"Impové!" vesele se zasmál a zamnul si ruce. "To je ale šťastná náhoda!"

"Aahzi! Oni mě zabijou!"

"Hm? Uklidni se chlapče. Jak jsem řekl, Impové jsou hloupě naivní. Kdyby jim to opravdu myslelo, tak by nás bez řečí zastřelili. Ještě jsem nepotkal Impa, kterého bych neoblafnul."

Zvedl hlavu a naslouchal.

"Už se vrací. Dělej to, co já. Oh, ano... málem bych zapomněl. Až ti dám znamení, proměň mě zpátky do mé podoby."

"Říkal jste ale, že nás nemohou dosáhnout..."

Zarazil jsem, protože se znovu objevili Impové. Vedli mezi sebou válečného jednorožce. Kapuce pláště měli dole, takže jim bylo vidět do obličeje. Byl jsem trochu překvapený, že vypadali jako lidé. Pak jsem spatřil Quigleyho.

Seděl strnule obkročmo na jednorožci a v rytmu jeho kroků se kýval dopředu a dozadu. Strnule zíral kupředu a jeho pravá paže byla zvednuta jako na pozdrav. Zář ohně se odrážela na jeho tváři, jako kdyby ji měl ze skla, a já si se zděšením uvědomil, že již není naživu, ale že je to socha z nějakého podivného materiálu.

Veškerá sebedůvěra, kterou jsem získal Aahzovým ujišťováním, byla rázem pryč. Důvěřiví nebo ne, Impové to mysleli smrtelně vážně a jakákoliv naše chyba by byla pravděpodobně naší chybou poslední.

"Kdo to je?" přerušil Aahz mé myšlenky.

Uvědomil jsem si, že na mně bylo málem vidět, že sochu poznávám.

"Na to bude čas později. Pravda, jestli bude nějaké později," odvětil Higgens, odhodil vztekle uzdu a pozvedl kuš.

"Tak," oval se Brockhurst a napodobil svou kuší Higgensův pohyb. "Nejprve si něco musíme vysvětlit. Tak co, Trockwoddle?"

"Pánové, pánové," řekl konejšivě Aahz a postavil se mezi mě a kuše. "Než budete pokračovat, musíme trvat na tom, abych se vám jaksepatří představil. Kdybyste mi věnovali chvilku, já zatím odstráním svou proměnu."

Byl jsem tak vyveden z míry hrozbou jejich kuší, že jsem málem propásl svou narážku. Naštěstí s mi podařilo se sebrat.

Zavřel jsem oči a rozřeseně provedl proměňovací kouzlo, abych Aahzovi vrátil jeho pochybný vzhled.

Netušil jsem, jak budou Impové na proměnu reagovat, ale to, co se dělo, předčilo všechna má očekávání.

"S pánembohem!" vyjekl Brockhurst.

"Pervers!" vyjekl Higgens.

"Ne, Pervekt!" zasmál se Aahz a ukázal přitom všechny své špičaté zuby. "A na to nezapomínejte, kamarádi Impové."

"Ano, pane!" zaznělo unisono.

Stáli ohromeni s pokleslými bradami a kuše, na které rázem zapomněli, se jim volně houpaly v rukou. Soudě podle jejich reakce, Aahz mi zřejmě, přes všechno to vychloubání, neřekl všechno o své dimenzi a o pověsti jejich obyvatel.

Ignoroval jejich vyřeštěné pohledy a dřepl si zpátky na své místo u ohně.

"A teď, když víme, na čem jsme, proč neodložíte ty pitomé kuše a nesednete si, abychom si mohli popovídat jako civilizovaní lidé, co?"

Netrpělivě pokynula oni se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli.

Posadil jsem se také, nechtěl jsem zůstat stát jako poslední.

"Ale... co tady... proč jste tady... pane... tedy pokud se vás mohu zeptat?" podařilo se konečně Brockhurstovi dát dohromady celou otázku.

I když byl asi jako démon neschopný, plazit se určitě uměl.

"Ah!" usmál se Aahz. "To je dlouhá historie."

Pohodlně se usadil. Vypadalo to na delší rozpravu.

"Byl jsem vyvolán přes dimenzionální bariéru Garkinem, jedním čarodějem, kterého jsem si nikdy moc nevážil. Vypadá to, že čekal od někoho nějaké potíže, a tak byl celý nedočkavý, aby mohl využít mé pomoci v nadcházející potyčce. No, jak už jsem řekl, nikdy jsem ho neměl moc rád, a tak jsem se do toho nijak nehrnul. Trval si ale na svém a byl s tím čím dál víc nepříjemný. Už jsem začal uvažovat, že zapomenu na svou dobráckou povahu a něco s ním provedu, když se objevil Throckwoddle a prokázal mi tu laskavost, že vpálil do toho starýho blátošlapy šipku ze své kuše.

Aahz mi uznale pokynul. Snažil jsem se tvářit skromně.

"Pak jsme se dali přirozeně do řeči a on se zmínil, že je najatý Is'tvanem a že ta záležitost s Garkinem byla částí jeho úkolu."

"On vám povídal o svém úkolu?" obrátil se ke mě užasle Higgens.

"Jo povídal," zašklebil jsem se na něj. "Ty bys to za těchto okolností neudělal?"

"Oh, ano... ovšem..." vrhl nervózní pohled na Aahze a uctivě zmlkl.

"Zkrátka a dobře..." pokračoval Aahz, "přišlo mi, že dlužím Is'tvanovi laskavost za to, že mě zbavil toho neodbytného otravy, a tak jsem navrhl Throckwoddlovi, že se k němu připojím, abych jeho chleboďárci nabídl své služby, samozřejmě v omezené míře."

"Měl jsi na nás počkat," zamračil se na mě Brockhurst.

"No... chtěl jsem... víš... já..."

"To já jsem pospíchal," usmál se Aahz. "Viš můj čas má svou cenu a nijak jsem netoužil utrácet ho nějakým otálením."

"Oh," řekl Brockhurst.

Higgins se tak snadno zvíkat nenechal.

"Měl's nám nechat vzkaz," zabručel.

"To jsme udělali," namítl Aahz. "Můj prsten, byl přímo na stole. Vidím, žeš ho našel."

Ukázal vyčítavě na Brockhursta. Teprve teď jsem si všiml, že Imp má na prstě Garkinův prsten.

"Tenhle prsten?" trhl sebou Brockhurst. "Ten patří vám? Myslím, že je Garkinův a že si ho nikdo nevšímal."

"Ano, je můj," vycenil Aahz zuby. "Překvapuje mě, žeš ho nepoznal. Ale teď, když jsme si to vyjasnili, mi ho jistě vrátíš."

"Samozřejmě!" Imp ve spěchu zápolil s prstenem, aby si ho sundal.

"Opatrně s ním," napomenul ho Aahz. "Doufám, že víš, jak se s ním zachází. V neznalých rukách by mohl být nebezpečný."

"Samozřejmě, že to vím," namítl dotčeně Brockhurst. "Ze strany se na něj zatlačí prstem. Viděl jsem podobný jednou na Bazaru na Pakle."

Hodil prsten Aahzovi, který jej šikovně chytil a rychle navlékl na prst. Naštěstí mu byl dobře. Zapamatoval jsem si, že musíme někdy Aahze požádat, aby mi ho nechal vyzkoušet, když už víme, jak se s ním zachází.

"A teď, když jsem řekl, jak je to se mnou, co kdybyste odpověděli na pár mých otázek," pokračoval Aahz a ukázal na Quigleyho sochu. "Kdopak je tohle?"

"Samí nevíme," připustil Higgins.

"Je to opravdu podivné," přidal se Brockhurst.

"Co kdybyste se to snažili rozvést," pobídl je Aahz.

"No, stalo se to asi před třemi dny. Sledovali jsme vás, aby... um... s nadějí, že se opět dáme dohromady. Náhle se tento bojovník vyřítíl před námi z roští a zatarasil nám cestu. Jako kdyby věděl, že tudy půjdeme a čekal na nás. "Is'tvan měl pravdu!" vykřikl. "Démony se to tady jen hemží!"

"Is'tvan?" zeptal jsem se a snažil se, abych vypadal co nejvíce zmateně.

"Tak to řekl. Nás to taky překvapilo. Děláme pro Is'tvana a najednou se do nás pustí nějaký člověk, který vykřikuje, že pro něj dělá taky. No a pak vykřikl: "Hle, toť zbraň vaší zhouby!" a tasil meč."

"Co to bylo za meč?" zeptal se nevinně Aahz.

"Nijak zvláštní. Vlastně trochu podřadný ve srovnání s těmi, co jsme kdy viděli. Tím jsme se ale dostali do nepříjemné situace. Museli jsme se bránit, ale přitom jsme se báli mu ublížit, protože co kdyby opravdu pracoval pro Is'tvana."

"Co jste udělali?" zeptal jsem se.

"Upřímně řečeno, řekli jsme si "k čertu s tím" a vybrali si tu nejsnazší cestu. Tady Higgins mu rozprskl jednu ze svých zkameňovacích kuliček o čelo a znehybnil ho. Od té doby se s ním vlečeme. Usoudili jsme, že bude nejlepší hodit ho na krk Is'tvanovi, ať si s ním poradí."

"Moudré řešení," poznamenal Aahz.

Poděkovali mu za kompliment blahosklonným pokývnutím.

"Na něco bych se rád zeptal," vmísil jsem se. "Jak to, že jste nás dohonili, i když ste měli takový náklad?"

"No, vůbec to nebylo lehké. Už tak jsme měli malou naději, že vás dojedeme a teď s tímhle břemenem se to zdálo nemožné," začal Brockhurst.

"Byli jsme přirozeně celí žhaví, aby... ah... jsme se k tobě připojili. Takže jsme sáhli k zoufalému kroku." pokračoval Higgins. "Udělali jsme si zajižďku do Twixtu a tam vyhledali pomoc tamějšího Dabla. Stálo nás to pěkně peníze, ale nakonec byl svolný s tím, že nás teleportuje před vás, abychom konečně uskutečnili to tak žádané setkání."

"Dabel? Jaký Dabel?" přerušil ho Aahz.

"Frumple. Dabel z Twixtu. Jeden z těch..."

Brockhurst se náhle zarazil a podezřívavě přimhouřil oči. Sřelil pohledem po Higgensovi a ten se nenuceně natáhl pro svou kuš.

"To mě překvapuje, že se ti Throckwoddle o Frumpleovi nezmínil," zavrčel Higgins. "Byl to přece on, kdo nám o něm řekl."

Kapitola devátá

"Má-li jakákoli skupina lidí nebo zaměstnanců dobře pracovat, musí věřit ve svého vůdce."

- kapitán GLIGH v.v.

"Ano, Throckwoddle," pronesl Aahz ještě hrozivějším tónem než Imp. "Jak to, žeš mi neřekl o tom Dablovi?"

"No... totiž... museli mi to asi vypadnou z hlavy," zamumlal jsem.

Sebral jsem všechno úsilí a vrhl na Impy ten nejzničenější pohled a snažil se přitom nevšímat si jejich namířených kuší. Odměnou mi bylo, jak provinile se zatvářili a jak se snažili mému pohledu vyhnout.

"Vypadlo! Spíš ses mi to snažil zatajit," obvinil mě Aahz. "No, teď když už to je venku, tak to dopověz. Co je s tím Dablem?"

"Zeptej se Brockhursta," zabručel jsem. "Vypadá, že se nemůže dočkat, aby o tom mohl mluvit."

"Je to tak Brockhurste?" obrátil se k němu Aahz.

Imp se na mě omluvně zašklebil a spustil.

"No, myslím, že už jsem vám většinu řekl. Ve Twixtu sídlí jeden Dabel, Frumple. Říká si sice Abdul, obchodník s koberci, ale ve skutečnosti pokračuje ve výnosných obchodech jako na Pakle; kupuje a prodává, obchoduje mezi

dimenzemi."

"Co dělá na Tulpu?" přerušil ho Aahz. "Tady přece žádný velký obchod nekvete. Není tu trochu mrtvo na Dablův vkus?"

"No, Throckwoddle říkal..." Brockhurst se zarazil a střelil po mně pohledem.

"Pokračuj, jen mu to řekni," snažil jsem se o rezignovaný tón.

"Tak tedy dobrá," pokračoval Imp. "Povídá se, že ho z Pakly vyhnali a tady se skrývá, protože se stydí ve většině dimenzí ukázat."

"Vyhnán z Pakly? Proč? Co provedl?"

Byl jsem Aahzovi vděčný, že se zeptal. Bylo by to divné, kdybych to udělal já.

"To nám Throckwoddle nechtěl říct. Povídal, že Frumple je na to citlivý a že se o tom neměli zmiňovat."

"Tak co, Throckwoddle?" obrátil se ke mě Aahz.

Vyprávění mě tak zaujalo, že mi chvíli trvalo, než jsme si uvědomil, že to opravdu nevím.

"Uhm... nemohu to říct," řekl jsem.

"A pročpak?" zamračil se Aahz.

Začal jsem být zvědavý, nakolik se vžil do příběhu a zapomněl na skutečné okolnosti.

"Dozvěděl jsem se jeho tajemství náhodou a považuji ho za osobní důvěrnost," řekl jsem vznešeně. "Za těch pár dnů našeho cestování jsem se o tobě také dozvěděl některé zajímavosti, kterých si vážím stejně. Věřím, že budeš respektovat mé mlčení týkající se Frumplovy záležitosti právě tak, jako ostatní budou respektovat mé mlčení o věcech týkajících se tebe."

"Dobrá, dobrá. Přesvědčil's mě," uznal Aahz.

"Ty... uhm... Throckwoddle," přerušil nás Higgens. "Navrhoval bych, abychom všichni zrušili naše proměny, tak jako to udělal tady náš přítel Perver... um, Pervekt. Nemá smysl, abychom mezi přáteli plýtvali silami pro udržení nepravých tváří."

Říkal to sice nedbale, ale znělo to podezřele. Všiml jsem si také, že ani nesundal ruku z kuše.

"Proč?" namítl Brockhurst. "Raději zachovávám svou proměnu po celou dobu, co jsem v jiné dimenzi. Pak je menší pravděpodobnost, že ji v rozhodující chvíli zapomenu vytvořit."

"Myslím, že Higgens má pravdu," spustil Aahz dříve, než jsem mohl podpořit Brockhursta. "Pokud jde o mě, rád vidím opravdovou podobu těch, se kterými jednám."

"Dobrá," zabručel Brockhurst, "když nikdo není proti."

Zavřel oči a chvíli se koncentroval. Jeho rysy se začaly chvět a rozplývat.

Celou proměnu jsem neviděl. V mysli jsem se zoufale hnal zpátky do Garkinovy chatrče, když tam Aahz zvedl polozuhelnatělou hlavu zabijáka. Honem jsem si představil svou tvář vedle ní a začal pracovat tak, abych opravil nejvíce poškozená místa.

Když jsem skončil, mrkl jsem jedním okem kolem sebe. Oba již byli proměnění. Mou pozornost ihned upoutala barva jejich kůže. Byli světle růžoví, zatímco já ne. Rychle jsem zase oči zavřel a poopravil to.

Uspokojen jsem otevřel oči a rozhlédl se kolem. Impové nyní měli své charakteristicky zašpičatělé uši a vystouplou bradu. Aahz vypadal jako Aahz. Od té chvíle kdy Impové přijeli, se situace úplně obrátila. Místo aby okolo mě, normálního, byli tři proměnění démoni, byl jsem obklopen třemi opravdovými demony a sám jsem byl proměněný. Nádhera. "Ahh, tak je to lepší," usmál se Aahz.

"Ty, Throckwoddle, naklonil se ke mně Higgens. "Jednu chvíli jsi v tom světle ohně vypadal divně. Vlastně..."

"Ale ale, pánové," přerušil ho Aahz. "Musíme probrat důležitější věci. Ví Is'tvan o Frumplovi?"

"Neřekl bych," odpověděl Brockhurst. "Kdyby o něm věděl, buď by využil jeho služeb, nebo by ho nechal zabít."

"Výborně," prohlásil Aahz. "Mohl by být tedy klíčem v našem spiknutí."

"V jakém spiknutí?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě v našem spiknutí proti Is'tvanovi."

"Cože?" zvolal Higgens a v tu chvíli na mě úplně zapomněl. "Zbláznil jste se?"

"Nikoli," odvětil Aahz. "Ale Is'tvan se zbláznil. Jen si vzpomeňte! Choval se obzvlášť normálně?"

"To ne," připustil Brockhurst. "Ale ne méně než ostatní čarodějové, které jsem potkal, včetně nynější společnosti."

"Mimochodem," vskočil mu do řeči Higgens. "Myslel jsem, že mu jedete pomoci."

"To bylo předtím, než jsem vyslechl vás," zdůraznil Aahz. "Nijak zvlášť se nehrnu pracovat pro čaroděje, který posílá svoje lidi proti sobě."

"Kdo tohle udělal?" zeptal se Higgens.

Aahz popuzeně máchl rukou.

"Pánové, myslíte! Copak jste zapomněli támhle na svého ztuhlého přítele?" ukázal prstem na postavu na jednorožci.

"Pokud si dobře vzpomínám na vaše vyprávění, vyplývalo z jeho slov, že ho poslal Is'tvan, aby vás zastavil."

"To je pravda," řekl Brockhurst. "No a?"

"Co tím myslíte, 'no a'?" vybuchl Aahz. "Vždyť tady to máte! Is'tvan ho poslal, aby vás zabil. Buď se snažil ušetřit zabitím svých zabijáků, aby jim nemusel zaplatit, nebo je tak duševně nevyrovnaný, že tlouče okolo sebe hlava nehlava, vlastní spojence nevyjímaje. V každém případě to nevypadá, že by byl ke svým lidem nejlaskavější."

"Tedy, řeknu vám, myslím si, že má pravdu," poznamenal jsem, abych také nějak pomohl v té falešné hře.

"Ale jestli je to pravda, co budeme dělat?" otázal se Higgens.

"No, zatím nemám hotový plán," připustil Aahz. "Mám ale několik nápadů, které by mohly být k užítku."

"Jako třeba?" pobídl ho Brockhurst.

"Pojedete zpátky k Is'tvanovi. O svém podezření mu nic neříkejte. Kdybyste to udělali, mohl by vás považovat za

nebezpečné a hned by se s vámi vypořádal. A k tomu navíc odmítněte jakékoliv nové úkoly. Najděte si nějakou záminku, abyste mohli zůstat u něho co nejdéle. Zjistěte co nejvíc o jeho zvycích a slabostech, ale nic nepodnikajte, dokud tam nepřijedeme.

"Kam pojedete?" zeptal se Higgens.

"My si pojedeme trochu popovídat s Frumplem. Mám-li se pustit do Is'tvana, bude Dablova pomoc nedocenitelná."

"A nepochybně nedosažitelná," zabrumlal Brockhurst. "Ještě jsem neslyšel o Dablovi, který by se k někomu přidal. Raději to dělají tak, aby mohli prodávat oběma stranám."

"Co myslíte tím "my"?" zeptal se Higgens. "Copak Throckwoddle nepojede s námi?"

"Ne. Nalezl jsem zálibu v jeho společnosti. A kromě toho, kdyby Frumple nebyl svolný s tím, že nám pomůže, bude se hodit, že je nějaký zabiják nablízku. Frumple je příliš silný, abychom mohli riskovat, že nepoběží na pomoc Is'tvanovi." Když Aahz hovořil, naklonil se Brockhurst opatrně tak, aby na něj Aahz dobře neviděl, a neslyšně, pouze rty, řekl Higgensovi "Pervers". Ten nepatrně kývl na souhlas a oba se na mě soucitně podívali.

"Tak, co si o tom myslíte?" zeptal se Aahz nakonec.

"Hmm... a co uděláme s ním?" pokynul Higgens hlavou směrem ke zkamenělému Quigleymu.

"Toho vezmeme s sebou," rychle jsem vyhrkl.

"Samozřejmě!" souhlasil Aahz a uštědřil mi temný pohled.

"Kdybyste ho přivezli zpátky k Is'tvanovi, mohl by se dovědět, že ho podezíráte ze zrady."

"A mimoto," dodal jsem, "možná, že ho oživíme a přesvědčíme, aby se k nám v boji přidal."

"Pak asi budete potřebovat protilátku," povzdechl si Higgens a z pláště vylovil malou lahvičku, kterou mi hodil. "Stačí ho jen trochu pokropit a za chvíli bude zase v pořádku. Ale dejte si pozor. Je na něm něco divného. Vypadá to, že umí prohlédnout naše přestrojení."

"Kde je ten meč, o kterém jste mluvili, zeptal se Aahz.

"Má ho v ranci. Dejte na mě, je to veteš. Jediným důvodem, proč jsme ho vzali s sebou, bylo to, že na něj tolik sázeli. Byli jsme zvědaví, co by nám o něm řekl, až bychom ho oživil."

"No, myslím, že tím jsme probrali úplně všechno," zívá Brockhurst. "Navrhuji, abychom se trochu prospali a brzy ráno vyrazili."

"Já navrhuji, abyste vyrazili teď hned," řekl důrazně Aahz.

"Teď?" podivil se Brockhurst.

"Vždyť je půlnoc," upozornil Higgens.

"Směl bych vám pánové připomenout, že čím dále jste od Is'tvana, tím větší je šance, že za vámi pošle dalšího zabijáka?"

"Má pravdu," podotkl jsem přemýšlivě.

"Taky si myslím," zamumlal Higgens.

"Takže," řekl Brockhurst a povstal, "vydáme se na cestu, hned jak se podělíme o Garkinovy věci."

"Naopak," prohlásil Aahz, "nejenže se žádná kořist dělit nebude, ale navrhuji, abyste nám dali všechnu hotovost, co máte u sebe."

"Cože?" pronesli sborem a kuše se jim opět objevily v rukou.

"Přemýšlejte pánové," konejšil je Aahz. "Budeme vyjednávat s Dablem o jeho podpoře. Jak jste sami vzpomenu, jsou jejich ceny přemrštěné. Nesnesu pomýšlení, že bychom mohli být neúspěšní při našem vyjednávání jenom kvůli nedostatku kapitálu."

Rozhostilo se výmluvné ticho, jak se Impové usilovně snažili najít nějakou mezeru v jeho logice.

"Oh, zcela správně," uznal nakonec Brockhurst, svěsil kuš a sáhl pro svůj měšec.

"Stejně si myslím, že to nedopadne dobře," zamumlal Higgens a napodobil Brockhursta. "Asi se vám nepodaří koupit si Dabla, ani kdybyste měl za spojence Gnómy."

Podali měšce Aahzovi, který je předtím, než si je zastrčil za opasek, znalecky potěžkal.

"Věřte mi, pánové," usmál se Aahz. "My Pervecti máme své přesvědčovací metody, které jsou účinné dokonce i na Dably."

Impové se strachem zachvěli a poodstoupili.

"No... umm... takže se asi ještě setkáme," zamumlal Higgens. "Dej na sebe pozor, Throckwoddle."

"Ano," přidal se Brockhurst. "A dohlédni na to, aby byl Dabel buď na naší straně nebo mrtvý."

Snažil jsem se vymyslet, co bych jim odpověděl, ale než jsem na něco přišel, byli pryč.

Aahz na mě mrkl, ale zarazil jsem ho, dokud jsem neucítil, že prošli ochranou. Až pak jsem kývl.

"Jsou pryč," řekl jsem.

"Báječně!" radoval se Aahz. "Copak jsem ti neřikal, že to jsou naivky?"

Protentokrát jsem musel připustit, že měl pravdu.

"Tak a teď se trochu vyspi. Jak už jsem řekl, zítra bude perný dne a jak to tak vypadá, bude to ještě horší, než jsem předpokládal."

Chystal jsem se mu vyhovět, ale jedna otázka mě pořád trápila.

"Aahzi?"

"Copak?"

"Z jaké dimenze jsou Gnómové?"

"Ze Zooriku," opověděl.

Po tomto sdělení jsem usnul.

Kapitola desátá

"Člověk nikdy nevyužije plně svých možností, dokud bude přikován k zemi. Musíme si získat křídla a dobýt nebe."
- Ikaros

"Jste si jistý, Aahzi, že máte na to, abychom to s tím Dablem zvládli?" Byl jsem si vědom toho, že jsem tuto otázku v posledních dnech položil nesčíslněkrát, ale potřeboval jsem se znovu a znovu ujišťovat.

"nedal by sis už pokoj?" zabručel Aahz. "S těmi Impy jsem měl snad pravdu, nebo ne?"

"Asi ano," připustil jsem váhavě.

Nechtěl jsem to Aahzovi říct, ale z té příhody s Impy jsem nebyl nijak nadšený. Bylo toho na mě trochu moc. Od toho setkání se mi vracely noční můry, ve kterých se to Impy a kušemi jen hemžilo.

"Koukni se na to takhle. S trochou štěstí bude tenhle chlapík Frumple schopný vrátit mi mou Sílu. A to by tě přece zbavilo toho horkého bramboru."

"Snad ano," řekl jsem bez nadšení.

Co se dozvěděl o Frumplovi, vzpomenu to již několikrát. A pokaždé, když to udělal, cítil jsem se stejně nedobře.

"Něco tě trápí?" zeptal se Aahz a naklonil se ke mně.

"No... totiž... Aahzi, když budete mít zpátky svou Sílu, budete mě ještě pořád chtít za učně?"

"Tak tohle tě žere?" vypadalo to, že je opravdu překvapený. "Samozřejmě, že ano. Co si myslíš, že jsem za čaroděje? Nevybírám si své učně jen tak."

"Copak jsem vám nebyl na obtíž?"

"Možná ze začátku, ale teď už ne. Byl jsi na začátku té záležitosti s Is'tvanem a máš tedy právo být u toho, až to skončí."

Abych řekl pravdu, nijak jsem netoužil být přítom, že se Aahz s Is'tvanem střetne. Vypadalo to ale, že pokud chci zůstat s Aahzem i nadále, musím takovou cenu zaplatit.

"Umm... Aahzi?"

"Co je?"

"Můžu ještě jednu otázku?"

"Slib?"

"Jak to myslíte?"

"Ale nijak. Tak sem s tou otázkou."

"Jestli získáte zpátky svou Sílu a já budu pořád váš učně, v jaké dimenzi budeme žít?"

"Hmm. Po pravdě řečeno, ještě jsem o tom moc nepřemýšlel. Ale víš co, nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. Budeme to řešit, až nastane čas. Co ty na to."

"Dobrá Aahzi."

Snažil jsem se tedy na to zapomenout. Aahz má asi pravdu. Nemá smysl si dělat starosti s něčím, dokud si nejsme jisti, že je to třeba. Možná, že svou Sílu zpátky nezíská. Možná, že nakonec budu muset bojovat proti Is'tvanovi sám. Náhdera.

"Hej! Dej pozor na to zvíře!"

Aahzův výkřik přerušil proud mých myšlenek. Vedli jsme jednorožce mezi sebou a zrovna teď si to zvíře usmyslelo, že se předvede.

Zaržál, vzepjal se a pak se zapřel nohama do země a pohazoval hlavou.

"Pomalu, prrr... hou!"

Aahz chňapl po uzdě, ale dostal za to rohem citelnou ránu do předloktí.

"No tak, Pryskeřníku," klidnil jsem jednorožce. "Vždyť je hodný, on to tak nemyslel."

Moje chlácholení pomohlo. Uklidnil se, i když pořád neklidně hrabal kopyty, až si konečně začal o mě třít nozdry.

I když je to jistě přátelské gesto, není to ta nejbezpečnější věc, kterou si můžete nechat od jednorožce líbit. Mrštne jsem uhýbal před jeho mňajícím se rohem, který kolem mě pohazoval. Z blízkého keře jsem utrlh oranžový květ, který jsem mu nabídl v natažené ruce. Přijal ho a začal ho spokojeně žvýkat.

"Tahle zvířata nemají asi demony moc v oblíbě," reptal mrzutě Aahz a mnul si přitom zasaženou ruku.

"To je přece logické," prohlásil jsem. "Vždyť to bylo přece zvíře lovce démonů."

"Stejně jsi ho zvládl nějak snadno," poznamenal Aahz. "Jsi si jistý, že nejsi panic?"

"Ovšemže ne," odpověděl jsem velmi dotčeně.

Samozřejmě, že jsem panic byl, ale raději bych se nechal sežrat upíroslimáky, než abych to Aahzovi přiznal.

"Když už je řeč o lovcích demonů, měl bys zkontrolovat tamhle našeho přítele," navrhl Aahz. "Bylo by to přece jen poněkud nepříjemné, kdyby se mu ulomila ruka nebo něco jiného dřív, než ho budeme moct oživit."

Raději jsem to hned udělal. Dali jsme dohromady jakýsi smyk, na kterém jsme vezli zkamenělého Quigleyho, abychom ho nemuseli každý den nakládat a skládat. A to ani nemluvíme o osedlávání a odsedlávání takového válečného jednorožce. Celá ta hromada zbraní a výstroje byla naložena spolu s Quigleym na smyku a zdálo se, že jednorožec z toho má nezměrnou radost. Zjevně bylo mnohem snazší celý ten náklad táhnout, než ho nést na hřbetě.

"Vypadá to, že je v pořádku, Aahzi," oznámil jsem.

"Dobrá," ušklíbl se ironicky, "nesnesl bych pomyšlení, že by se mu stala nějaká nehoda."

Aahz nebyl z našich společníků nijak nadšený. Jen s nechutí dal na moje logické důvody, abychom je vzali s sebou a nenechali je někde být. Tvrdil jsem, že by nám mohli být užiteční při jednání s Dablem anebo alespoň při konečném vypořádání s Is'tvanem.

Tohle však nebyly všechny mé důvody. Cítil jsem trochu vinu za to, do jaké šlamastiky se Quigley dostal, a proto jsem nechtěl, aby se mu přihodilo něco špatného.

"Kdybychom ho vzkřísili, jelo by se nám líp," navrhl jsem s nadějí.

"Na to zapomeň."

"Ale Aahzi..."

"Řekl jsem zapomeň na to! Pokud si nevzpomínáš, tak tento pán strávil zřejmě větší část svého života pronásledováním a zabíjením demonů. Jsem si vědom toho, že podmanivost mé osobnosti si tě mohla tak získat, že ses přehlédl to, že jsem demon. A jako takový nehodlám mít za společníka živého, dýchajícího, a co je nejdůležitější, fungujícího lovce demonů."

"Ale my jsme ho podvedli!" namítl jsem.

"Ne v tom podstatném. Ostatně, jak by ses chtěl cvičit v magii, kdyby byl oživený? Dokud nebudeme u Dabla, jsi pořád naše jediná šance proti Is'tvanovi."

Byl bych raději, kdyby to pořád nepřipomínal. Pokaždé, když to udělal, necítil jsem se vůbec ve své kůži. A kromě toho jsem nemohl přijít na nic, co bych mu na to řekl.

"Asi máte pravdu, Aahzi," připustil jsem.

"To si piš, že mám. Mimořádně, protože se zdá, že stejně už musíme zastavit, je čas pro tvou další lekci."

Ihned jsem pookřál. Nehledě na mou dychtivost po zvyšování čarodějnických dovedností, vyjadřovala Aahzova nabídka jeho potěšení z mých pokroků při minulých lekcích.

"Hned, Aahzi," odvětil jsem a obtočil uzdu jednorožce okolo kmene blízkého stromku. "Jsem připraven."

"Takže," usmál se Aahz a zamnul si ruce. "Dneska se budeš učit létat."

Mé nadšení bylo pryč.

"Létat?" zeptal jsem se.

"Tak jak jsem řekl, hochu. Létat. Vzrušující, že?"

"Proč?"

"Co proč? Vždyť od těch dob, co jsme poprvé zvedli zraky k obloze a začali závidět stvořením ve vzduchu, chceme létat. A ty teď máš šanci se to naučit. Proto je to vzrušující!"

"Já se jen ptám, proč bych se měl učit létat?"

"No... protože každý chce létat."

"Já ne," pravil jsem důrazně.

"Proč ne?"

"Protože mám strach z výšek, proto," odpověděl jsem.

"To není dostatečný důvod, aby ses to neučil," zamračil se Aahz.

"Dosud jsem nepoznal jeden jediný důvod, proč bych se to měl učit," zamračil jsem se i já.

"Podívej se," začal Aahz smířlivě, "nejde vlastně ani tak o létání jako spíš o vznášení se ve vzduchu."

"Ten rozdíl mi uniká," pronesl jsem suše.

"Tak dobrá. Řeknu ti to teda takhle. Jsi mým učněm, je to tak?"

"Ano, je," přitakal jsem podezíravě.

"Tak. A já nebudu mít učně, který neumí létat. Rozumíš!" zařval.

"V pořádku, Aahzi. Jak se to dělá?" Věděl jsem, že mě dostal.

"To už je lepší. Vlastně to není nic, co bys už neznal. Umiš přece levitovat s předměty, ne?"

Váhavě jsem, celý zmatený, kývl.

"No, a celé létání spočívá v tom, že levituješ sám sebe."

"Jakže, ještě jednou?"

"Místo toho, že stojíš pevně na zemi a zvedáš předměty, zatlačíš svou vůlí proti zemi a zvedneš sám sebe."

"No, ale když se nebudu dotýkat země, odkud pak vezmu energii?"

"Ze vzduchu! Jdi ty, jsi přece čaroděj a ne nějaký elementál."

"Co je to elementál?"

"Zapomeň na to. Chtěl jsem jenom říct, že nejsi vázán k jednomu ze čtyř základních živlů, ty jsi čaroděj. Ty je kontroluješ, nebo máš na ně alespoň nějaký vliv a čerpáš z nich sílu. Když letíš, stačí čerpat energii ze vzduchu místo ze země."

"Když to říkáte, Aahzi," řekl jsem pochybovačně.

"Tak, nejdřív si najdi siločáru."

"Tu jsme ale opustili, když jsme vyrazili k Dablovi," namítl jsem.

"Siločar je mnoho. To, že jsme opustili jednu, která jde zemí, neznamená, že jsme je úplně ztratili. Podívej se po siločarách ve vzduchu."

"Ve vzduchu?"

"Věř mi, chlapče, udělej to."

Povzdychl jsem si a zavřel oči. Zvedl jsem tvář k nebi a snažil si představit paprsek s dvojitou špicí. Nejdříve se mi to nedařilo, ale pak jsem si uvědomil, že hned na začátku jsem paprsek viděl, ale byl jiný. Nebyl tak jasný jako ten minulý a tlumeně modrobíle zářil.

"Myslím, že jednu mám Aahzi," vydechl jsem.

"Je modrobílá, co?" zašklebil se Aahz.

"Ano, ale není tak jasná jako ta předtím."

"Je asi trochu dál. Ale to stačí, abys z ní mohl brát energii. Tak a teď to zkus. Pověš se na ni a tlač zem pryč. Hezky

pomalu."

Dělal jsem to, co mi říkal. Natáhl jsem mysl pro energii z té modrobílé představy. Vlna energie, kterou jsem pocítil, se nepodobala ničemu, co jsem až dosud zažil. Zatímco předtím, když jsem shromažďoval energii, jsem cítil teplo a byl jsem jí zaplavený, teď to bylo chladné a byl jsem uvolněný. Cítil jsem se v proudu té síly lehčí.

"Odtlač ji," zazněl Aahzův hlas. "Jemně!"

Lenivě jsem se dotkl myslí země a přitom jsem nejistě očekával divný pocit, až nebudu mít nic pod nohama.

"Otevři oči a srovnej rovnováhu a sklon."

Tentokrát zněl Aahzův hlas z podivného směru. Překvapeně jsem vytřeštil oči.

Vznášel jsem se asi deset stop nad zemí v náklonu, který se blížil vodorovné poloze. Letěl jsem!

Země se řítla proti mě. Chvilíčku jsem byl v tom zmatku jako omámený, ale pak se na mě s otřesnou realitou zřítla.

Nějakou chvíli jsem ležel a snažil se popadnout dech. Snažil jsem se také zjistit, jestli jsem si něco nezlomil.

"Jsi v pořádku?" skláněl se nade mnou najednou Aahz. "Co se vlastně stalo?"

"Já... letěl jsem!" vyrazil jsem ze sebe.

"No, a co? Á, mám to. Byl jsi tak překvapený, že jsi zapomněl udržovat proud energie, je to tak?"

Kývl jsem, neschopen promluvit.

"Bože, ty hlupáku... tak hele, když ti řeknu, že budeš lítat, tak tomu věř!"

"Ale..."

"Žádný ale! Buď mi jako svému učiteli věříš nebo ne! Tady žádná ale neplatí!"

"Mrzí mě to, Aahzi," popadl jsem konečně dech.

"Ahh... nechťel jsem po tobě tak vyjet, ale tím pádem jsi mě vyděsil málem k smrti. Asi chápeš, že teď už máme co dělat s pěknou mocnou magií. Musíš být na to připravený. Takové selhání jako tohle by tě mohlo zabít, a když na to přijde, tak i mě."

"Budu si to pamatovat, Aahzi. Můžu to zkusit znova?"

"Jen si dej na chvíli pohov. Létání ti dokáže dát hezky zabrat i bez pádů."

Zavřel jsem oči a čekal, až se mi přestane točit hlava.

"Aahzi?" zeptal jsem se po chvíli.

"Copak je?"

"Povídejte mi o Pervu."

"A co?"

"Připadalo mi, že ti Impové byli k smrti vyděšení, když poznali, že jste Pervekt. Jakou má pověst vaše dimenze?"

"No, víš," začal, "Perv je soběstačná dimenze, která si udržuje odstup. Možná nemáme ty nejlepší bojovníky, ale jsou dost dobří na to, aby nás ostatní dimenzionální cestovatelé nechali na pokoji. Technika a kouzla tu jsou pospolu a vzájemně si pomáhají. A to všechno dohromady je docela pěkně účinné."

"Ale co je na tom tak strašného?"

"No, jak jsem řekl, bylo pro to několik důvodů. Jedním z vedlejších důsledků úspěchu je spousta individuí, která se na něm chtějí přizivit. Nastala doba, kdy jsme byli skoro zaplaveni uprchlíky a přistěhovalci z jiných dimenzí. Když už toho bylo příliš, tak jsme to zarazili."

"Jak?" vyhrkl jsem.

"Zprv jsme vyhnali všechny neúčinné přistěhovalce. Potom, abychom se pojistili, jsme roztrousili po okolních dimenzích pověsti o nelidských zvyklostech Pervektů."

"Jaké pověsti?"

"Ale jako obvykle. Že jsme nepřátele, mučíme lidi pro zábavu a máme takové sexuální choutky, které jsou podle zvyklostí panujících v ostatních dimenzích považovány za podivné. Lidi si pak nejsou jistí, kolik z toho je pravda kolik přehánění, ale nijak se neženou, aby si to zjistili z první ruky."

"Kolik je toho pravda, Aahzi?" zeptal jsem se a pozvedl se na lokti.

Hnusně se na mě zašklebil.

"Stačí to, aby se drželi zpátky."

Chystal jsem se zeptat, co to obnáší být užitečným přistěhovalcem, ale pak jsem se rozhodl nechat to pro tentokrát plavat.

Kapitola jedenáctá

"Jednou z radostí cestování je poznávání nových měst a setkávání se s novými lidmi."

- Čingischán

"Óh! Jaký to zářný příklad civilizace!" zasmál se bujaře Aahz a rozhlížel se kolem dokola s potěšením dítěte na prvním výletě.

Bloumali jsme jednou z vedlejších ulic Twixtu. Lemovali ji žebráci a hromady odpadků. Z přiseří dveří a oken si nás prohlížely pichlavé oči, lidské i nelidské. Město bylo chumel stavení nakupených okolo vojenského strážního stanoviště, které zde bylo zřízeno spíše ze zvyku než z opravdové potřeby. Vojáci, které jsme tu a tam potkali, se již tak lišili od jásavého náborového plakátu, že bylo často obtížné rozhodnout, kdo vypadá víc odpudivě a nebezpečně, zda strážce nebo ti zjevně darebáci, které měli držet na uzdě.

"Pokud se mě týká, tak to vypadá spíš jako ta nejhorší chátra!" zamumlal jsem ponuře.

"Však to povídám, zářný příklad civilizace!"

Neměl jsem co na to říct, pokud jsem se nechtěl nechat nacytat a vyslechnout si jednu z Aahzových filozofických přednášek.

"Aahzi, zdá se mi to, nebo ti lidé opravdu zírají jen na nás?"

"Klid. V městech jako je tohle, lidé vždycky odhadují cizince. Snaží se uhodnout, jestli jsme možné oběti, nebo jestli je spíše uděláme z jiných. Naším úkolem je přesvědčit je, že patříme do té druhé skupiny."

Aby to podtrhl, náhle se obrátil a přikrčil jako kočka a nasupeně zíral zpátky s rukou na jílci meče.

Odpovědí na to byl náhlý pohyb v oknech a dveřích, jak se asi tučet nezřetelných postav ztratilo zpátky v šeru.

Jedna postava se nepohnula. Z okna se vykláněla holka, složenými rukama se opírala o parapet a dávala tak vyniknout svému nepříteli zakrytému poprsí a svůdně se na Aahze usmívala. Aahz jí úsměv se zamáváním opětoval. Na to nestoudně vyplázla špičku jazyka, obkroužila si rty a vyzývala na něj zamrkala.

"Ehm... Aahzi?"

"Copak?" odpověděl, aniž z ní spustil oči.

"Nerad do toho vstupuji, ale pokud si vzpomínáte, jste tu za vetchého staříka."

Aahz měl pořád podobu Garkina a zdálo se, že na to v tu chvíli úplně zapomněl.

"Co? Ah tak. Asi máš pravdu, chlapče. I když to nevypadá, že by to někomu jinému vadilo. Možná jsou tady na divoké staříky zvyklí."

"A mohl byste aspoň přestat sahat pořád po meči? Vždyť to měla být naše tajná zbraň."

Aahz se rychle zahalil do pláště zabijáka, který měl na sobě, aby schoval meč.

"Nedal bys mi už laskavě pokoj? Povídám ti, vypadá to, že nebudíme ničí pozornost."

"Ničí?" pokynul jsem hlavou na děvče v okně.

"Tahle? Ta si nás nevšímá o nic víc než kohokoliv jiného na ulici."

"Skutečně?"

"No a jestli ne, tak je to spíš kvůli tobě než kvůli mě."

"Kvůli mě? Ale no tak, Aahzi."

"Nezapomínej, že je z tebe pěkně teď působivá figura."

Rozsvítilo se mi. To mě nenapadlo. Zapomněl jsem, že teď vypadám jako Quigley.

Našeho lovce démonů jsme ukryli ještě před městem... no, vlastně jsme ho zahrabali. Nejdříve mě ten návrh šokoval, ale jak poznamenal Aahz, socha vzduch nepotřebuje a navíc je to nejjistější způsob, jak zabezpečit, aby ho nenašel někdo jiný.

K tomu, abych nezapomínal na svou novou podobu, mi nepomohl ani válečný jednorožec, který nás následoval, nyní plně osedlán a vyzbrojen. Na to už jsme spolu cestovali dlouho.

Předpokládal bych, že pocit, že nyní udržuji ne jednu, ale dvě podoby, aniž bych na to musel pořád myslet, mi dodá jisté uspokojení. Ale kdepak. Musel jsem totiž myslet na to, že mě lidé vidí jiného, než já sám sebe. Zjistil jsem, že je to pěkně únavné.

Střelil jsem pohledem po té couře. Jakmile se naše oči setkaly, její úsměv se zřetelně rozšířil. Své rostoucí nadšení stvrdila vykloněním se z okna, až jsem se začal obávat, aby nevypadla... buď z okna nebo z šatů.

"Neřikal jsem ti to?!" poplácal mě Aahz nadšeně po rameni a necudně na mě zamrkal.

"Byl bych radši, kdybych ji zaujal takový, jaký opravdu jsem," zabručel jsem.

"Taková je cena úspěchu hochu," zařilozoval Aahz. "Nic se neděje, nezapomeň, proč jsme tady."

"Správně," odušil jsem rozhodně.

Obrátil jsem se, abychom pokračovali v cestě, a přitom jsem hlasitě plesknul Aahze mečem do nohy.

"Hej! Dávej pozor!"

Náhodnému divákovi se mohlo zdát, že v tom bylo víc, než jen potíže s nesením meče.

"Promiňte, Aahzi," omlouval jsem se. "Ta věc je špatně vyvážená."

"Jo? A jak to víš?" ostře se otázel můj druh.

"No... sám jste říkal..."

"Říkal? To s tím nemá co dělat. To, co je špatně vyvážené pro mě, nemusí být ještě špatně vyvážené i pro tebe. Balanc zbraně, to je individuální věc."

"No, když já nejsem zvyklý nosit meč," připustil jsem.

"Nic to není. Prostě zapomeň, že ho neseš. Ber ho jako součást sebe."

"To jsem udělal. Zrovna, když jsem vás uhodil."

"Hmm... probereme si to později důkladněji."

Koutkem očí jsem stále mohl sledovat tu holku. Tiše zatleskala a poslala mi polibek. Náhle mi došlo, že si myslí, že jsem uhodil Aahze schválně, abych umravnil soka. Těmi gesty to jen potvrdila.

Podíval jsem se na ni znovu, tentokrát pozorněji. Později by se mi mohlo podařit na chvíli Aahzovi zmizet a...

"Musíme najít Frumpla," zarazil Aahzův hlas mé zatoulané myšlenky.

"Hmm...? Aha. Jak?"

"Lstivostí a prohnantostí. Sleduj."

Jak to říkal, rozhlížel se po ulici. Zpoza rohu vyšla zrovna trojice uličníků, kteří si házeli čepicí, která patřila jednomu z nich a kterou mu ti druhí dva nechtěli vrátit.

"Hej!" zavolal na ně Aahz. "Kde najdeme obchod Abdula, obchodníka s koberci?"

"Ještě dvě ulice a pak pět doleva," zavolali v odpověď a mávlí rukou udaným směrem.

"Vidíš? Nic to nebylo."

"Skvělý," odpověděl jsem ironicky.

"Co se děje?"

"Myslel jsem, že se snažíme nevzbudit zbytečnou pozornost."

"Žádné strachy chlapče."

"Žádné strachy!? Jdeme za Dablem, abychom ho získali, jak předpokládám, k utajené výpravě a přitom to vypadá, že jste si umanul, že si nás musí každý všimnout a vědět, kam máme namířeno."

"Heleď, tak mi tedy řekni, jak se chová člověk, který přijde do neznámého města?"

"To nevím," připustil jsem. "Zas v tolika městech jsem nebyl."

"Dobrá, přibližím ti to. Takoví chtějí, aby si jich ostatní všimli. Povykují a vůbec nadělají spoustu rozruchu. Pokukují po ženských a mávají na lidi, které nikdy předtím neviděli."

"Ale tak jsme to dělali my?"

"Přesně tak! Takže už tomu rozumíš?"

"Ne."

Aahz popuzeně vzdechl.

"Ale no tak. Přemýšlej chvilku, i když to bolí. Chováme se jako kdokoliv jiný, kdo přijde do cizího města. Proto se nikdo za námi dvakrát nepodívá. Nebudou si nás všimnout víc než jakýchkoliv jiných nově příchozích. Kdežto kdybychom to dělali podle tebe a vplížili se do města, s nikým nepromluvíme a na nikoho se nepodívali a ze všech sil se snažili, a by si nás nikdo nevšiml, tak by to k ničemu nebylo, protože by se hned každý snažil zjistit, co jsme zač. Teď už tomu rozumíš?"

"Asi... asi ano."

"Dobrá... stejně už jsme u cíle."

Vzhlédl jsem a podíval se, kam ukazoval. Mezi kovárnou a dílnou s vystavenými výrobky z kůže se krčil kráček. Jak už jsem řekl, život ve městě byl pro mě novinkou, přesto jsem v něm ale poznal krám s koberci, i když na něm nevisel žádný štít, který by to oznamoval. Jeho vchod byl kolem bohatě pomalován pestřími geometrickými vzory, které zjevně měly napodobovat vzory koberců. Asi to mělo vypadat honosně a blahobytně, ale připadalo mi to nesmírně nevkusné. Byl jsem tak zaujat naším rozhovorem, že jsem plně zapomněl na náš úkol. Teď ale v blízkosti toho krámu se moje nervozita v mžiku vrátila.

"Co budeme dělat, Aahzi?"

"No, myslím, že nejdřív ze všeho se půjdeme napít."

"Napít?"

"Tak. Jestli si myslíš, že se půjdu měřit v důvtipu s Dablem s prázdným žaludkem, pak jsi na omylu."

"Napít?" zopakoval jsem, ale Aahz si totiž namířil k blízké krčmě. Nezbylo mi, než jít spolu s jednorozcem za ním.

Krčma byla dokonce i pro mé vesnické oči špinavou dírou. Vybledlá plachta vrhala kalný stín na pár rozviklaných dřevěných stůlů. Bzučely tam mouchy na jednom stole spala kočka... tedy alespoň jsem doufal, že je naživu a spí.

Když jsem uvazoval jednorozce k jednomu z kůlů, na kterých byla natažená plachta, slyšel jsem už Aahze, jak volá na krčmáře a objednáva dva největší džbány vína, co má. Ze zoufalství jsem si povzdechl. Aahz si asi nikdy nezvykne na svou stařeckou podobu. Nezdálo se ale, že by se krčmář nějak pozastavil nad nesrovnalostí jeho vzhledu a žizně.

Možná měl Aahz přece jenom pravdu s tou teorií, jak nebýt nápadnými. Tihle lidé vypadali, že jsou zvyklí na hlučná a neotesaná individua jakéhokoliv věku.

"Tak se usaď, poručil mi. "Znervózňuješ mě tím svým postáváním."

"Myslel jsem, že si jdeme promluvit s Dablem," zabručel jsem a dřep si na židli.

"Uklidni se, těch pár minut nás nespasí. A kromě toho, koukni!"

Mladý, nastrojený párek právě vcházel do krámu s koberci.

"Vidíš, teď stejně nemůžeme nic podniknout. Alespoň do té doby, než odejdou. To, o čem s ním chceme mluvit, není určeno pro cizí uši. Ááá!"

Krčmář přispěchal a tupě třeskl na stůl dvěma džbány vína.

"Nejvyšší čas!" poznamenal Aahz a do každé ruky popadl džbánek a jeden ihned vyprázdnil. "Copak ty si nic nedáš?"

Pohodil jsem hlavou a druhý džbánek byl pryč.

"Než se tady můj přítel rozhodne, proneste mi další dva... a ať mají tentokrát slušnou míru, i kdybyste měl vzít vědro!"

Krčmář odběhl. Viditelně to sním zamávalo. Se mnou ne. Už několikrát jsem byl svědkem toho, jak je Aahz schopen pít alkohol. Ohromoval tím i tam, kde jsou na velké pijany zvyklí. Trochu mě otrávil, že krčmář zmizel, aniž jsem si mohl objednat.

Nakonec jsem se přece jen dočkal džbánu vína, ale zjistil jsem, že můj žaludek je příliš nervózní na to, aby víno lehce přijal. Mohl jsem ho jen bez dechu usrkávat. Ne tak Aahz. Pokračoval ve svém tempu a urazil už znepokojivý počet džbánů. Po celou tu dobu jen pil. Seděli jsme tam už skoro hodinu a po páru, který měl vyjít z obchodu, nebylo pořád ani stopy.

Konečně začal být i Aahz netrpělivý.

"To by mě zajímalo, co ji m tam tak dlouho trvá," zabručel.

"Možná se nemohou rozhodnout," navrhl jsem.

"Ale jdi. Ten krám není tak velký. Nemůže tam mít zas tak velký výběr."

Dopil zbytek vína a vstal.

"Už jsme čekali dost dlouho," prohlásil. "Jdeme se do té boudy podívat."

"Ale co ten párek?" připomenul jsem mu.

"Jenom je povzbudíme, aby si s tím obchodem trochu pospíšili."

Znělo to zlověstně a Aahzův úšklebek jen potvrdil, že se schyluje k nějaké nepříjemnosti.

Chystal jsem se, že ho od toho odradím, ale to už rázoval přes ulici a mě tam zanechal samotného. Pospíšil jsem si za ním a v tom spěchu jsem zapomněl na jednorožce. Stejně se mi ho nepodařilo dostihnout, než vešel do krámu. Vpadl jsem tam za ním, obávaje se nejhoršího. Nebylo proč. Kromě majitele byl obchod prázdný. Po páru nikde ani stopy.

Kapitola dvanáctá

"Při obchodování je nejdůležitější věcí první dojem."

- J. Pierpont Finch

"Čím mohu posloužit pánové?"

Majitelův bohatý hábit jen neúspěšně zakrýval jeho vyzáblost. Nejsem zrovna samý sval... tedy jako Skeeve... ale měl jsem dojem, že kdybych toho člověka uhodil, tak by ho to moc nepošramotilo, protože by se rovnou rozsypal. Tedy už jsem viděl vychrlé lidi, ale tenhle vypadal jako kostra potažená kůží, která je jí hodně malá.

"Rádi bychom mluvili s Abdulem," řekl vznešeně Aahz.

"Já jsem on a on je já," zarecitoval majitel. "Před sebou máte Abdula, pouhý stín člověka, který byl dohnán k smrti hladem svými chytrými zákazníky."

"Vypadá to, že si na své přijdeš," zamumlal jsem, jak jsem se rozhlížel okolo.

Obchod byl dobře zásobený a dokonce i můj nezcestovalý zrak snadno rozpoznal všude kolem nepopíratelné známky bohatství. Koberce byly jemně utkané z pro mě neznámých tkanin a z jejich vzorů zářilo zlato a stříbro. Zjevně si je mohli dovolit jen bohatí a nezdálo se pravděpodobné, že by jejich současný majitel trpěl nedostatkem blahobytu.

"Ach, zde spočívá příběh mé pošetilosti," zanařikal majitel a rozhodil rukama. "Ve slepé sebedůvěře jsem utopil veškerý majetek v tomto zboží a nyní hladovým uprostřed nadbytku. Zákazníci to vědí a odírají mě, když jsem bezbranný. Tratím na každém obchodě, ale jíst se musí."

"Vlastně," přerušil ho Aahz, "hledám nějaký hodně vysoký koberec od zdi ke zdi."

"Co to je?... Chci říci, nestřílejte si z ubohého Abdula, můj skromný obchod..."

"Nech toho, Abdule... nebo bych měl vlastně říci Frumple." Aahz předvedl svůj nejširší škleb. "Víme, kdo jsi a co jsi zač. Jsme tady, abychom uzavřeli malý obchod."

Po těchhle slovech se obchodník pohnul s mrštností, kterou bych u něj neočekával. Skokem byl u dveří, zastrčil závoru a stáhl roletu, která byla z ještě podivnější látky než koberce.

"Odkud máte takové způsoby!" prskal přitom přes rameno. Jeho hlas nyní vůbec nepřipomínal hlas nařikajícího obchodníka. "Já totiž musím v tomhle městě žít, víte?"

"Omlouvám se," řekl Aahz, ale neznělo to vůbec omluvně.

"Příště si na to dejte pozor, až přijdete uzavřít obchod a začnete kolem dokola házet mým jménem. Zdejší lidé nejsou nijak zvlášť nakloněni podivným bytostem a událostem."

Vypadalo to, že si to spíše bručí pro sebe, a tak jsem využil příležitosti a zašeptal Aahzovi.

"Psst. Aahzi. Co to je od zdi ke zdi..."

"Později hochu."

"Ty!" vypadalo to, že si mě majitel teprve teď všiml. "Ty jsi socha! Nepoznal jsem tě, když se teď hýbeš."

"No... já..."

"Mohlo mě to napadnout," zuřil. "Zapleť se s Impy a máš na krku potíže. Příště už..."

Náhle se zarazil a začal si nás podezřívavě prohlížet. Ruka mu zmizela a když se znovu objevila, držel v ní čirý krystal. Pozvedl ho a díval se skrz něj jako brýlemi a po řadě si nás zkoumavě prohlížel.

"Mohlo mě to napadnout," vyprskl vzteky. "Byli byste tak laskavi a odstranili své proměny? Rád bych věděl, s kým uzavírám obchod."

Mrkl jsem na Aahze, který kývl na souhlas.

Zavřel jsem oči a začal vytvářet naše pravé podoby. Měl jsem dost času, abych byl zvědav, jestli se Frumple podiví nad mou přeměnou, až si uvědomí, že jsem někdo jiný, než ta socha, kterou viděl předtím. Nemusel jsem si dělat starosti.

"Pervers!" Frumplevi se to podařilo říci tak, že to znělo odporně.

"Říkej Pervekt, pokud s námi chceš uzavřít obchod," opravil ho Aahz.

"Dokud neuvidím tvoje peníze, říkám Pervers," zašklebil se Frumple.

Náhle jsem si uvědomil, že si mě pozorně prohlíží.

"Nejsi ty náhodou jeden Imp, co si říká Throckwoodle, co?"

"Já? Ne! Já... já jsem..."

To už však na mě opět zíral skrz krystal.

"Hmm," zabručel a schoval krystal pod hábit. "Vypadá to, že ne. Toho Throckwoodla bych totiž rád dostal do rukou. V poslední době tady nehezky často roztrušoval moje jméno."

"Hele, Frumple," zapojil se Aahz. "Nejsi tady jediný, kdo by rád věděl, s kým má tu čest."

"Hm? Aha! Dobrá, pokud na tom trváš."

Myslel jsem, že zavře oči a začne se činit, ale místo toho opět sáhl pod hábit. To, co vytáhl tentokrát, vypadalo jako malé zrcátko s ciferníkem na druhé straně. Hleděl do něj a současně jemně ciferníkem otáčel.

Výsledek byl okamžitý a šokující. Začala se totiž měnit nejen jeho tvář, ale celé tělo. Mohutnělo a získávalo růžovou

barvu. Obočí se mu rozšířilo a srostlo dohromady, vousy se rozlezly vzhůru po tváři, jako by byly živé, a oči se ošklivě zúžily, přimhouřily. Místo nohou měl blýskavá kopyta jako čert a zpod lemu hábit mu vykukovala špička ocasu. V neskutečně krátkém okamžiku se změnil v... ano, v ďábla!

I když jsem se všemožně snažil, stejně jsem, když odložil zrcátko a otočil se k nám, pocítil záchvěv pověřivého strachu.

"Teď jsi spokojený?" zašklebil se na Aahze.

"Pro začátek," připustil Aahz.

"Tak, konec legrace." Frumple najednou jakoby zase ožil. "Co přivádí Pervekta na Tulp? To je zvědavý na tuhle díru? A co s tím má společného ten kluk?"

"To je můj učeň," sdělil mu Aahz.

"Opravdu?" Frumple se na mě soucitně podíval. "Opravdu se věci tak mají hochu? Možná, že bychom s tím mohli něco udělat."

"Je s tím spokojený," přerušil ho Aahz. "Věnujme se teď našemu problému."

"Chceš po mně, abych vyléčil jeho šílenství?"

"Co? Ne. Přestaň Frumple. Jsme tady kvůli obchodu. Vyhlásíme na chvíli příměří, dobrá?"

"Pro mě za mě. Stejně se mi to zdá divné. Pervesové a Dablové nikdy nedrželi spolu."

"Říká se Pervektové!"

"Cože jsem to řekl?"

"Aahzi!" nevydržel jsem. "Mohl bys mu to už říct?"

"Hmm? Aha. Máš pravdu. Podívej, Frumple, máme jeden problém a doufáme, že bys nám s ním mohl pomoci. Víš ztratil jsem svou Sílu."

"Cože!?" vybuchl Frumple. "To jste sem klidně přišli, aniž byste se mohli kouzly zabezpečit před sledováním? To je k pláči. Sedm let jsem strávil tím, abych si tady vybudoval pohodlnou existenci a pak přijde nějaký idiot a..."

"Hele, Frumple, už jsem ti řekl, že tenhle kluk je můj učeň. Umí toho víc než dost, aby nás kryl."

"Nedoučený učeň! On svěří můj život a bezpečnost nedoučenému učni!"

"Zdá se, že jsi přehlédl fakt, že už jsme tady. Kdyby se cokoliv mělo přihodit, už by se to stalo."

"Každou minutu tady vy dva ohrožujete moji existenci."

"... což je další důvod k tomu, aby ses ihned pustil do našeho problému a přestal s tím nesmyslným plácáním!"

Chvilí na sebe zírali, zatímco já se snažil být úplně nenápadný. Frumple se nezdál být tím pravým, kdo by měl posílit naše šance.

"Tak dobře," zamumlal nakonec Frumple. "Stejně bych se vás asi jinak nezbavil."

Přistoupil ke zdi a zpod jednoho koberce vytáhl něco, co vypadalo jako kus provazu.

"To už je lepší," prohlásil vítězoslavně Aahz.

"Sedni si a mlč," nařídil mu náš hostitel.

Aahz udělal, jak mu nařídil a Frumple ho začal s provazem obcházet. Kýval s ním sem a tam, několikrát s ním zakroužil, pak ho zase nechal viset. Přitom se pořád díval upřeně na strop, jako kdyby tam byl drobným písmem napsán nějaký vzkaz.

Neměl jsem ani potuchy, co to dělá. Bylo ale zajímavé sledovat někoho, kdo si dovolil něco Aahzovi nařizovat a nic se mu za to nestalo.

"Hmmm..." pronesl posléze Dabel. "Skutečně, tvá Síla je pryč."

"Skvělé!" zavrčel Aahz. "Hele Frumple, nepřišli jsme sem proto, abychom se dozvěděli, co už víme. Vy Dablové jste přece schopní zvládnout cokoliv. Tak s tím něco udělej!"

"To není tak snadné, Perverte!" odsekl mu Frumple. "Potřebuji o tom něco vědět. Jak jsi vlastně o Sílu přišel?"

"Nevím to jistě," připustil Aahz. "Jeden čaroděj mě přivolal na Tulp, a když jsem se tu objevil, byl pryč."

"Čaroděj? Který?"

"Garkin."

"Garkin? To je myslím ten z křížovatky. Proč ho prostě nepřinutíš, aby ti Sílu vrátil, místo abys do toho tahal mě?"

"Protože je mrtvý. Stačí ti to?"

"Hmm... to je pak těžké."

"Chceš snad říct, že nemůžeš nic udělat?" Aahz se posměšně zašklebil. "To jsem mohl vědět. Vždycky jsem si myslel, že se to s pověstí Dablů přehání."

"Tak hele, Perverte! Chceš, abych ti pomohl, nebo ne? Neřekl jsem, že nemůžu nic udělat, řekl jsem jen, že to bude těžké."

"To už zní líp," zasmál se spokojeně Aahz. "Tak se do toho dáme."

"Ne tak rychle," zarazil ho Frumple. "Neřekl jsem, že ti pomůžu, řekl jsem, že bych ti mohl pomoci."

"Rozumím," ušklíbl se Aahz. "A je to tady hochu, jsme u ceny. Říkal jsem ti, že to jsou místři v obírání."

"Uvažuji o potřebném čase," vysvětloval nevzrušeně Dabel. "Nějakou dobu mi to zabere, než se připravím, a jsem přesvědčen, že se budu cítit lépe, když tu nezůstanete déle, než to bude nezbytně nutné."

"V tom případě," usmál se Aahz, "ti navrhuji, abys začal. Jsem přesvědčen, že mě uspokojí, když tu zůstaneme, dokud se to nepovede."

"V tom případě," oplatil mu Dabel úsměv, "věřím, že neopomeneš otázku ceny. Kolik u sebe máte?"

"No, máme..." začal jsem.

"Tohle se mi nezdá důležité," pohlédl na mě varovně Aahz. "Řekni ty, kolik bys považoval za slušnou cenu za tvé služby."

Frumple mu věnoval zničující pohled a ponořil se zamyšleně do vypočítávání.

"Tak... ceny zboží jdou nahoru... a ovšem je tu můj čas... a přišli jste bez objednání... no, řekněme, e by to hrubým odhadem stálo, a nezapomeňte, že v sousedství... Ha!"

Náhle se celý rozzářil a usmál se na nás.

"Možná, že byste byli ochotni přistoupit na výměnu. Já tě vyléčím a vy mi za to uděláte malou laskavost."

"Jakou laskavost?" podezřívavě se zeptal Aahz.

Protentokrát jsem s ním plně souhlasil. Něco ve Frumplově hlasu nevzbuzovalo moc důvěry.

"Maličkost, opravdu," předl Dabel. "Jakousi zastírací akci."

"Raději platíme hotově," prohlásil jsem odhodlaně.

"Mlč," poradil mi Aahz. "O jakou zastírací akci jde Frumple?"

"Možná, že jste si všimli toho mladého páru, co sem vešel před vámi. Ano, všimli? Dobrá. Pak jste si také bez pochyby všimli, že tu teď nejsou."

"Kudy odešli?" zeptal jsem se zvědavě.

"K tomu se za chvíli dostanu," usmál se Frumple. "Jejich příběh je zajímavý, ale obvyklý. Ušetřím vás podrobností, ale ve stručnosti řečeno jsou to mladí milenci, jejichž lásce rodiny nepřejí. Ve svém zoufalství se ke mně obrátili o pomoc. Slíbil jsem jim, že je pošlu do nějaké jiné dimenze, kde mohou být šťastni a kde se mezi ně nebudou jejich rodiny plést."

"Za nějakou cenu ovšem," poznamenal suše Aahz.

"Ovšem," usmál se Frumpl.

"Ale no tak Aahzi," namítl jsem. "Vypadá to, že udělal záslužnou věc, i když za ni dostal zapláceno."

"Přesně tak!" zazářil Dabel. "Na to, jak jsi mladý, jsi velmi bystrý. Má šlechtnost mě ale přivedla do ošemetné situace. Jak jste si bezpochyby všimli, velmi mi záleží na mé pověsti tady ve městě. A ta může být ohrožena, jestliže se jejich příbuzným podaří zjistit, kde končí jejich stopa."

"To teda muselo stát balík," zamumlal Aahz.

"Takže navrhuji toto: výměnou za mou pomoc bych po vás chtěl, abyste se proměnili tak, že budete vypadat jako oni a zavedli ostatní na falešnou stopu pryč od mého obchodu."

"Jak moc falešná má být ta stopa?" zeptal jsem se.

"Ach, nijak zvlášť. Jen aby vás vidělo opouštět město dost lidí na to, aby to odvedlo pozornost od mého obchodu. Až budete mít město z dohledu, můžete se zase proměnit v co chcete a vrátit se sem. Mezitím budou přípravy k tvému uzdravení hotové. Tak co vy na to? Dohodnuto?"

Kapitola třináctá

"Tajemství, jak získat podporu mnoha lidí, spočívá v pozitivním myšlení."

- Napoleon Bonaparte

"Lidi na nás civí, Aahzi."

"Klid, vždyť na nás mají civět."

Aby to potvrdil, pokynul a zamával hloučku zachmuřených lidí. Nikdo neodpověděl.

"Nevím, proč zrovna já musím být děvče," zabřblal jsem.

"Vždyť už jsme to probrali. Chodíš jako děvče lépe než já."

"To jste rozhodl vy a Frumple. Já si myslím, že vůbec nechodím jako děvče!"

"Dobrá, řekněme, že já chodím hůř jako děvče než ty."

Proti takové logice šlo těžko něco namítat, a tak jsem změnil téma.

"Nemohli bychom alespoň jít nějakými méně lidnatými ulicemi?" zeptal jsem se.

"Proč?" opáčil Aahz.

"Nejsem nijak žhavý na to, aby mě vidělo plno lidí, když jsem vyparáděný za děvče."

"Ale no tak, vždyť vtip je v tom, že tě nikdo nepozná. A mimochodem, nikoho tady neznáš. Proč by ses měl starat, co si o tobě pomyslí?"

"Prostě to nemám rád, to je to," zamumlal jsem.

"A nejen to," prohlásil Aahz neústupně. "Být vidět je součástí dohody s Frumplem. Jestliže jsi měl nějaké námitky, měl jsi je říct, než jsme se dohodli."

"Neměl jsem k tomu vůbec příležitost," upozornil jsem. "Ale když už na to přišlo, měl bych pár otázek."

"Jako třeba?"

"Jako třeba co to provádíme?"

"Copak jsi nedával pozor? Děláme falešnou stopu..."

"To vím," přerušil jsem ho. "Já myslím, proč děláme to, co děláme? Proč místo dělání laskavosti Frumplovi mu prostě nezaplatíme?"

"Nebyl by ses ptal, kdybys měl někdy co do činění s Dablem," ušklíbl se ironicky Aahz. "Mají nebetyčné ceny, zvláště v případech jako je náš, kdy je zákazník v zoufalé situaci. Poděkuj za to, že jsme se tak dobře dohodli."

"To právě mám na mysli. Opravdu jsme se tak dobře dohodli?"

"Co tím myslíš?"

"No, jak už jsem řekl. Když si myslíte, že jste se s Dablem výhodně dohodl, znamená to obvykle, že jste něco přehlédl."

"Zřejmě z tebe mluví bohaté zkušenosti," řekl Aahz kousavě. "Kdo ti toho tolik řekl o obchodování s Dably?"

"Vy," odvětil jsem důrazně.

"Hmmm. Máš pravdu chlapče. Možná jsem se trochu unáhlil."

Obvykle bych plesal nad tím, že Aahz připustil, že mám pravdu. Ale v této situaci mi to spíše ještě přitížilo.

"Tak co tedy budeme dělat?" zeptal jsem se.

"Nu, obvykle, pokud si nemyslím, že mě podfoukli, tak dohodu čestně splním. Ale teď se ti povedlo vznést pochybnosti dostačující k tomu, abychom si pravidla trochu přizpůsobili."

"Už zase situační etika?"

"Správně!"

"Takže co uděláme?"

"Porozhlídní se po nějakém šikovném místěčku, kde bychom se mohl zbavit téhle poměny, aniž by si toho někdo všiml."

Začal jsem hledat v ulicích a uličkách mezi domy. Hledal jsem usilovně, protože má tíseň přerostla v paniku.

"Kdybychom tak měli u sebe zbraně," zamumlal jsem.

"A heleme se," posmíval se Aahz. "není to tak dávno, cos mi pořád povídal, že čarodějové zbraně nepotřebují. I kdybys teď nějakou měl, co by sis s ní počal?"

"Abych byl přesný," odpověděl jsem suše, "přál bych si, abyste vy měl zbraň."

"Aha, dobrý! Poslyš... eh... chlapče? Hledáš to místo v závětví?"

"Jo, zahlédl jsem jich už několik, která by se hodila."

"Tak na ně zapomeň. Porozhlídní se po nějakém prostorném, odkud se dá snadno utéct."

"Proč ta změna strategie?" zeptal jsem se.

"Ohlédni se... nenápadně."

Udělal jsem, jak mi nakázal, i když ne tak opatrně, jak bych asi měl. Nenápadně se otočit, to byla ta nejmenší z mých starostí.

Spatřil jsem dav lidí, který nás sledoval. Mračili se na nás a něco si mručeli. Přál jsem si uvěřit tomu, že my nejsme středem jejich pozornosti, bylo ale jasné, že tomu tak není. Bezpochyby sledovali nás a kolemjdoucí se k nim přidávali.

"Sledují nás, Aahzi!" zašeptal jsem.

"Neříkej, vždyť jsem tě na ně upozornil, vzpomínáš?"

"No jo, ale proč nás sledují? Co chtějí?"

"Nemohu si být samozřejmě jistý, ale řekl bych, že to má co dělat s tím, jak vypadáme."

Mrkl jsem zpátky na dav. Jejich zájem o nás vůbec neopadl. Naopak, bylo jich víc a vypadali ještě naštvanější. Náhle.

"Aahzi?" zašeptal jsem.

"No?"

"Jestli jdou po nás proto, jak vypadáme, proč se prostě neproměním zpátky?"

"Kdepak chlapče. To raději budu riskovat nevraživost, kterou mají proti těm, které představujeme, než nést důsledky toho, že zjistí, že jsme čarodějové."

"Takže co uděláme?"

"Půjdeme dál a budeme doufat, že narazíme na vojenskou hlídku, která by nás mohla ochránit."

Kmen velký jako pěst dopadl před nás. Podle všeho ho hodil jeden z těch, co nás ledovali.

"... anebo..." opravil se spěšně Aahz, "zarazíme a zjistíme, o co běží."

"Mohli bychom utíkat," navrhl jsem s nadějí, ale Aahz již uskutečňoval svůj návrh.

Náhle zastavil a na patě se obrátil proti nim.

"Co to má znamenat?" zařval na postupující dav.

Na to dav zakolísal, ti vzadu se srazili s těmi, která vpředu zastavili. Zdálo se, že je to trochu zarazilo a chvíli přešlapovali na místě.

Úspěch manévru mého společníka mě příjemně překvapil, ale Aahz nebyl z těch, kterým by stačilo.

"Nuže?" pronesl k nim vyzývavě, "očekávám vysvětlení."

Po té výzvě dav na chvíli ztichl a pak odněkud zezadu vylétl zlostný hlas.

"Chceme vědět, co je s našimi penězi!"

To spustilo lavinu.

"Jó! Co naše peníze?!"

To zakřičelo několik dalších hlasů a dav zahučel a opět postoupil.

Aahz zůstal stát na místě a pozvedl ruku, aby si zjednal ticho.

"Co má být s vašimi penězi?" prohlásil povýšeně.

"Á, kdepak, to tedy ne," ozval se obzvlášť hrozivý hlas. "Tentokrát se z toho nevyllžete!"

Mohutný plešatý muž vystoupil proti Aahzovi a potřásl řeznickou sekerou, aby tak po svém vyjádřil mínění davu.

"Dobrý muži," nadechl se Aahz. "Pokud tím snad naznačujete..."

"Já nic nenaznačuju!" zahřímá muž. "Říkám to rovnou. Vy a ta vaše coura jste podvodníci!"

"Nejste trochu ukvapený ve..."

"Ukvapený!" zvolal muž. "Ukvapený! Pane, už jsme s vámi měli dost trpělivosti. Měli jsme vás hnát z města, jakmile jste se tu poprvé ukázali se svými falešnými talismany proti démonům. Tak je to, falešnými! Některým z nás to bylo jasné od začátku. Každý s trochou vzdělání ví, že něco takového jako démoni neexistuje."

Na chvíli jsem byl v pokušení zrušit Aahzovu proměnu. Pohled na dav mě z něj ale vytrhl. S nimi nebyly žerty.

"Někteří si talismany koupili, protože jsou důvěřiví, někteří si je koupili z legrace, jiní zase proto... no, protože si je koupil každý. Ale koupili si je všichni, stejně jako historky ke každému talismanu a vy jste dostali zálohu."

"To už se ale vysvětlilo," protestoval Aahz.

"Ovšemže vysvětlilo. Ve vysvětlování jste nepřekonatelní. Vysvětlujete to stejně, jako jste to vysvětlovali už dvakrát,

když jsme vás chytili, jak se snažíte vypařit z města."

"No... my... huh," začal Aahz.

"My vlastně," přerušil jsem ho, "jsme jenom..."

"Máme už dost toho vašeho vysvětlování. To už jsme vám řekli před třemi dny a dali jsme vám dva dny na to, abyste buď ukázali, co talismany dovedou, nebo nám vrátili peníze."

"Takovéhle věci ale zaberou čas..."

"Na to jste se už vymlouvali. Měli jste čas do včerejška. Ted' nám buď vrátíte peníze, nebo..."

"Ovšem, ovšem," pozvedl Aahz konejšivě ruce.

"Dejte mi jenom chvilku, abych si promluvil s mou společnicí."

Usmál se do davu, chytil mě za rameno a otočil mě k sobě.

"Co uděláme, Aahzi?"

"Ted' budeme utíkat," řekl nevzrušeně.

"Huh?" otázal jsem se inteligentně.

Mluvil jsem však do vzduchu, protože Aahz už uháněl ulicí.

Občas jsem sice pomalejší, ale ne v takovýchto situacích. V mžiku jsem mu byl v patách.

Naneštěstí dav přišel na to, co má Aahz za lubem ve stejnou chvíli jako a já a s povykem se pustil za námi.

Kupodivu jsem Aahze předhonil. Buď čekal, abych ho mohl dosáhnout, nebo jsem byl ještě vyděšenější, než jsem si myslel, což se zdá nemožné.

"Co ted'?" vyrazil jsem ze sebe.

"Mlč a utíkej," vyštěkl Aahz, když se vyhýbal skupince lidí.

"Dohánějí nás," upozornil jsem ho.

Ve skutečnosti se hlouček, který jsme minuli, zapojil do pronásledování. Vyšlo to ale nastejno, jako kdyby nás doháněl dav.

"Nechal bys toho a pomohl mi hledat?" zavrčel Aahz.

"Jistě, co hledáme?"

"Pár podobně oblečených jako my," odvětil.

"Co s nimi, jestli na ně narazíme?"

"To je jednoduché," odvětil. "Vrazíme do nich, ty prohodíš naši podobu za jejich a dav ať si roztrhá je."

"To nezní zrovna počestně," řekl jsem pochybovačně.

"Hele, vzpomínáš si, co jsem ti říkal o situační etice?"

"Jo."

"No, tak tohle je jedna z těch situací."

Přesvědčila mě ani ne tak Aahzova logika jako spíš kámen, který mi proletěl okolo hlavy. Nevím, jak dav stihl ještě v běhu sbírat kameny, aby je na nás házel, ale dařilo se mu to.

Rozhlížel jsem se po podobně oblečené dvojici. Je to těžší, než by se řeklo, zvláště když běžíte o život s takovou hordou v patách.

Při vši smůle nebyl v dohledu nikdo, kdo by se nám alespoň trochu podobal. Ať už bychom se přeměnili v kohokoliv, musel by být oblečen poněkud nápadně.

"Kdybych tak měl nějakou zbraň," postěžoval si Aahz.

"To už jsme si probrali," odvětil jsem. "A kromě toho, i kdybyste nějakou měl, co byste si s ní počal? Jediná věc, která by je snad mohla zastavit, je ohnivý prsten."

"Ha! Jak jsem na něj mohl zapomenout," vyjekl Aahz, "Vždyť ho pořád mám!"

"No a?" zeptal jsem se. "Stejně ho nemůžeme použít."

"Co? Proč ne?"

"Protože by pak věděli, že jsme čarodějové."

"To už jim bude jedno, až budou mrtví."

Situační etika, nesituační etika, žaludek se mi obrátil nad ponyšlením zabít tolik lidí.

"Počkejte Aahzi!" vykřikl jsem.

"Sleduj hochu," zašklebil se a namířil na ně rukou.

Nestalo se vůbec nic.

Kapitola čtrnáctá

"Malá pomoc v pravou chvíli je lepší než spousta pomoci v nepravou."

-Tevye

"Nechte toho, Aahzi!" vykřikl jsem zoufale a převrhl davu do cesty stánek s ovocem.

Ted' když to vypadalo, že mým lidským bratrům od Aahze nic nehrozí, začal jsem mít zase starost, aby jemu nehrozilo nic od nich.

"To je k neuvěření!" vykřikl, když se řítíl kolem.

"Co?" zavolal jsem a uháněl za ním.

"V jednom dni uvěřím jak Dablovi, tak i Impovi. Něco ti řeknu. Jestli se z toho dostaneme, máš mé svolení, abys mě pořádně nakopal. Rovnou do zadku, a dvakrát."

"Platí!" zasupěl jsem.

Už jsem ten běh začínal pomalu cítit. Dav však bohužel nevypadal vůbec unaveně. To mi stačilo, abych sebral síly.

"Hele, koukni!" ukázal vzrušeně Aahz. "Jsme zachráněni."

Před námi na ulici pochodovala... tedy spíše potloukala vojenská hlídka.

"Bylo načase," zanačoval jsem, nicméně se mi ulevilo.

Dav vojáky taky zpozoroval. Řev zesílil, jak zdvojnásobili úsilí, aby nás chytili.

"Jedem chlapče! Slápní na to!" volal Aahz. "Ještě nejsme zachráněni."

"Na co mám slápnout?" zeptal jsem se, když jsem ho mýjel.

Náš úprk k patrole nadělal dostatek hluku, takže jsme k nim doběhli, už chvíli stáli a honičku sledovali. Jeden z nich, trochu méně zanedbaný, se prodral před skupinku a se založenýma rukama se na nás ironicky šklebil. Podle jeho chování jsem odhadl, že je to důstojník, protože jednal jinak než ostatní.

Zarazil jsem před ním.

"Pronásledují nás!" vyhrkl jsem.

"Skutečně?" usmál se.

"Nech mě, já to vyřídím," zamumlal Aahz a odstrčil mě stranou. "Pane, vy jste velící důstojník?"

"To jsem," odvětil.

"Tak tedy, vypadá to, že tito... občané," ukázal pohrdavě na pronásledovatele, "nás měli v úmyslu napadnout. To je nehorázné přezírání vaší autority... pane!"

Dav zarazil asi deset stop za námi a nyní střídavě sledoval nás a vojáky. S povděkem jsem si všiml, že alespoň někteří z nich stěží popadli dech.

"Řekl bych, že máte pravdu," pronesl se zívnutím důstojník. "Měli bychom se do toho vložit."

"Teď sleduj," pošeptal mi Aahz a dloubl mě do žeber, když důstojník postoupil, aby oslovil dav.

"V pořádku. Jak všichni víte, způsobovat příkoří druhému je protizákonné," začal.

Dva začal temně mumlat, ale důstojník je mávnutím utišil a pokračoval.

"Já vím, já vím. Mně se to taky nelíbí. Kdyby bylo po našem, nechali bychom vás řešit si spory sami a čas bychom trávili popíjením. Ale protože není po našem, musíme stejně jako vy dodržovat zákony a ty říkájí, že soudit a trestat obyvatelstvo smí jen vojsko."

"Vidíte?" zašeptal jsem. "Přece jen má civilizace nějaké výhody."

"Zmlkni," zasyčel Aahz.

"Takže i když vím, že byste rádi tyhle dva rozsekali na kaši, nemůžu vám to dovolit. Musí být pověšeni v souladu se zákonem!"

"Cože?"

Nevím, jestli jsme to vykřikl já nebo Aahz, anebo jestli jsme byli oba naráz. Ať už to bylo jakkoliv, stejně to skoro zaniklo v nadšeném řevu davu.

Jeden voják mě popadl za ruce a bolestivě mi je zkroutil za záda. Jak jsem viděl, Aahzovi se vedlo stejně. Nemusím říkat, že tohle nebyl ten druh podpory, ve který jsme doufali.

"Co jste čekali?" poškleboval se důstojník. "Když chcete pomoc od armády, neměli jste nás připojit k seznamu svých zákazníků. Kdyby bývalo bylo po našem, pověsili bychom vás před týdnem. Drželi jsme se zpátky jenom proto, že vám tihle noumové dali čas navíc, a tak jsme se báli nepokojů, kdybychom se o něco pokusili."

Ruce nám sputali řemeny a pomalu nás strkali k osamělému stromu dnou zahradní hospodou.

"Má někdo provaz?" zavolal důstojník do davu.

K naší radosti měl. Rychle ho podali důstojníkovi a ten začal obřadně vázat oprátky.

"Psst!" šeptl Aahz.

"Co teď?" zamumlal jsem zatrpkle.

Má důvěra k Aahzovým radám nebyla nikdy menší.

"Až tě budou věšet, leť!"

"Cože?"

Kupodivu jsem pocítil novou naději.

"Ale no tak, vzbud' se. Leť! Tak, jak jsem tě to cestou učil."

"To mě ale sestřelí."

"Neříkám letět pryč ty hlupáku. Prostě létat. Vznášej se na konci provazu a škubej sebou. Budou si myslet, že se věšíš." Přemýšlel jsem o tom... těžko. Mohlo by se to povést, ale... Všiml jsem si, že přehodili oprátky pře spodní větev.

"Aahzi já to nedokážu. Nedokážu levitovat nás oba. Tak dobrý ještě nejsem."

"Oba ne, jenom sebe. O mě se nestarej."

"Ale... Aahzi..."

"Jenom se starej o mou proměnu. Kdyby zjistili, že jsme demon, spálili by těla... obě dvě."

"Ale Aahzi..."

Už jsme neměli čas. Neurvale nás postrčili a začali nám strkat hlavy do oprátek.

Tu jsem si uvědomil, že nemám kdy myslet na Aahze. Veškeré soustředění jsem potřeboval, abych zachránil sám sebe, povede-li se to vůbec!

Zavřel jsem oči a začal jsem ve vzduchu zoufale pátrat po siločáře. Táhle je jedna... daleko, ale je. Zaměřil jsem se na ni.

Oprátka se utáhla cítil jsem, jak nohy opustily zemi. Stěží jsem potlačil paniku, která se ve mně vzedmula.

Takhle to bylo vlastně lepší, protože tak mohli cítit váhu, jak mě vytahovali nahoru. Znovu jsem se soustředil na siločáru... zaměřit... teď stáhnout energii... a usměrnit jí.

Cítil jsem, jak oprátka trochu povolila. Vzpomněl jsem si na Aahzovu lekci o kontrole a držel energii na místě. Pokusil jsem se nadýchnout. Šlo to! Pravda, ne moc, ale k přežití to stačilo.

Co jsem to měl ještě dělat? Ach ano, škubat sebou. Představil jsem si jezevce, když se chytil do oka.

Trochu jsem zakopal nohama a zkusil se zatřást. Dosáhl jsem hlavně toho, že se oprátka utáhla. Zkusil jsem to jinak. Svěsil jsem hlavu na stranu a koutkem vyplázl jazyk.

Zabralo to. Odměnil mě přívalem jásotu.

Ani jsem se nehnul. Jazyk mi rychle vysychal, ale snažil jsem se to nevnímat. Abych náhodou nechtěně nepolkl, pokusil jsem se myslet na něco jiného.

Chudák Aahz. Přes všechny nevrle výtky a tvrzení, že se nestará o nikoho jiného než o sebe, poslední, co udělal, bylo to, že myslel na mě. Slíbil jsem si, že až se odsud dostanu dolů...

Co se stane až se dostanu dolů? Co tady dělají s těly? Spalují je? Napadlo mě, že by bylo možná lepší viset než být spálen zaživa.

"Zákon praví, že mají viset dokud neshnijou!"

Důstojníkův hlas odpověděl na mé úvahy a vrátil mě do přítomnosti.

"Dobrá, ale ať nevisí před soudní restaurací!" odpověděl mu rozzlobený hlas.

"Tak jo. Po soumraku přijdeme a odřízneme je."

"Po soumraku? Uvědomujete si, o kolik peněz do soumraku přijdu? Kdopak by tu jedl, když si tu mrtvoly cárají palce v polívce. Už tak jsem dost tratil na obědech!"

"Hmm... napadá mě, že když pro tebe kšeft tolik znamená, že bys měl být ochotný podělit se o trochu zisku."

"Tak takhle to je, jo? No dobrá. Tady máte... za vaši námahu."

Bylo slyšet odpočítávání mincí.

"To není zrovna moc. Musím se totiž podělit se svými muži."

"Vy to ale dovedete! To jsem nevěděl, že banditi mají oficíry."

Byl slyšet cinkot dalších mincí doprovázených důstojnických pochechtáváním. Napadlo mě, že místo studia magie jsem měl čas věnovat úplatkářství a podplácení. Zdálo se, že to víc vynáší.

"Chlapi!" zavolal důstojník. "Odřízněte ty zdechlíny a vyneste je z města. Nechte je ale na hranicích jako varování pro každého, kdo by měl chuť podvádět občany Twixtu."

"Jste tak pozorný!" ocenil sarkasticky hospodský.

"To nestojí za řeč, občane," zašklebil se důstojník.

Jen taktak jsem to stihl se přestat vznášet než mě odřízli. Pořádně jsem se kousnul do jazyka, jak jsem dopadl na zem.

Zariskoval jsem a schoval ho do pusy. Nikdo si toho nevšiml.

Neviditelné ruce mě draply v podpaží a za kotníky a cesta na hranice města začala.

Ted', když jsem věděl, že mě nespálí, jsem se mohl vrátit k uvažování o tom, co dál.

Ze všeho nejdříve musím něco provést Frumplovi. Nevěděl jsem sice co, ale něco určitě. Tolik Aahzovi dlužím. Možná bych mohl oživit Quigleyho a požádat ho o pomoc. Je to přece jenom lovec démonů, tak by měl být na Dably lépe vybavený než já. Pak jsem si ho ale představil a ten nápad se mi už nezdál tak přínosný.

Pak tady byl Is'tvan. Co si s ním počnu? Tomu, že bych se s ním vypořádal i s Aahzovou pomocí, jsem příliš nevěřil, a teď bez ní bych byl úplně bez šance.

"To už by mohlo stačit. Máme je znova pověsit?"

Zatrnulo mi. Naštěstí hlas u mých nohou měl jiný názor.

"Proč brácho? Ještě jsem neviděl oficíra, kterej šel dál než na sto kroků od hospody. Pojd', hodíme je sem."

Dostalo se mu všeobecného souhlasu a tak jsem v příští chvíli už zase letěl. Snažil jsem se na pád připravit, ale i tentokrát mi zem vyrazila dech.

Jestli se ještě někdy budu zdokonalovat v létání, měl bych zaměřit na umění tvrdého přistání.

Ležel jsem, ani jsem se nepohnul. Vojáky jsem sice už neslyšel, ale nechtěl jsem riskovat, že bych se prozradil, že nejsem mrtvý.

"Budeš tu ležet celý den, nebo mi pomůžeš rozvázat?"

Oči se mi samy od sebe otevřely. Aahz tam seděl a zubil se na mě. Udělal jsem jedinou možnou věc. Omdlel jsem.

Kapitola patnáctá

"Každý, kdo říká "je to snadné jako vzít dítěti bonbon", nikdy dítěti vzít bonbon nezkusil."

- Robin Hood

"Nevyrazíme už?" zeptal jsem se.

"Ještě ne. Počkáme ještě jeden den potom, co nebude vidět."

"Myslíte hodinu."

"To je jedno. Ted' mlč a dávej pozor."

Čekali jsme ve slepé uličce naproti Frumplova krámku. I když jsme byli teoreticky s naší novou podobou bezpeční, stejně mi nedělalo dobře být zase zpátky ve městě, kde mě oběsili. Je to pocit, který lze někomu, kdo to nezažil, jen těžko popsat. A pak také bylo divné být s Aahzem potom, co jsem se smířil s myšlenkou, že je mrtvý.

Pervekti mají očividně mnohem silnější krční svaly než lidé. Aahz je jednoduše napjal a ony už nedovolily oprátce, aby ho odřízla od vzduchu.

Konečně, jak mi dále Aahz sdělil, jeho šupiny jsou lepší než většina kroužkových nebo plátových brnění, která jsou v

této dimenzi k mání. Kdysi jsem slyšel, že demony lze zničit jenom zvlášť konstruovanými zbraněmi nebo spálením. Vypadá to, že na starých legendách může být něco pravdy.

"Dobrá, chlapče," zašeptal Aahz, "řekl bych, že jsme čekali dost dlouho." Vyplížil se z uličky a vedl mě v širokém kruhu okolo krámu, až jsme se dostali zase zpátky tak, kde jsme stáli předtím.

"Tak co tomu říkáš?"

"Nemám ponětí. Co jsme hledali?"

"Ještě mi někdy povídej o tom, jak se chceš stát zlodějem," povzdechl si Aahz. "Obhlíželi jsme si přece cíl. Je to tak?"

"Je," odvětil jsem, vděčný, že se alespoň v něčem shodneme.

"Takže kolik způsobů, jak se dostat dovnitř a ven, jsi viděl?"

"Jen jeden. Vchod támhle přes ulici."

"Správně. A jak bys tedy řekl, že se do toho krámu dostaneme?"

"To nevím," odpověděl jsem upřímně.

"Ale no tak. Jestli je tam jenom jedna cesta..."

"To chcete říct, že tam prostě vejdemo dvěma?"

"Proč ne? Vždyť je vidět, že jsou otevřené."

"Dobrá... když to říkáte Aahzi. Myslel jsem, že to bude přece jenom těžší."

"Prrr! Nikdo neříká, že to půjde snadno. Že jsou dveře otevřené ještě neznamená, že jsou otevřené."

"Tomu nějak nerozumím."

"Uvažuj trochu. Paseme po Dablovi, ne? A ten má přístup k nejrůznějším čarům a záludným kouzlům. Takže co kdybys zavřel oči a znovu si prohlédl ty dveře."

Udělal jsem, jak mi řekl. Okamžitě mi v mysli vytanula představa zářící klece, která obepínala celý krám.

"Je tam nějaká ochrana, Aahzi."

Napadlo mě, že jen před několika málo týdny bych se byl na něco takového díval s posvátnou bázní a úctou. Ted' jsem to bral jako něco skoro běžného, jako překážku, kterou je třeba překonat.

"Popiš mi ji," syknul Aahz.

"No... je to zářící... naružovělé. Vypadá to jako řada mříží podél i napříč s asi jako dlaň širokými mezerami..."

"Je to jenom okolo dveří nebo je to nad celým krámem?"

"Nad celým krámem. Mříže jdou až odshora rovnou do země."

"Hmm, o, stejně se přes to musíme dostat. Takže poslouchej, nastal čas pro rychlou lekci."

Otevřel jsem oči a znovu se na obchod zadíval. Stavení vypadalo stejně nevinně, jako když jsme ho poprvé obcházeli. Bylo mi divné, že jsme tady tu ochranu necítil, kdežto tenkrát tu naši ano.

"Co je to zač, Aahzi?" zeptal jsem se stísněně.

"Co? Aha, tohle, to je jedna z ochran, kterou užíváme, jen je trochu nepříjemnější."

"Jak nepříjemnější?"

"No, ochrana, kterou jsi vytvořil, byla spíše výstražným systémem a ničím víc. Tahle Frumplova, jak tak vypadá, toho dokáže mnohem víc. Nejen že tě zabije, ale rozpráší tě přitom na zrníčka menší než prach. Říká se tomu dezintegrace."

"A tímhle že projdeme?" nevěřicně jsem se zeptal.

"Až po tvé lekci. Pamatuješ na cvičení s přem? Jak jsi ho obtočil myslí, abys ho mohl ovládat?"

"Jo," odpověděl jsem zmateně.

"Dobře, a teď po tobě chci, abys udělal to samé, jenže bez toho péra. Představ si, že něco držíš, i když tam nic není. Vytvoř z energie rouru."

"A potom?"

"Potom ji vsuneš mezi mříže a budeš ji roztahovat."

"To je všechno?"

"Všechno. Pusť se do toho. Zkus to."

Zavřel jsem oči a v mysli se natáhl. Vybral jsem si jednu z mezer v mřížích uprostřed otevřených dveří, zasunul do ní myšlenou rouru a začal ji roztahovat. Jakmile se dotkla mříží okolo, pocítil jsem chvění a tlak, jako kdybych narazil na opravdovou mříž.

"Opatrně chlapče," řekl Aahz jemně. "Ty mříže potřebujeme jen ohnout ne zlomit." Roztahoval jsem rouru dál. Mříže se pomalu poddávaly, dokud se neohnuly k dalším. Pak jsem znovu pocítil chvění a zvýšený odpor.

"Až budeme uvnitř nikam nepospíchej. Počkej, až si oči přivyknou tmě. Nepotřebujeme Frumpla vzburcovat šramocením a porážením věcí."

Musel jsem teď pořádně zabrat. Roztáhl jsem rouru k další řadě mříží, dohromady jsem jich už roztáhl dvanáct.

"Už to máš?" z Aahzova šepotu byly cítit obavy.

"Chvilíčku... ano!"

Roura byla už dost široká, abychom se mohli protáhnout dovnitř.

"Určitě?"

"Ano."

"Tak dobrá. Jdi první, já půjdu hned za tebou."

Bylo to divné, ale jak jsem kráčet přes ulici k obchodu, netížila mě žádná z mých obvyklých pochybností. Má sebedůvěra ve vlastní schopnosti zjevně vzrostla, takže jsem ani nezaváhal, když jsem lezl do roury. Horkou chvilku jsem ale prožil, když jsem zjistil, že lezu asi stopu nad zemí. Bylo jasné, že jsem ji usadil příliš vysoko, naštěstí to ale nevadilo. Udržela mě! Příklad to už udělám lépe.

Vyplížil jsem se z roury a postavil se. Čekal jsem, až si oči zvyknou na tmou uvnitř krámu. Slyšel jsem tichý šramot, jak se

Aahz sunul za mnou.

"Jdi od těch dveří," zašeptal Aahz, když se za mnou postavil. "Svítlí na tebe měsíc. Rouru už můžeš zrušit."

Ohned jsem se odsunul ze světla. Po zrušení roury jsem s potěšením nezjistil žádný znatelný rozdíl v mentální energii.

Pokročil jsem tak, že jsem mohl dělat obtížnější kousky s menší energií, než když jsem začínal. Pomalu jsem se už začínal cítit jako čaroděj.

Za sebou jsem zaslechl slabý šramot. Aahz potichu stahoval závěs na dveřích.

Zlomyslně jsem se pro sebe usmál. Výborně! Svědky nepotřebujeme.

Pomalů jsem se rozkoukával. Ze tmy vystupovaly obrysy a stíny. V jednom koutě těžce oddychovala tmavá hromada. Frumple!

Na rameni jsem ucítil ruku. Aahz ukázal na lampu na stole a zvedl čtyři prsty.

Přikývl jsem a začal pomalu počítat do čtyř. Když jsem se dostal ke čtyřce, zaměřil jsem na lampu záblesk energie. Její knot vzplál a osvětlil obchod.

Aahz klečel s nožem v ruce u Frumpla. Při hledání našich zbraní ve tmě byl přece jen úspěšný.

Frumple se s mžouráním posadil a pak ztuhl. Aahz mu držel nůž vlásek od krku.

"Nazdar Frumple," usmál se. "Pamatuješ se na nás?"

"Vy?" vyjekl Dabel. "Máte být mrtví!"

"Mrtví?" zabručel Aahz. "Jak by se nám mohlo něco špatného přihodit, když nám náš starý kamarád Frumple pomohl zapadnout mezi zdejší?"

"Pánové!" vykvikla naše oběť. "Musela se stát nějaká chyba!"

"Správně," poznamenal jsem. "A udělal jsi ji ty."

"Vy mi nerozumíte!" naléhal Frumple. "Zpráva o vaší smrti mě úplně šokovala!"

"Jo, nás to taky nepotěšilo."

"Později, chlapče. Koukni, Frumple, oba dva máme teď možnost i motiv tě zabít. Je to tak?"

"Ale já..."

"Je to tak?"

Špička nože napjala kůži na Frumplově krku.

"Je!" šeptl Dabel.

"Takže," spustil Aahz nůž a zasunul si ho za opasek, "teď si promluvíme obchodně."

"Já... já tomu nerozumím," zakoktal Frumple a mnul si rukou krk, jako kdyby se chtěl ujisti, že ho pořád ještě má v pořádku.

"Znamená to," vysvětloval Aahz, "že tvou pomoc chceme více než pomstu. Ale ne aby sis myslel, že to bude zase tak snadné."

"Eh... aha. Dobrá, co pro vás mohu udělat?"

"Ale no tak, Frumple. Prostě dodrž naši původní dohodu. Sám jsi připustil, že jsme udělali zatraceně dobrou falešnou stopu těch tvých dvou uprchlíků. Takže teď jsi na řadě ty. Prostě obnovíš mou Sílu a my si půjdeme po svém."

Dabel zbledl, tedy vlastně jeho červená kůže zrudověla.

"To nemůžu!" vykřikl.

"Cože?"

Jako kouzlem opět Aahz držel v ruce nůž.

"Tak hele, ty šejdířské uprchlíku, buď mi obnovíš Sílu, nebo..."

"Vy mi nerozumíte," hájil se Frumple. "Ne že bych vám nechtěl Sílu vrátit, ale já to neumím. Nevím, kde je chyba, ani jak ji napravit. Proto jsem vás poslal napospas tomu davu. Báł jsem se, že kdybych vám to řekl předtím, nebyli byste mi věřili. Věnoval jsem příliš mnoho času, abych se usadil, než abych riskoval potíže s nespokojenými zákazníky. Lituji, opravdu lituji a vím, že mě asi zabijete, ale nemůžu vám pomoci."

Kapitola šestnáctá

"To, že něco nefunguje tak, jak jste plánovali, ještě neznamená, že je to bez užitku."

- T. Edison

"Hmmm," řekl zamyšleně Aahz. "Takže ty nedovedeš obnovit mou Sílu?"

"Znamená to, že ho přece jenom můžeme zabít?" zeptal jsem se nedočkavě. Doufal jsem sice, že Aahzovu Sílu obnoví, ale byl jsem pořád ještě trochu vyvedený z míry tím oběšením.

"Ty jsi ale divoké děcko," pohlédl na mě zkoumavě Frumple. "Proč asi Pervekt cestuje s Tulpem?"

"Kdo je tu tulpas?" naježil jsem se.

"Klid hochu," řekl konejšivě Aahz. "To není nic osobního. Každé, kdo se narodil v téhle dimenzi, je Tulp. Tulp... tulpský... víš?"

"Nelíbí se mi, jak to zní," zareptal jsem.

"Ale no tak, co záleží na jméně, no ne?"

"To tedy opravdu nezáleží na tom, jestli vám říkají Pervekt nebo Pervers?"

"Dej si pozor na pus, mladě. Už takhle to není s námi žádná sláva i bez tvých drzostí."

"Pánové, pánové," přerušil nás Frumple. "Pokud se chcete prát, nevadilo by vám, kdybyste šli ven? Tenhle obchod totiž patří mně."

"Teď už ho zabijeme, Aahzi?"

"Zvolni, hochu. To, že mi nemůže obnovit Sílu, ještě neznamená, že je úplně bez užítku. Jsem si jistý, že bude víc než šťastný, když nám nějak prospěje, zvláště nyní, když není schopen splnit dohodu. Je to tak, Frumple?"

"Oh, samozřejmě. Udělám cokoli, abych odčinil nepříjemnosti, které jsem vám způsobil."

"Nepříjemnosti?" zeptal jsem se nevěřicně.

"Zaraž, chlapče. Pro začátek bys nám, Frumple, mohl vrátit věci, které jsme si tady nechali, než jsme vyrazili na tu malou výpravu."

"Jistě, hned vám je dám"

Dabel se začal zvedat, ale zarazil ho Aahzův namířený nůž.

"Neobtěžuj se, Frumple, starý brachu," usmál se Aahz. "Jenom nám ukaž, kde jsou a my si je podáme sami... a drž ruce tak, abych na ně hezky viděl."

"Ty... vaše věci jsou tamhle... v té velké truhle u zdi," řekl Frumple a nespustil přitom oči z nože.

"Koukni se tam, chlapče."

Udělal jsem to a kupodivu byly přesně tam, jak Dabel řekl. Spolu s nimi bylo v truhle plno zajímavých, podivně vyhlížejících předmětů.

"Hej, Aahzi!" zavolal jsem. "Pojďte se na to podívat!"

"Už jdu."

Pozpátku přešel ke mně. Všiml jsem si, že si přitom přehodil nůž tak, aby jej mohl hodit. Také Frumple si toho zjevně všiml, protože se ani nehnul.

"Tak, copak to tady máme?" zasmál se Aahz.

"Pánové," zavolal naříkavě Dabel. "Snad bych vám mohl lépe pomoci, kdybych věděl, co potřebujete."

"To máš pravdu," odpověděl Aahz a bral si přitom své zbraně.

"Frumple, napadá mi, že jsme k tobě nebyli úplně upřímní. Spravilo by se to, kdybychom se stali spojenci."

"Počkejte chvíli, Aahzi," zarazil jsem ho. "Jak si můžete myslet, že mu potom, co nás chtěl nechat zabít, můžeme věřit?"

"Snadno. Chtěl nás nechat zabít proto, aby se mu nic nestalo, správně?"

"No dobře..."

"Takže když mu vysvětlíme, že je to v jeho vlastním zájmu, aby nám pomohl, tak by se mu mělo dát věřit."

"Opravdu?" ušklíbl jsem se.

"Pravda, jen tak, jak se dá věřit Dablovi," připustil Aahz.

"Tak tohle se mi nelíbí, Perversi!" zvolal Frumple. "Jestli chceš, abych ti pomohl, tak bys měl raději..."

Vzduchem se bleskl Aahzův nůž a zabodl se do zdi pár palců vedle Dablově hlavy.

"Sklapni a poslouchej, Frumple!" zavrčel. "A říká se Pervekt!"

"Copak záleží na jméně, Aahzi?" nevinně jsem se zeptal.

"Ty taky mlč. Takže, Frumple, říká ti něco jméno Is'tvan?"

"Ne. Mělo by?"

"Mělo, pokud chceš zůstat naživu. Je to šílený čaroděj, který chce ovládnout dimenze a začal s touhle."

"Proč by mě to mělo zajímat?" zamračil se Frumple. "My Dablové obchodujeme s každým, kdo je ochoten zaplatit. Nezabýváme se rozebíráním politické nebo duševní stability. Kdybychom obchodovali jenom s normálními tvory, klesly by naše obchody o třetinu... nebo možná i o víc."

"Tentokrát by ses o to raději zajímat měl. Asi jsi mě neposlouchal. Is'tvan začal s touto dimenzí. Chce mít monopol na veškerou energii Tulpu, aby ji mohl použít v dalších dimenzích. Takže je s to zabít každého v téhle dimenzi, kdo z ní umí energii čerpat. Hrozně nerad se dělí."

"Hmmm. Teorie je to zajímavá, ale kde máte důkaz - mám na mysli, koho to měl zabít?"

"Garkina například," řekl jsem suše.

"To je pravda," zabručel Aahz. "Pořád jsi chtěl vědět, proč my dva cestujeme spolu. Tady Skeeve byl Garkinovým učněm, dokud Is'tvan neposlal zabijáky, aby odstranil konkurenci."

"Zabijáky?"

"Správně. Dva z nich jsi viděl, byli to ti dva Impové, které jsi teleportoval asi před týdnem." Aahz máchl zabijákovým pláštěm, který jsme získali.

"Kde myslíš, že jsme se dostali k tomuhle? Ve výprodeji?"

"Hmmm," poznamenal Frumple zamyšleně.

"A vybavil je pořádnými zbraněmi. Koukni se na tuhle šipku do kuše."

Aahz hodil Dablovi jednu ze střel. Ten ji obratně chytil a pozorně si ji prohlížel.

"Hmmm. Toho jsem si předtím nevšiml. Je to dobře zamaskováno, ale je to nemorální."

"Teď už víš, proč dáváme přednost získání tvé pomoci před potěšením podříznout ti ten prolaný krk?"

"Je mi jasné, co máš na mysli," odpověděl bez jedovatosti Frumple. "Tohle je dost přesvědčivé. Co ale můžu udělat?"

"To nám řekni ty. O vás Dablech se říká, že máte zázraky pro každou příležitost. Neměl bys něco, co by nám dalo výhodu nad čarodějem, který se vyzná?"

Frumple se na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny.

"Takhle rovnou nemohu na nic přijít. Poslední dobou nemám na skladě zbraně. V téhle dimenzi po nich není zrovna moc velká šánka."

"Náhdera," řekl jsem. "Teď už ho můžeme zabít Aahzi?"

"Hele, nemohl bys mu dát košík?" řekl Frumple. "Co tě vlastně žere, Skeeve?"

"Nedělá mi dobře, když mě věší," zavrčel jsem vztekle.

"Skutečně? Když se budeš i nadále věnovat magii, zvykneš si na to. Počkej až poznáš upalování, to teprve opravdu bolí."

"Počkej chvíli, Frumple," zrazil ho Aahz. "Na někoho, kdo byl tak překvapený, když nás viděl naživu mluvíš o věšení značně lhostejně."

"Byl jsem překvapený. Podcenil jsem schopnosti tvé učedníka v ovládání energie. Kdybych i byl pomyslel, že byste mohli uniknout, vymyslel bych něco jiného. Snažil jsem se přece, aby vás zabili."

"To nezní obzvlášť důvěryhodně," poznamenal jsem.

"Mohli sis povšimnout, mladý příteli, že jsem mluvil v minulém čase. Teď, když máme společný cíl, zjistíš, že jde se mnou vyjít o mnoho snadněji."

"Což nás přivádí k původní otázce," prohlásil Aahz. "Co pro nás můžeš udělat, Frumple?"

"To opravdu nevím," připustil Dabel. "Ledaže... už to mám! Můžu vás poslat na Bazar!"

"Na bazar?" zeptal jsem se.

"Na Bazar na Pakle! Pokud tam nenajdete to, co potřebujete, pak to neexistuje. Jak to, že jsem na to nepřišel dřív? To je ono!"

Rázem byl na nohou a mířil k nám.

"Vím, že spěcháte, a tak bych začal..."

"Ne tak rychle, Frumple."

Aahz tasil meč a mířil jím na Dabla.

"Chceme záruku, že ten výlet, na který nás pošleš, je okružní."

"Co?... Tomu nerozumím."

"To je jednoduché. Chceš se nás už zbavit. Takže mě napadlo, že by ses mohl pokusit poslat nás do nějaké dimenze hezky za vodou, ze které bychom se nemohli dostat zpátky."

"Ale já vám dávám své slovo, že..."

"My nechceme tvé slovo," ušklíbl se Aahz. "My chceme tebe."

"Cože?"

"Půjdeš tam, kam půjdeme my. Jdeš s námi, abychom si byli sakra jistí, že se dostaneme zpátky."

"Ale to nemůžu!" vypadalo to, že se Frumple opravdu vyděsil. "Z Pakly mě vyhnali! Vy nevíte, co by mi mohli udělat, kdybych se tam vrátil."

"Tak to je špatné. Chceme zaručený návrat, než se odtud hneme, a tou zárukou jseš ty!"

"Počkejte! Myslím, že jsem přišel na to, jak to udělat!"

Dabel se začal horečně přehrabovat v truhlicích. Fascinovaně jsem sledoval ohromující množství podivných předmětů, které přitom postupně vytahoval.

"Tady to je!" konečně vykřikl drže svou kořist.

Vypadalo jako kovové žezlo asi osm palců dlouhé a dva palce tlusté. Kolem dokola mělo podivné značky a na jednom konci knoflík.

"D-hoplák!" zvolal Aahz. "Už dlouho jsem žádný neviděl."

Frumple mu to hodil.

"Tady máte! Je tohle dostatečná záruka?"

"Co to je, Aahzi?" zeptal jsem se a natáhl krk, abych na to lépe viděl.

Uchopil to za oba konce a otočil jimi proti sobě. Zřejmě to bylo sestaveno ze dvou částí, protože znaky se začaly posunovat opačně proti sobě.

"Takhle nastavíš různé symboly podle toho, kam se chceš dostat, a pak jen zmáčkneš knoflík a..."

"Počkat!" vykřikl Frumple. "Ještě jsme se nedohodli na ceně!"

"Na ceně?" zeptal jsem se.

"Jo, na ceně! Tyhle věcičky totiž nerostou na stromě, víš?"

"Pokud si nevzpomínáš," zabručel Aahz, "tak nám pořád dlužíš za náš poslední obchod."

"To je sice pravda," souhlasil Frumple, "ale jak jsi sám řekl, D-hopláků není mnoho. Jsou spíš sběratelskou vzácností. Takže bude jediné spravedlivé, když se domluvíme na nové, poněkud vyšší ceně."

"Frumple, na to, abychom se dohadovali, příliš pospícháme," prohlásil Aahz. "Já ti teď řeknu, nakolik jsme ochotni ustoupit a kolik přidat k původní dohodě a ty buď přijmeš, nebo necháš být. Bereš?"

"A co by to mělo být?" zeptal se dychtivě Frumple a zamnul si ruce.

"Tvůj život."

"Můj... ach! Aha. Ano, to... hm... by mohla být přijatelná cena."

"Překvapuješ mě, Frumple," zapojil jsem se do hovoru. "Nechat tak lacino takovou sběratelskou vzácnost."

"Nech toho, hochu," nastavoval Aahz D-hopláka. "Ať se pohnem."

"Ještě moment Aahzi. Chci si vzít svůj meč."

"Nech ho být. Vyzvedneme ho na zpáteční cestě."

"Aahzi, jak dlouho trvá cesta mezi dimenzemi..."

Zdi Frumplova krámků náhle zmizely ve zmrtnění barev.

"Moc ne, vlastně už tam jsme."

A opravdu.

"Zázraky věků shromážděné kvůli vašemu poučení, vzdělání, pobavení a - vstupnému."

- P. T. Barnum

Věděl jsem, že moje dimenze není nijak zvlášť pestrá, ale nikdy jsem ji nepovažoval za šedivou... dokud jsem poprvé nespátřil Bazar na Pakle.

Protože se o něm jak Aahz, tak Frumple a dokonce i oba Impové zmiňovali, nedal jsem si nikdy pokoj a snažil si ho představit. Stejně to bylo jedno. Mohl jsem si představovat, co jsem chtěl, realita každou představu strčila do kapsy. Bazar se bez konce táhl všemi směry, kam až oči dohlédly. Stany a stánky nejrůznějších tvarů a barev se tu kupily v nepravidelných shlucích do sebe nejrůzněji propletených tak, aby se ušetřilo co nejvíce místa.

Všude byly tisíce Dablů nejrůznějšího věku a vzhledu. Dablové hubení a tlustí, Dablové chromí a Dablové lysí a všichni byli v neustálém pohybu, až to vypadalo jako kypící masa s mnoha hlavami a ocasy. V davu byly roztroušeny i další bytosti. Některé z nich vypadaly jako oživlé noční můry, u jiných jsem nepoznal, že to jsou živé bytosti, dokud se nepohnuly. Všichni ale dělali hrozný rámus.

Ten rámus! Po životě v ústraní s Garkinem mi Twixt připadal hlučný, ale lomoz, který mi nyní vtrhl do uší, ten se vymykal jakémukoliv popisu. Ze stánků okolo nás vycházel jakot, temné výbuchy a podivné klokotavé zvuky, které soutěžily s ustavičným rámusem při smlouvání. Vypadalo to, že nikdo se nedorozumívá jinak než křikem. Veškeré smlouvání, ať už se žalostným kvílením, nebo vzteklym štěkáním či s okázalou lhostejností, to vše se dělo z plných plic.

"Vítej na Pakle," rozmáchl se Aahz. "Co tomu říkáš?"

"Je tu randál," poznamenal jsem.

"Cože?"

"Řekl jsem je tu randál!" zakřičel jsem.

"To jo, je tu trochu živěji než na vašem trhu nebo v rybářském přístavu, ale znám i hlučnější místa."

Chystal jsem se odpovědět, když s ke mně naklonil jeden z kolemjdoucích. Oči měl nebo měla kolem dokola hlavy a místo paží chapadla se srstí.

"Wzklp!" řekl, a zamával chapadlem a pokračoval v cestě.

"Aahzi!"

"Copak?"

"Právě mě napadlo, jakou řečí se mluví na Pakle?"

"Hmm? Aha! S tím si nedělej starosti. Tady se mluví všemi jazyky. Žádný Dabel, který má všech pět pohromadě, si nenechá ujít obchod jenom proto, že nemluví správným jazykem. Prostě jim řekneš pár vět tulpsky a on se rychle přizpůsobí."

"Tak jo. A teď, když jsme tady, co podnikneme nejdřív?"

Nedostal jsem odpověď. Odtrhl jsem oči od Bazaru a pohlédl na svého společníka. Stál, ani se nehnula číchal ve vzduchu.

"Aahzi?"

"Hej, cítíš to taky?" zeptal se nadšeně.

Začíchal jsem.

"Joo!" málem se mi zvedl žaludek. "Co tu chcíplo?"

"Ale no tak. Pojď za mnou."

Vrhl se do davu a mně nezbylo než ho následovat. Ze stanů a stánků, které jsme míjeli, se vykláněli nejrůznější Dablové, volali na nás, chytali nás za rukávy, ale Aahz nezvolnil. Ani jsme si nemohl žádný z nich prohlédnout, protože jsem měl co dělat, abych ho neztratil. Jeden ze stanů mě ale přece jenom upoutal.

"Aahzi, podívejte!" vykřikl jsem.

"Co je?"

"V tom stanu prší!"

Jako v odpověď se ve stanu zablýsklo a zahřmělo.

"Jo. A co?" odbyl to jedním mrknutím Aahz.

"Co tam prodávají, déšť?"

"Ale kdepak, to je zařízení na kontrolu počasí. Jsou roztroušeni po celém Bazaru, nemohou být pohromadě, protože ta zařízení se účinkem míchají dohromady."

"To je tu všechno takhle velkolepé?"

"Na tom není nic velkolepého. Dřív dělávali vichřice, ale z okolních stánků si stěžovali a tak se teď musí v ukázkách krotit. A teď už pojď!"

"Kam to vlastně jdeme? A co to tak smrdí?"

Pronikavý pach citelně zesílil.

"Tohle," prohlásil Aahz a zarazil před kopulovitým stanem, "to je vůně pervské kuchyně!"

"Jídlo? To jsme podnikli celou tu cestu proto, abyste se mohl najíst?"

"To nejdůležitější nejdřív, hochu. Od té doby, co mě Garkin vyvolal uprostřed hostiny a nechal trčet v té vaší pitomé dimenzi, jsme neměl slušné jídlo."

"Máme ale hledat něco, co by se hodilo proti Is'tvanovi."

"Uklidni se. Líp se mi smlouvá s plným žaludkem. Počkej tady, nebude mi to trvat dlouho."

"Počkat tady? To nemůžu jít s vámi?"

"Asi by se ti to nelíbilo. Pro každého, kdo se nenarodil na Pervu, vypadá to jídlo ještě hůř, než páchne."

Tomu jsme mohli jen těžko uvěřit, a tak jsem to zkoušel dál.

"Já ale nemám zas tak slabý žaludek, víte? Když jsem žil v lese, jedl jsem kolikrát pěkně podivné věci."

"No, víš chlapče, hlavní potíž s pervským jídlem je udržet ten sajrajt, aby nelezl z misky, když ho jíš..."

"Počkám tady," rozhodl jsem se.

"Dobrá. Jak jsem řekl, nebude to trvat dlouho. Zatím se můžeš podívat na draky."

"Na draky?" zeptal jsem se, ale to už zmizel ve stanu.

Pomalu jsem se otočil a podíval se, co nabízejí za mnou.

Draky!

Ani ne patnáct stop ode mě stála ohromná bouda zaplněná draky. Většina z nich byla na řetězech u zadní zdi, takže jsme si jich nevšiml, když jsme procházeli, ale odtud nebylo pochyb, že se jedná o draky.

Zvědavost mě vtáhla do hloučku před boudou. Smrad tu byl ohromný, ale po závanu z pervské kuchyně to nebylo zas tak hrozné.

Nikdy předtím jsem draky neviděl, ale exempláře v boudě vypadali tak, jak jsem si je vždycky představoval. Byli ohromní, určitě deset nebo patnáct stop vysokí a dobrých třicet stop dlouzí. Krk měli dlouhý a hadovitý, jak nervózně přešlapovali, bořili se jim tlapy s drápy hluboko do země.

Překvapilo mě, kolik tu bylo druhů. Nikdy mě nenapadlo, že by jich mohlo být víc než jeden druh, ale tady byl živoucí důkaz o opaku. Mimo zelených, tak jak jsem si je vždy představoval, tu byli draci červení, černí, zlatí a modří. Byl tam dokonce jeden fialový. Někteří měli křídla, jiní ne. Někteří měli široké, silné čelisti, jiní měli úzké zobany. Někteří měli šilhající šikmé oči, zatímco druzí ohromné kulaté oči, kterými bez mrknutí zírali. Dvě věci měli ale společné: všichni byli velcí a všichni vypadali veskrze nebezpečně.

Moji pozornost upoutal Dabel, který se k něčemu chystal. Byl to ten největší Dabel, jakého jsem kdy viděl, dobrých osm stop vysoký, s pažemi jako klády. Těžko říct, kdo víc naháněl hrůzu, zda draci nebo jejich majitel.

Přivedl jednoho z červených draků doprostřed boudy a s rozmáchlým gestem ho pustil. Zvíře zvedlo hlavu a koulejšíma žlutýma očima zkoumalo dav, který pod tím pohledem couvnul. Vážně jsem zauvažoval o odchodu.

Dabel zavolal na dav několik slov v hatlamatilce, které jsem nerozuměl, a pak ze stojanu u zdi vytáhl meč.

Drak rychle jako kočka ohnul krk a vychrlil na něj proud ohně. Jako zázrakem se plameny těsně před Dablem rozdělily a minuly ho neškodně po stranách.

Majitel se usmál a otočil, aby zakřičel k publiku několik dalších slov. Jak to udělal, drak po něm skočil s úmyslem ho zabít. Ale dříve, než s ohromným rachotem, který otřásl celou boudou, dopadl, vrhl se Dabel na zem a odkutálel se z jeho dosahu. Drak se otočil, ale to už byl obchodník na nohou a před očima mu kýval nějakým přívěskem. Nevěděl jsem, co to má znamenat. Drak ale zjevně věděl, oč se jedná, protože si dřepel na zadek, a když mu Dabel panovačně ukázal, odplížil se zpátky na své místo vzadu v boudě.

Hloučkem se zavlněl krátký potlesk. Na všechny očividně udělala dojem zuřivost drakova útoku. Co se mě týká, na mě udělala dojem ten přívěsek.

Obchodník poděkoval za potlesk a spustil další tirádu v té hatlamatilce, tentokrát doprovázenou širokými gesty a výkřiky.

Usoudil jsem, že už je načase se vrátit.

"Glíp!"

Něco mě tahalo za rukáv.

Ohlédl jsem se. Za mnou stál malý drak! Tedy, byl asi čtyři stopy vysoký a deset stop dlouhý, ale ve srovnání s ostatními draky vypadal malý. Byl zelený, měl velké modré oči a něco, co vypadalo jako splhlý bílý knírek.

Na okamžik jsem zpanikařil, ale vzápětí zvítězila zvědavost. Nevypadal nebezpečně. Zdálo se, že je plně zabraný žvýkáním...

Rukáv! To zvíře žralo kus mého rukávu! Podíval jsem se dolů a zjistil, že kus mé haleny už stejně zmizel.

"Glíp," řekl drak znovu a natáhl krk pro další sousto.

"Zmizni!" řekl jsem, a než mi došlo, co dělám, tak jsem ho praštil.

"Glíp?" řekl překvapeně.

Opatrně jsem začal ustupovat. Asi se osvobodil přepálením řetězu, kterým byl uvázán. Nevěděl jsem, co si mám počít.

"Glíp," řekl znovu a šťouchl do mě.

"Gazabkp!" zahřměl hlas za mnou.

Otočil jsem se a narazil na chlupaté břicho. Jel jsem po něm očima nahoru, pořád nahoru, až jsem uviděl sklánět se nad sebou tvář drakova majitele.

"Promiňte," ihned jsem se omlouval. "Nemluvím vaším jazykem."

"Aha. Tulp!" zaduněl Dabel. "To na věci nic nemění, obsah je stejný. Zaplat'!"

"Za co zaplatit?"

"Za draka! To si myslíš, že je rozdávám na ukázkou?"

"Glíp!" řekl drak a třel se mi hlavou o nohu.

"To bude asi nějaký omyl," prohlásil jsem chvatně.

"To bych řekl," zamračil se Dabel. "Ale spleť ses ty. Na zlodějíčky si na Pakle nepotrpíme!"

"Glíp!" řekl drak.

Začínalo se mi to vymykat z rukou. Jestli jsme někdy potřeboval Aahzovu radu nebo pomoc, tak to bylo teď. Zoufale jsem pohlédl na stan, ve kterém byl a doufal, že se objeví.

Nebyl tam. A nebyl tam ani ten stan! Byl pryč, zmizel, jako by se vypařil a s ním i Aahz!

"Bez ohledu a to, co by mělo být za zboží nebo služby, vždy je můžete najít někde jinde levnější!"

- strýček Skrblik

"Kam se poděl ten stan?" zeptal jsem se zoufale.

"Jaký stan?" zamrkal obchodník a naklonil se za mě.

"Támhleten," prohlásil jsem a ukázal na nyní prázdné místo.

Dabel se zamračil a natáhl krk, což mu při jeho výšce poskytl patričný rozhled.

"Tam žádný stan není," oznámil s jistotou.

"Já vím! To je právě to!"

"Hele, přestaň mě vytáčet!" zamračil se a šťouchl mě do prsou neskutečně dlouhým ukazovákem. "Zaplatíš za toho draka nebo ne?"

Rozhlédl jsem se, abych našel nějakou pomoc, ale nikdo nás nesledoval. Diskuze jako takhle jsou zřejmě na Pakle běžnou věcí.

"Už jsem řekl, že to musí být nějaký omyl! Já vašeho draka nechci."

"Glíp!" řekl drak a naklonil ke mně hlavu.

"S tímhle na mě nechod!" vybuchl jeho majitel. "Když ho nechceš, tak proč jsi ho krmil?"

"Já ho nekrmil! Sežral mi kus rukávu!"

"Glíp!" řekl drak znovu mi neúspěšně chňapl po haleně.

"Připouštíš ale, že od tebe dostal žrádlo?"

"No... když se to řekne takhle... tak jo! A co má být?" Už mi přestávalo bavit nechat na sebe křičet.

"Tak zaplať! Teď už mi je k ničemu."

Podíval jsem se na draka. Nevypadal na to, že by mu sežrání haleny nějak uškodilo.

"Co je s ním? Nevypadá, že by mu něco bylo."

"Glíp!" řekl drak a opět se ke mně přišoural.

"Je v pořádku," zašklebil se majitel. "Až na to, že přilnul. A drak, který k někomu přilne, je dobrý tak akorát pro toho, ke komu přilnul."

"A ke komu přilnul?"

"Nedělej ze sebe chytráka! Přece k tobě! Od té doby, co jsi ho nakrmil."

"No tak ho nakrmte vy a přilne zase k vám. Mám jinde něco důležitějšího na práci."

"To si myslíš, že je to jen tak?" posmutněl Dabel. "Moc dobře víš, že to takhle nejde. Jakmile drak jednou k někomu přilne, je to navždycky. Proto jsou tak cenní."

"Navždycky?" zeptal jsem se.

"Ano... tedy dokud jeden z vás nezemře. Ale každý hlupák ví, že nemá draka krmit, pokud si ho nechce k sobě připoutat. Ta pitomá zvířata jsou na to velmi citlivá a obzvláště mladá jako tenhle."

Znovu jsem si draka prohlédl. Byl hodně mladý. Křídla mu teprve začínal pučet, což jsem pokládal za znak nedospělosti, a zuby měl ostré jako jehly a ne dokulata obroušené jako jeho kamarádi v boudě. Ale ve svalech vlnících se pod šupinami byla síla... ano, usoudil jsem, s ním bych se mohl vydat do boje...

"Glíp!" řekl drak a rozeklaným jazykem si olízl oba konce knírků zároveň.

To mě přivedlo k rozumu. Drak? Co bych si počal s drakem?

"Nu," pravil jsem povýšeně "neřekl bych, že jsem zrovna hlupák. Kdybych byl znal důsledky toho, že jsem ho nechal sežrat mi rukáv, tak bych..."

"Tak hele synku!" zavrčel Dabel a znovu mě šťouchl do prsou. "Jestli si myslíš, že..."

"Něco ve mně se zlomilo. Se vztekem, který mě samotného překvapil, jsem mu odstrčil ruku.

"Nejmenuji se 'Synek'," zasyčel jsem tichým hlasem, ve kterém jsem ten svůj nepoznával. "Jsem Skeeve! a teď koukej mluvit tišeji, když se mnou mluvíš, a nestrkej do mě těmi špinavými prsty!"

Celý jsem se třásl, nemohu říci jestli vztekem nebo ze strachu. Tou tirádou jsem si vybil nával emocí a teď jsem byl zvědav, jestli to ve zdraví přečkám.

Kupodivu obchodník při mé řeči několik kroků ustoupil a teď si mě s údivem prohlížel. Zezadu na nohou jsem cítil nějaký tlak. Riskl jsem letmý pohled, co se to děje. Drak dřepěl za mnou a s nataženým krkem u mého pasu zíral na obchodníka.

"Omlouvám se," byl tento nejednou pokorný a uctivý. "Hned jsem tě nepoznal. Jak že se to jmenuješ...?"

"Skeeve," připomněl jsem pyšně.

"Skeeve." Zamyšleně se zamračil. "To je divné, že si na to jméno nevzpomínám."

Nevěděl jsem za koho nebo co mě pokládal, ale jestli jsem se něco při putování s Aahzem naučil, tak to bylo poznat a využít výhodu, jakmile jsem ji uviděl.

"Utajení mé totožnosti mluví samo za sebe, pokud víš, co tím myslím," zamumlal jsem a spiklenecky jsem na něj zamrkal, jak jsem nejlépe uměl.

"Ovšem," odvětil, "Mělo mě to dojít hned..."

"Nic se nestalo," zívá jsem. "A teď co se draka týká..."

"Ano. Promiň, že jsem se nechal unést, ale uvaž mě potíže."

Bylo to podivné, jak se na mě usilovně culil, ale příležitost jsem nepustil.

"No, myslím, že už na něco přijdeme," usmál jsem se.

Jak jsem říkal, blesklo mi najednou hlavou, že všechny peníze má u sebe Aahz. Neměl jsem u sebe nic cenného kromě...

Sáhl jsem do kapsy, snažil jsem se, aby to vypadalo nenápadně. Byl tam! Talisman který jsme sundal Quigleymu - soše. Ten který umožňoval svému nositeli prohlédnout kouzla. Sebral jsem ho, když se Aahz nedíval a schoval ho, protože by se mohl v nějaké krizové situaci hodit. A tohle jako krize vypadalo!

"Tady máte!" řekl jsem a hodil mu talisman. "myslím, že to by mělo vyrovnat naše účty."

Šikovně ho chytil a letmo na něj zašilhal.

"Tohle?" řekl "Za tohle si chceš koupit sotva vylihnutého draka?"

Neměl jsem ponětí, jakou má talisman cenu, ale v bláfování jsem byl zatím dobrý.

"Nehodlám smlouvat," pronesl jsem chladně. "Tohle je má první a poslední nabídka. Pokud ti to nestačí, pak mi vrať talisman a sám uvidíš, jestli ti někdo dá za draka, který už k někomu přilnul, víc."

"Ty se vyznáš, Skeeve." Dabel byl pořád zdvořilý, ale vypadl, jako kdyby ho jeho úsměv bolel. "Tak dobře, ujednáno. Plácňeme si na to."

Napřáhl ruku.

Uslyšel jsem zasyčení a něco mi zakrylo výhled. Drak natáhl krk přes mou hlavu a tyčil se proti Dablovi. Jeho postoj byl náhle miniaturní verzi zuřivosti, kterou před chvílí předvedl jeho rozložitější kamarád. Došlo mi, že mě brání!

Obchodníkovi to zjevně došlo také, protože rukou ucukl, jako kdyby se popálil.

"...co kdybys odvolal svého draka, abychom mohli stvrdit naši dohodu?" navrhl ještě zdvořileji.

Nevěděl jsem, jak bych to měl udělat, ale byl jsem ochoten to zkusit.

"To je v pořádku!" zavolal jsem a poplácal draka po krku, abych ho na sebe upozornil.

"Glíp?" pronesl na to a stočil hlavu, aby se na mě podíval.

Zjistil jsem, že jeho dech by lehce zahubil mouchu v letu.

"Je to v pořádku," zopakoval jsem a poodstoupil, abych mu nestál pod krkem.

Když už jsem se pohnul, popošel jsem a potřásl obchodníkovi rukou. Nepřítomně stisk opětoval, oči při tom z draka nespustil.

"Pověz mi," řekl jsem. "Čistě mezi námi, moc se v dracích nevyznám. Co třeba žerou... kromě haleny myslím."

"Nu, trochu tady a trochu támhle. Jsou to všežravci, takže žerou všechno, ale jsou vybíraví. Prostě to nech na něm a on si vybere... staré hadry, nějaké listí, domácí zvířata."

"Nádhera!" zamumlal jsem.

"A teď, kdybys mě omluvil, musím se věnovat dalším zákazníkům."

"Počkej ještě! Copak nedostanu nějaký ten přívěšek, co jsi s ním zvládl toho velkého draka?"

"Hmm? Na co?"

"No přece abych mohl ovládat svého draka."

"Tím se ovládají ostatní draci, ne ti, co k někomu přilnuli. Na draka, co přilnul k tobě, ho nepotřebuješ a na draka, který přilnul k někomu jinému, by nepůsobil."

"Ach tak," řekl jsem moudře, ale moc moudrý jsem z toho nebyl.

"Jestli bys stejně nějaký chtěl, tak můj synovec má stánek, kde jsou k dostání. Je to asi druhá ulička přes tři řady odsud. Nemusely by to být pro tebe vyhozené peníze. Mohl bys tak ušetřit svého draka strastí a slz, pokud byste se setkali s neovládnutým drakem. Dalo by to mladému lepší šance, než dospěje."

"To mi připomíná další věc," řekl jsem. "Jak dlouho to trvá?"

"Dlouho ne. Jsou to jen asi tři řady a..."

"Ne. Mám na mysli, jak dlouho to potrvá, než můj drak dospěje."

"Ach, ne víc než čtyři, pět století."

"Glíp!"

Nebyl jsem si jist, zda to řekl drak nebo já.

Kapitola devatenáctá

"S vytrvalostí, všem překážkám a nepřízním navzdory, dorazí člověk neomylně k určenému cíli."

- K. Kolumbus

"Jde se, Glípe," řekl jsem.

"Glíp," odvětil můj drak a pustil se za mnou.

Nyní, když jsem se stal ne již tak pyšným vlastníkem věčně mladého draka, jsem si víc než kdy jindy přál najít Aahze.

Byl jsem sám bez halíře v kapse v cizí dimenzi a k tomu všemu s na mě přilepil drak. Horší už mohlo být jen to, kdyby to tak mělo zůstat napořád. Což by se mohlo stát, kdyby se Aahz rozhodl vrátit na Tulp beze mě.

Místo, na kterém předtím stála pervská hospoda, bylo dokonce i při bližším ohledání s konečnou jistotou prázdné.

Rozhodl jsem se zeptat Dabla z vedlejšího stánku.

"Ehm... s prominutím, pane."

Usoudil jsem, že pokud budu na Pakle, bude nejlepší, když budu co nejzdvořilejší. Vůbec jsem nepotřeboval nějakou další rozepru s Dably. Ukázalo se však, že jsem se strachoval zbytečně.

"Omluv netřeba, mladý pane." Majitel se podbízivě usmál a odhalil tak ohromující počet zubů.

"Máte zájem o koupi nějaké hle?"

"Hle?"

"Ovšem!" Dabel vznešeně ukázal po stánku. "Nejlepší hle ve všech dimenzích."

"Aah... díky, ale v naší dimenzi máme spousty holí."

"Ale ne jako tyhle, mladý pane. Nemýlím-li se, pocházíte z Tulpu, že?"

"Ano, proč?"

"Ručím vám za to, že na celém Tulpu nenajdete hole jako tyhle. Pochází z dimenze, kam jsem se dostal jenom já, a na Tulpu jsem je dosud neprodával, ani nikomu, kdo tam měl namířeno."

To ve mně vzbudilo proti mně vůli zvědavost. Znovu jsem se podíval na hole vyrovnané po stěnách stánku. Vypadaly jako běžné hole, jaké najdete všude.

"Na co jsou?" zeptal jsem se opatrně.

"Ach! Na všechno možné. Některými se ovládají zvířata, jinými rostliny. Několik málo z nich umí proměnit kameny v armádu bojovníků. Pár z nejmocnějších čarodějů všech dimenzí používá přímo berle ze stejného dřeva jako jsou tyto hole, ale pro potřebu většiny lidí jsou tyto menší modely dostačující."

"Glíp!" pronesl drak a očichával jednu z holí.

"Necháš to!" vykřikl jsem a odstrčil mu hlavu od pultu. To jsem zrovna tak potřeboval, aby nějakému z těch superkupců sežral všechno zboží.

"Mohu se zeptat, jestli je to váš drak, mladý pane?"

"Tak nějak."

"V tom případě byste mohl hůl užívat ještě za jedním účelem, jaký by byl většině čarodějů k ničemu."

"K čemu?"

"Mohla by se vám hodit na vašeho draka."

"Glíp!" řekl draka podíval se na mě svými velkýma modrýma očima.

"Kdepak, nemám zájem."

Pomyslel jsem si, že by bylo lepší, než se mi tahle rozmluva vymkne, vrátit k původnímu záměru.

"To je legrační, mladý muži. Každý by měl mít hůl."

"Původně jsem se u vás zastavil proto, abych se vás zeptal, jestli nevíte, kam se poděl ten stan."

"Jaký stan, mladý pane?"

Měl jsem nejasný pocit, že už jsem jednou takový rozhovor zažil. "Ten stan, který byl hned napravo vedle vašeho stánku."

"Ta pervská hospoda?" zděsil se Dabel.

"Glíp," řekl drak.

"Proč hledáte takové místo, mladý pane? Vypadáte jako slušný a dobře vychovaný člověk."

"Když ten stan zmizel, byl v něm můj přítel."

"Vy máte za přítele Perverse?" Z jeho hlasu se vytratil přátelský tón.

"No... to je dlouhá historie."

"Tak já vám to řeknu, buzíku. Ten nezmizel, ten se přestěhoval," ušklíbl se Dabel a po dřívějším tónu nebo zdvořilosti nebylo ani stopy.

"Přestěhoval?"

"Jo. Je to nové nařízení. Místa, kde se prodávají pervská jídla, se musí stěhovat. Nesmí být nikde na Bazaru nastálo, dokonce ani dočasně."

"Proč?" zeptal jsem se.

"Už jste někdy cítil pervské jídlo? Je z toho na blití. Vy byste vydržel ve stánku po větru od tohohle celý den? V takovém vedru?"

"Chápu," připustil jsem.

"Buď se museli stěhovat oni nebo Bazar, ale nás je víc."

"Ale jak to myslíte, stěhovat se?"

"Vždyť to jsou stany! Stačí na to jedno nebo dvě zaklínadla. Buď se pořád pomalu pohybují, nebo zůstanou na krátkou chvíli na jednom místě a pak odfrčí na jiné, všechny se ale pořád stěhují."

"Jak se dá nějaký najít, když se pořád stěhují?"

"To je lehké, stačí, když půjdete za nosem."

Zkusmo jsem začichal. Skutečně, ve vzduchu se neustále vznášel nezaměnitelný pach.

"Glíp!" drak mě napodobil a jednou packou si třel čumák."

"Tak vám děkuju za..."

Mluvil jsem do vzduchu. Dabel na druhém konci stánku cenil zuby na jiného zákazníka. Vypadalo to, že na Pakle se nijak nezatěžují společenskou konverzací, pokud to není nezbytné k uzavření obchodu."

Vydal jsem se za puchem pervské kuchyně a drak se důvěřivě táhl za mnou. I když jsem si stále víc přál setkat se opět s Aahzem, bylo moje tempo značně pomalejší, než to, jaké zvolil Aahz, když jsme sem dorazili. Byl jsem totiž tímhle podivným Bazarem úplně fascinován a chtěl jsem z něho vidět co nejvíc.

Při podrobnějším zkoumání to vypadalo, že na Bazaru panuje jakýs takýs řád. Různé stany a stánky tu byly nakupeny pohromadě podle toho, co se v nich prodávalo za zboží. Bylo to ale spíše podle okolností než podle nějakého plánu.

Když nějaký Dabel rozbil obchod, s pláští, které vás učinily neviditelnými, tak měl hned zakrátko kolem sebe konkurenty a všichni se navzájem předháněli ve vychvalování kvality zboží nebo v cenách. Většinu ze zmateného šumu hlasů tvořily diskuze mezi kupci o umístění nebo místech pro jejich stánky.

Pach zesílil. Zrovna jsem procházel místy, kde se prodávaly cizokrajné a kouzelné šperky a odolával jsem pokušení více se tady porozhlédnout. To bylo ještě silnější, když jsme se dostal na místo, kde nabízeli zbroj. Napadlo mě, že bych tady mohl najít nějakou zbraň proti Is'tvanovi. Pach pervského jídla byl teď ale ještě silnější a to mě přimělo, abych

dovrší hledání. Po nějaké zbrani se můžeme podívat, až Aahze najdu. Soudě podle intenzity puchu, nebude to už dlouho trvat.

"Jde se, Glípe," popohnal jsem drak.

Zůstal teď pozadu a neodpověděl, jen trochu přidal.

S očekáváním jsem zahrnul za roh a strnul. Našel jsem to, co tak smrdělo.

Díval jsem se zezadu na velký stan s nějakým neznámým dobyt看kem. Předě mnou se tyčila hromada žlutozelené vlhké hmoty. Jak jsem tam tak stál, vynořil se ze stanu mladý Dabel s lopatou, na které byla ta samá hmota. Zvědavě se na mě podíval, hodil náklad na hromadu a vrátil se do stanu.

Hnojiště! Šel jsem za pachem hnoje!

"Glíp!" řekl drak a zvědavě se na mě díval.

Vypadalo to, jako by se ptal, co teď budeme dělat. Ta otázka byla ostatně na místě.

Stál jsem a uvažoval, co dál. Možná by bylo nejlepší vrátit se zpátky, kudy jsme šli, k prodáváči holí a zkusit to znovu.

"Co takhle chvilku s děvčetem, fešáku?"

Otočil jsem se. Stála tam dívka, jakou jsem ještě neviděl. Na první pohled byla z Tulpu a vypadala jako každá jiná z mé dimenze, nebereme-li v úvahu její pleť a vlasy. Její kůže měla nádhernou zlatě olivovou barvu a hlavu jí korunovala hřiva světle zelených vlasů, které se třpytily ve slunci. Byla o něco vyšší než já a neuvěřitelně zakřivená. Její velkolepá postava vyplňovala šaty, až praskaly ve švech.

"... nebo snad máš na tom hnojišti opravdu něco na práci?"

Jak mluvila, kočičí mandlové oči jí šibalsky tančily.

"Uhm... to mluvíš se mnou?" vykoktal jsem.

"Ovšemže mluvím s tebou," zapředla, přistoupila ke mně a objela mě kolem krku. "Určitě nemluvím s tvým drakem. Je rozkošný a vůbec, ale takové choutky nemám."

"Glíp!" řekl drak.

Cítil jsem, jak mi prudce vyletěla teplota. Dotyk jejích paží vyvolal tak vzrušující pocity, že hrozily zpustošit můj metabolismus.

"Uhm... já teď hledám přítele," plácl jsem.

"Tak už jsi ho našel," zamumlala a otfela se o mě.

"Aah... já... uhm." Najednou mi dělalo potíže se soustředit. "Co po mě chceš?"

"Hmm," řekla zamyšleně, "i když to tak běžně nedělám, předpovím ti budoucnost... zadarmo."

"Oh?" řekl jsem překvapeně.

To bylo poprvé, co jsem byl na Bazaru, aby mi někdo něco nabídl zadarmo. Nevěděl jsem, jestli z toho mám mít radost nebo tomu raději moc nedůvěřovat.

"Budeš muset bojovat," zašeptala mi do ucha. "Hodně bojovat."

"Cože?" vykřikl jsem. "Kdy? S kým?"

"Klid, fešáku," varovala mě a objela mě ještě těsněji. "Kdy - za pár minut. S kým - s tou tlupou špinavců za mnou... neříkej se na ně!"

Ostré varování zarazilo můj reflexní pohled. Opatrně jsem se tam podíval koutkem oka.

O zeď krámku se tam opíral a bedlivě nás sledovat asi tucet těch nejodpornějších a nejhnusnějších stvoření, jaké jsem kdy viděl.

"S támhle těmi? Se všemi?"

"Uh... huh!" přisvědčila a přitulila se ke mně.

"Proč?" naléhal jsem.

"Asi bych ti to neměla říkat," usmála se, "ale kvůli mně."

Jenom její silné objetí mi zabránilo, abych ji od sebe neodstrčil.

"Kvůli tobě? Proč?"

"Víš, je to hrozně chamtivá sebranka. Ať tak nebo tak, chtějí vyrazit z tohoto setkání nějaké peníze. Normálně bys mi je dal a já bych se s nimi rozdělila. Pokud by to ovšem nefungovalo, tak budou dělat, že brání mou čest a vymlátí je z tebe."

"Ale ty mi nerozumíš! Já nemám žádné peníze!"

"To já vím. Proto se budeš muset prát, víš?"

"Ale jestliže jsi věděla, že nemám žádné peníze, tak proč jsi..."

"Ach, když jsem tě zastavila, tak jsem to nevěděla. To jsem zjistila až teď, když jsem tě prohledala."

"Prohledala?"

"Ale no tak, fešáku. Je přece víc možností, jak někoho prohledat než jen rukama," zamrkala na mě zasvěceně.

"No a nemohla bys jim říct, že žádné peníze nemám?"

"Neuvěřili by mi. Přesvědčí je jedině to, když si tě prohledají sami."

"Jsem ochotný jim to dovolit, když jim to pomůže tomu uvěřit."

"Myslím, že to bys neměl," zasmála se a poplácala mě po tváři. "Jednou z věcí, o kterou jim půjde, je to, jestli jsi peníze nespoknul."

"Ah!" zvolal jsem, "takhle to je. Ale já s nimi nemůžu bojovat. Nemám žádnou zbraň."

"Máš v zadu pod halenou ten malý nůž," připomněla mi.

Úplně jsem na něj zapomněl. Začínal jsem věřit, že na té její prohledávací bezruké technice něco je.

"Ale já jsem ještě nikdy nebojoval."

"No, tak se to naučíš."

"Pověz mi, proč mi tohle všechno vlastně vykládáš?" zeptal jsem se.

"Nevím," pokrčila rameny. "Líbíš se mi. Proto jsem si tě taky vybrala. Teď cítím trochu vinu, že jsem tě do tohohle namočila."

"Pomůžeš mi?"

"Zas takovou vinu necítím, fešáku," usmála se. "Ale něco pro tebe udělat můžu."

Přitáhla si mě k sobě.

"Počkej," zaprotestoval jsem. "Nebude to..."

"Klid, krasavče," broukla. "Dostaneš naloženo a to, že jsi ohrozil mou čest. Tak bych ti to měla aspoň trochu osladit."

Než jsem stihl dál protestovat, tak mě políbila. Líbala mě dlouze, věla a sladce.

Kromě matky mě ještě nikdo nelíbal. Tohle bylo něco jiného! Bitka, drak, Aahz, všechno se mi to vykourilo z hlavy. V tu zázračnou chvíli jsem byl ztracený!

"Hej!"

Na rameno mi dopadla těká ruka a odtrhla mě od ní.

"Neobtěžuje vás tenhle precek, slečno?"

Zjev na druhém konci ruky nebyl vyšší než já, ale byl aspoň dvakrát tak širší a z pusy mu trčely krátké zakroucené tesáky. Jeho kamarádi se za ním rozestoupili, a zatlačili mě tak k hnojišti.

Podíval jsem se na děvče. Pokrčila rameny a ustoupila dozadu.

Vypadalo to, že budu muset bojovat se všemi naráz. Já a drak. Nádhera.

Vzpomněl jsem si na svůj nůž. Nebylo to moc, ale bylo to všechno, co jsem měl. Tak nenápadně, jak jsem jen uměl, jsem si vzadu povytáhl halenu, abych se k němu dostal. Okamžitě mi spadl do kalhot.

Demoliční četa vyrazila vpřed.

Kapitola dvacátá

"Při správné úvaze o výběru spojenců je vítězství v jakémkoliv konfliktu zaručeno."

- B. Arnold

"Na ně, Glípe!" vykřikl jsem.

Drak se do toho pustil tak, že to asi překvapilo víc mě než útočníky.

Skočil mezi mě a postupující tlupu a s výhružným syčením se nahrbil. Mocně švihl ocasem a srazil tak na zem dva lumpy na kraji chumlu. Když se rozzuřil, vypadal nějak větší.

"Bacha! Má draka!" zavolal vůdce.

"Díky za upozornění!" zavřel jeden ze sražených mužů, když se sbíral ze země.

"Mám ho!" přiletěl zleva výkřik.

Otočil jsem se právě včas, abych zahlédl zablesknout se vzduchem stopu dlouhou dýku mřící na drakův krk. Můj drak! Náhle jsem si připomněl svá cvičení. Vystřelil jsem mysli a drapl dýku. Ta se se škubnutím zastavila a zůstala trčet ve vzduchu.

"Pěkně, fešáku!" zvolalo děvče.

"Hej! Ten skrček je čaroděj!"

Tlupa několik kroků couvla.

"Správně!" zařval jsem. "Skeeve je jméno mé a magie jsou pro mě hry zábavné. Mysleli jste si, že máte co dělat s nějakým t'ulpasem?"

Na to jsem snesl dýku dolů, otočil ji a vrhl mezi ně. Zuřil jsem. Jeden z těch darebáků chtěl zabít mého draka!

"Tucet je vás málo!" zakřičel jsem. "Přiveďte si ještě nějaké kamarády... jestli nějaké máte!"

Zoufale jsem hledal něco jiného, co bych na ně mohl hodit. Oči mi padly na hromadu hnoje. Přes svůj vztek jsem se pro sebe usmál. Proč ne?

Ve chvíli fičela vzduchem na útočníky pořádná kupka hnoje. Má přesnost nebyla nejlepší, ale stačilo to, jak dosvědčovaly rozhořčené výkřiky.

"On levituje!" zahulákal vůdce. "Quanto! Zastav ho!"

"Jasně, šéfe!"

Jeden z těch hnusných zjevů ho mávnutím ruky ujistil a začal se hrabat v mošně upasu. Udělal chybu, že na sebe upozornil. Nevěděl jsem s čím chce vyrukovat, ale věděl jsem, že bych neměl čekat na to, co udělá.

"Glípe, chyt' ho!" nařídil jsem a ukázal na oběť.

Drak zvedl hlavu a zadíval sena lupiče, který pořád ještě šátral v mošně. Se zvukem, který by asi byl řevem, kdyby byl býval starší, vychrlil proud ohně a zaútočil.

Nebyl to příliš mocný proud ohně a minul se svým účinkem, ale stačil na to, aby upoutal lupičovu pozornost. Ten vzhlédl, a když spatřil, jak se na něj řítí hora dračího masa, zpanikařil. Aniž by něco zavolal na kamarády, otočil se a s křikem a drakem v patách uháněl pryč.

"Tak jo, skrčku. Uvidíme, co uděláš s tímhle!"

Strhnul jsem pozornost opět k vůdci. Stál a sebevědomě pozvedl nějakou hůl. Ještě včera by mě to netrápilo, ale teď, když jsem věděl, co jsem věděl, jsem ztuhl. Nevěděl jsem sice, co ta hůl umí, ale bylo zřejmé, že vůdce věří, že je schopná přemoci mou Sílu.

Zlověstně se zašklebil a pomalu na mě holí namířil.

Zoufale jsem se snažil vymyslet nějakou obranu, ale na nic jsem nepřišel. Vždyť jsem dokonce ani nevěděl, proti čemu

se mám bránit!
Náhle jsem zahlédl nějaký záblesk a hůl zmizela.
Zamrkl jsem a znovu se podíval. Hůl ležela na zemi, rozseklá vrženým nožem, nožem s černou stříenkou.
"Nějaké potíže, Mistře Skeeve?" zadunělo.
Otočil jsem se ke zdroji hlasu. Stál tam Aahz a nataženou kuší mířil na tlupu. Široce se šklebil, což, jak už jsem poznal dřívě, nikomu, kdo ho nezná, nijak nepřidá.
"Pervers!" vydechl vůdce.
"Cože?" otočil na něho Aahz kuš.
"Chci říci Pervekt!" opravil se vůdce honem.
"To je lepší. Tak co, Skeeve? Chceš je zabít, nebo je necháš běžet?"
Podíval jsem se na tu smečku. Očima mě prosili, aniž by jen malým hnutím narušili ten živý obraz.
"Uhm... běžet, řekl bych," pronesl jsem zamyšleně. "Už takhle zaživa dost smrdí. Mrtví by mohli Bazaru udělat špatné jméno."
"Slyšeli jste ho," zařval Aahz. "Klidte se!"
Zmizeli, jako kdyby se do země propadli.
"Aahzi!"
Děvče se na něj vrhlo a objalo ho.
"Tando!" zvolal Aahz a svěsil kuš. "Ty ses zapletla s tou tlupou?"
"Děláš si legraci? Já jsem návnada!" mnohohlasně na něj zamrkala.
"Trochu pod tvou úroveň, ne?"
"Ach... takový je život."
"Proč jsi opustila Zabijáky?"
"Unavovalo mě platit členské příspěvky."
"Ehm... harrumph..." skočil jsem jim do řeči.
"Hmm?" ohlédl se Aahz. "Oh! Promiň hochu. Znáte se vy dva?"
"Tak trochu," oznámilo děvče. "My... pověz, fešáku, tohle je ten přítel, co ho hledáš?"
"Fešáku?" pokrčil nosem Aahz.
"No, je," připustil jsem. "Rozdělilo nás..."
"Fešáku?" opakoval Aahz.
"No tak, pst!" nakázalo děvče a šťouchlo ho laškovně do břicha. "Líbí se mi. Má styl."
"Myslím, že jsem se ani nepředstavili," řekl jsem a nasadil vítězoslavný úsměv. "Jmenuji se Skeeve."
"Jak nóbli!" zabručel Aahz.
"Nevšímej si ho. Já jsme Tananda, ale říkej mi Tando!"
"To je jméno k pomilování," zažertoval jsem.
"Jestli jste už skončili..." vskočil do toho Aahz, "měl bych pár otázek..."
"Glíp!" řekl drak a otočil se kolem našeho shromáždění.
"Co to je?" otázal se Aahz.
"To je drak," vysvětlil jsem.
Tanda se zahihňala.
"To vím," vyštěkl Aahz. "Myslím, co dělá tady?"
Náhle jsem zaváhal a vyrukoval s celou historkou.
"Tady na Bazaru je spousta draků, Aahzi," zamumlal jsem, aniž jsem se na něj podíval. "Támhle po cestě je zrovna jeden krám, kde..."
"Co dělá ten drak tady?"
"Glíp!" řekl drak a třel se mi hlavou o prsa.
"Uh... ten je můj," přiznal jsem.
"Tvůj?" zvolal Aahz. "Řekl jsem ti, aby ses na ně díval a ne nějakého koupil!"
"Ale Aahzi..."
"Co budeme dělat s drakem?"
"Udělal jsem s ním dobrý obchod," dodal jsem s nadějí.
"Co's to povídal?"
"Řekl jsem, že jsem udělal dobrý obchod..."
"S Dablem?"
"No jasně, vím, kam míříš."
"No tak. Necháme toho. Kolik stál ten fantastický obchod?"
"No... já... ten..."
"Tak ven s tím!"
"Dal jsem za něj Quigleiho přívěsek."
"Quigleiho přívěsek? Ten, co viděl skrz kouzla? Ty jsi vyměnil slušný kouzlený přívěsek za nedorostlého draka?"
"Ale Aahzi, nech ho chvíli na pokoji," přerušila ho Tanda. "Co bys chtěl, když ho necháš takhle samotného se toulat. Buď rád, že se nenechal ani z půlky obrát tak jako každý turista na Pakle! A kde jsi celou tu dobu vlastně byl?"
"No... já jsem... ehm..."
"Nic mi neříkej," prohlásila se zvednutou rukou. Jak tě znám, buď jsi proháněl děvčata, nebo ses cpal. Je to tak?"
"Dostala tě, Aahzi," poznamenal jsem.

"Sklapni."

"...tak se tady nevoz po Skeeovovi. Uvědom si, co se mu mohlo stát. nevedl si vůbec špatně. Jak jsi nás našel?"

"Hledal jsem zvuky bitky a sledoval je," přiznal Aahz.

"Vidíš! Čekal jsi, že bude mít trable. Měla bych tě upozornit, že než jsi do toho vpadl, vedl si znamenitě. Se svým drakem všechny ty hrdlořezy zahnal. A v magii se docela vyzná?"

"To bych řekl," odvětil pyšně Aahz. "Učil jsem ho."

"Páni, díky, Aahzi."

"Mlč."

"Glíp," řekl drak a otočil krkem, aby viděl Aahze vzhůru nohama.

"Tak drak, jo?" řekl Aahz a zamyšleně si ho prohlížel.

"Mohl by nám pomoci proti Is'tvanovi," navrhl jsem s nadějí.

"Is'tvanovi?" zeptala se zvědavě Tanda.

"Jo," odpověděl Aahz. Pamatuješ se na něj, ne? Už zase provádí ty své staré kousky, tentokrát na Tulpu."

"Tak o tohle tu jde? No, co s tím provedeme?"

"My?" zeptal jsem se překvapeně.

"Jistě," usmála se. "Tahle finta je opravdu pod mou úroveň, jak řekl Aahz. Mohla bych se na nějakou dobu přidat k vám dvěma... tedy pokud proti tomu nic nemáte."

"Báječně!" zvolal jsem.

"Ne tak rychle Tando," zarazil ji Aahz. "Je tu pár drobností, o kterých ještě nevíš."

"Jako třeba?"

"Jako třeba, že jsem ztratil Sílu."

"Bez legrace? Bože, to je teda zlý."

"To znamená, že budeme ve věcech týkajících se magie odkázáni tady na mladýho."

"O důvod víc jít s vámi. Znáám taky pár triků."

"Já vím," odvětil potůchle Aahz.

"Ne takový," odsekla a dloubla ho do boku. "Myslím čarodějnický kousky."

"I tak to nebude lehké."

"Ale no tak, Aahzi" domlouvala mu Tanda. "Chceš mi snad říct, že by vám k ničemu nebylo, kdyby s vámi šel vycvičený Zabiják?"

"No... to by nám mohlo poskytnout malou výhodu," připustil Aahz.

"Dobrá, takže dohodnuto! Co uděláme nejdřív?"

"Tady hned za rohem je pár stánků, kde mají zbraně," navrhl jsem. "Mohli bychom..."

"Klid hochu. O tohle jsem se už postaral."

"Postaral?" zeptal jsem se překvapeně.

"Jo. Přesně to, co potřebujeme, jsem sehnal mezi potřebami pro kanadské žerty. Teď už jsem tě jen hledal, abychom si to namířili zpátky."

"Takže můžeme vyrazit?" zeptala se Tanda.

"Tak," přikývl Aahz a zpod haleny vylovil D-hopláka.

"A co můj drak?"

"Co je s ním?"

"Vezmeme ho s sebou?"

"Jasně! Nenecháme stranou nic, co má nějakou cenu."

"Glíp!" poznamenal drak.

"...a k něčemu musí být!" dokončil Aahz s pohledem na draka.

Zmáčkl knoflík na D-hopláku. Bazar se zavlnil a zmizel... a byli jsme zpátky ve Frumplově obchodě... tedy tak nějak.

"To jsme se dostali na zajímavé místo," suše poznamenala Tanda. "Tuhle výzdobu jste dělali vy?"

Z Frumplova obchodu zbyly jen ohořelé zdi.

Kapitola jedenadvacátá

"Pokud někdo chce dosáhnout co nejvyšší účinnosti, musí se svými spojenci jednat upřímně a úmysly."

- D. Vader

"Co se stalo?" obrátil jsem se na Aahze.

"Hej, já byl taky na Pakle, pamatuješ?"

"Ehm... hele, chlapci. Nenávidím skákání do řeči," skočila nám do řeči Tanda, "ale nemělo by se něco udělat s tím, jak vypadáme?"

Měla pravdu. Pobytem na Pakle jsem zapomněl na základní podmínky naší zdejší existence. Ignoroval jsem Aahzovu kousavou poznámku a pustil se do práce.

Aahz se vrátil do své už obvyklé Garkinovy podoby. S Tandiným vzhledem potíže nebyly, jen jsem jí změnil barvu kůže a vlasů. Glípa jsem po chvilce uvažování proměnil ve válečného jednorožce. Bylo to trochu riskantní, ale mohlo by to jít, pokud udrží tlamu zavřenou. Sebe jsem nechal sám sebou. Jak taky jinak, sakra. Tandě jsem se totiž líbil, jak jsem vypadal.

Slunce našťastí ještě nevyšlo, takže naše proměna proběhla beze svědků.

"Řeknu ti, fešáku," poznamenala Tanda, když si prohlížela výsledky mé práce, "že jsi šikovný mladík."
"Jmenuje se Skeeve," zareptal Aahz.
"Aťsi," zašeptala Tanda. "Má styl."
Přitulila se ke mně.
"Glíp!" přidal draka cpal ke mně hlavu z opačné strany.
Začínal jsem se cítit hrozně populární.
"Kdybys mohl obětovat pár minut," poznamenal suše Aahz, "Máme nějaké posláni, vzpomínáš?"
"To je pravda," připustil jsem a snažil se zaměřit pozornost na něco jiného, než byly Tandiny pokusy o bližší seznámení. "Co si myslíte, že se stalo s Frumplem?"
"Kdybych měl hádat, řekl bych, že ho buď občané Twixtu prokoukli, nebo že mří k Is'tvanovi, aby mu sdělil, že se blížíme."
"Kdo je Frumple?" zeptala se Tanda.
"Hmmm? To je místní Dabel," informoval ji Aahz. "Ten, co nám pomohl dostat se na Bazar."
"...když měl nůž na krku," podotkl jsem jízlivě.
"Co dělá Dabel tady?"
"Víme jenom, že se povídá, že ho z Pakly vyhnali," vysvětlil jsem jí.
"Hmm... to nevypadá na zrovna nejčestnějšího chlapíka."
"No, soutěž sympatie by asi nevyhrál."
"Tak si myslím," vložil se do toho Aahz, "že jestli jsem hádal správně, tak by bylo nejlepší vydat se na cestu. Čas utíká."
"Správně," souhlasila Tanda. "Kde Is'tvana najdeme?"
"Nejdřív musíme vyzvednout Quigleyho," připomněl jsem.
"Proč?" zeptal se Aahz. "Ale asi máš pravdu. Každá pomoc, kterou seženeme, se bude hodit."
"Kdo je Quigley?" zeptala se Tanda.
"Později Tando," naléhal Aahz. "Nejdřív nám pomoz hledat, jestli by se tu ještě nedalo zachránit něco cenného."
Nic jsme bohužel nenašli. Neobjevili jsme dokonce ani žádné ohořelé zbytky. Vypadalo to, že zmizel i můj ozdobami přeplácáný meč, který jsem tady nechal.
"Tím je to jasné," poznamenal rozhodně Aahz. "Má namířeno k Is'tvanovi."
"Meč mohli vzít místní potom, co to tu vypálili," navrhl jsem.
"Kdepak, hochu. Dokonce ani takoví balící by se nezatěžovali s tak mizerným mečem, jako byl tenhle."
"To byl tak špatný?" zeptala se Tanda.
"To si piš," ujistil ji rozhodně Aahz.
"Když byl tak bezcenný, proč ho vzal Frumple s sebou?" zeptal jsem se.
"Ze stejného důvodu, proč jsme se s ním táhli my," odpověděl Aahz kousavě. "Vždycky se najde nějaká kavka, které ho se ziskem udáš. Vzpomeň si na Quigleyho."
"Kdo je Quigley?" naléhala Tanda.
"Ach jo," povzdechl si Aahz. "V tuhle chvíli je to socha, ale jinak je to lovec démonů."
"Machr," poznamenala jízlivě. "Zrovna toho potřebujeme."
"Počkej až ho uvidíš," zakoulel očima Aahz a znovu si povzdechl. "Tak, jde se."
Twixt jsme opustili naštestí bez komplikací. Po cestě jsme si připravili patřičnou historku, takže když jsme konečně Quigleyho vykopali a oživil, byli jsme na něj přichystaní.
"Skutečně? Zkamenělý, říkáte?" ptal se a oprašoval si šaty.
"Tak," ujistil ho Aahz. "Zrovna okrádali tvoje tělo, když jsme se na ně vyřítili. Měl jsi štěstí, že jsme se rozhodli se vrátit a bojovat po tvém boku."
"A to oni mi ukradli kouzlený meč a talisman?"
Při řeči o tomhle mi nebylo dvakrát příjemně, ale Aahz nehnul ani brvou.
"Jo, jsou to ničemové!" zabručel. "Snažili jsme se je chytit, ale unikli nám."
"Aspoň, že nedostali mého jednorožce," zamumlal lovec démonů.
"Hmm..." ujal jsem se své úlohy v téhle šarádě. "Pokud jde o jednorožce, mám pro vás špatnou zprávu."
"Špatnou zprávu?" zamračil se Quigley, "Tomu nerozumím. Vidím zvíře na vlastní oči a vypadá, že je v pořádku."
"Ano, fyzicky je úplně v pořádku," ujistil ho Aahz, ale než zmizeli, tak ho ti démoni začarovali."
"Začarovali?"
"Ano," pokračoval jsem. "Takže teď... ehm... no... teď si myslí, že je drak."
"Drak?" zvolal Quigley.
"Glíp!" potvrdil drak.
"A to není všechno," pokračoval Aahz. "Ze začátku byl tak divoký, že jen díky soustavnému úsilí tady mého panoše se nám ho podařilo zkrotit. Po pravdě řečeno, byl jsem pro to zbavit to zvíře jeho utrpení, ale on naléhal, že by se mu mohlo povést ho zkrotit, a tak teď máš před sebou výsledek jeho trpělivého výcviku."
"Ale to je skvělé!" zvolal Quigley. "Myslím ale, že jsem ti zavázán vděčností, hochu. Pokud by bylo cokoli, co bych mohl..."
Chystal se ke mně přistoupit s napřaženou rukou. V tu ránu byl Glíp mezi námi s hlavou dole a syčel.
Quigley ztuhl a překvapením vykulil oči.
"Nech toho!" nařídil jsem a draka plácl.
"Glíp!" odpověděl mi a couvl zpátky na své místo za mnou.

"Už, víš, co jsem měl na mysli?" dloubl si Aahz.
"Hmm..." zamumlal zamýšleně Quigley. "To je zvláštní, mě nikdy takhle nechránil."
"Asi ho budeme muset od vás koupit," vyhrkl jsem nedočkavě.
"Koupit ho?" obrátil na mě Quigley pozornost.
Aahz se snažil zachytit můj pohled a důrazně přitom vrtěl hlavou, ale já si ho nevšímám.
"Ano," pokračoval jsem. "Takhle vám k ničemu není a my přece jenom máme kus viny na tom, co se mu přihodilo..."
"Na to nesmíš ani pomyslet, chlapče," napřimil se Quigley hrdě. "Daruji ti ho. Vždyť kdyby nebylo tebe, byl by mrtev a já vlastně taky."
"Ale já..."
"Ne! Nechci už nic slyšet," zarazil mě lovec démonů zvednutím ruky. "Záležitost je uzavřena. Dobře o něj pečuj, je to dobré zvíře."
"Nádhera," zabručel Aahz.
"Glíp," řekl drak.
Bylo mi mizerně. Připadalo mi, že v našich plánech počítáme s nestoudnými výhodami, které plynou z Quigleyho naivity. I když to byl jenom tulpský chlapík, který se zapletl do tohoto dobrodružství, chtěl jsem přimět Aahze, abychom mu pod záminkou koupě "válečného jednorožce" dali nějaké peníze. Trochu by to uklidnilo mé svědomí, ale Quigleyho velkorysost a smysl pro čistou hru mi plány zhatily.
"Abych nezapomněl Quigley," usmál se Aahz. "Jestli bys měl někomu poděkovat, tak tady Tanandě. Kdyby nebylo jí, tak bychom byli určitě v pěkné bryndě."
"Nejvyšší čas," zamumlala Tanda. Aahzova výmluvnost na ni zjevně žádný dojem neudělala.
"Jste okouzující, slečno." Quigley se usmála uchopil jí ruku, aby ji políbil.
"Je to čarodějnice," nedbale prohodil Aahz.
"Čarodějnice?" Quigley ruku pustil, jako kdyby ho kousla.
"Správně, zlatíčko," zasmála se Tanda a hodila po něm očima.
"Asi bych to měl vysvětlit," vložil se do toho milostivě Aahz. "Tady Tananda ovládá jisté síly a souhlasila, že je použije na naši podporu ve válce proti démonům. Určitě sis všiml, že mám už zpátky svou podobu."
Další nehorázná lež. Aahz nyní vypadal jako Garkin.
"To ano," připustil lovec démonů váhavě.
"Tak to je Tanandina práce," svěřil mu Aahz. "A tvé oživení potom, co tě proměnili v kámen, to také."
"Hmmm..." ocenil Quigley a znovu se na Tanandu podíval.
"Skutečně, musíš si Quigley uvědomit, že když bojujeme proti démonům, je občas užitečné použít jejich vlastní zbraně," napomenul ho jemně Aahz.
"Tananda je silný spojenec... a po pravdě řečeno, tvé chování k ní mi připadá jako ohavné a nevděčné."
"Odpusťte, slečno," vydechl Quigley a opět k ní přistoupil. "Neměl jsem v úmyslu vás urazit. To všechno proto, že... no... víte... s těmi, co se spolčují s démony, mám špatné zkušenosti."
"Už na to nemysli, zlatíčko," řekla Tanda, ten ďábel, a vzala ho za ruku. "A říkej mi Tando."
Zatímco byli takto zaujati, chopil jsem se příležitosti a zatahal Aahze za ruku.
"Hm? Co se děje?"
"Vraťte mu meč!" zasyčel jsem.
"Cože? V žádném případě. Jak to tak počítám, tak má pořád ještě pět zlatých. Prodám mu ho."
"Ale on nám dal jednorožce."
"Dal nám draka... tvého draka! V tom nevidím žádnou laskavost."
"Tak koukni, Aahzi. Buď mu vrátíš meč, anebo si můžeš čarovat sám. Jasně?"
"Ty mi něco říkej o nevděku! Tak hele, mladej, jestli..."
"Aahzi!" přerušil Tandin hlas naši diskusi. "Pojď mi pomoci přesvědčit Quigleyho, aby se k nám připojil."
"Kdybych tak mohl, slečno," povzdechl si Quigley, "ale nebyl bych nic platný. Po té poslední ráně osudu jsem jenom opěšalý, beze zbraní a bez peněz."
"No, vždyť pořád ještě máš pět..." skočil mu do toho Aahz.
Zarazil jsem ho dloubnutím do žeber.
"Co jsi říkal Aahzi?" zeptal se Quigley.
"Aach... můj... ehm... panoš a já jsme to probrali a rozhodli se, že tak... ehm... tak skvělého bojovníka nelze nechat na holičkách, a tak... ehm... jsme..."
"Rozhodli jsem se, že vám vrátíme váš meč," oznámil jsem pyšně.
"Opravdu?" Quigleyho tvář se rozzářila.
"Nevěděla jsem, Aahzi, že ho máš," usmála se sladce Tanda.
"Tomu říkám opravdové přátelství." Quigley byl bez sebe radostí. "Čím vám to jen splatím?"
"Tím, že to nebudeš nikde vykládat," zavrčel Aahz.
"Co pravíš?"
"Řekl jsem, nemluv o tom," dodal Aahz. "Je to to nejmenší, co můžeme pro tebe udělat."
"Dejte na něj," usmál jsem se.
"Teď se rád připojím k vaší výpravě," odvětil Quigley. "Se zbraní a dobrými přáteli, co víc by si mohl dobrý válečník přát?"
"Peníze," řekl bez obalu Aahz.
"Ale Aahzi." Tanda do něj šťouchla trochu silněji, než aby to bylo z legrace. "Ty jsi pořád takový šprýmař."

"Cožpak nechcete vědět, co je to za výpravu?" zeptal jsem se Quigleyho.
"Ach ano, máš pravdu, hochu. Odpuť. Nechal jsem se unést nadšením."
"Řekni mi to, Skeeve," pobídla mě Tanda.
"No, vlastně," začal jsem v náhlém záchvatu diplomacie, "Aahz to vysvětlí mnohem lépe než já."
"Je to skutečně prosté," zamumlal Aahz, pořád ještě trochu nevrlý. "Chystáme se na Is'tvana."
"Na Is'tvana?" Quigley vypadal překvapeně. "Na toho starého neškodného hostinského?"
"Neškodného? Říkáš neškodného?" chytil se Aahz. "Quigley, mezi námi lovci démonů, musíš se ještě hodně učit."
"To, co umím, mi stačí."
"Ovšemže stačí. Proto jsi zkameněl, vzpomínáš si?"
"Zkameněl jsem proto, že jsem věřil kouzlenému meči, který..."
Vše bylo zase při starém.
"Pánové, pánové," přerušil jsem je. "Mluvili jsme o naší výpravě."
"Správně. Takže, jak říkám, Quigley, ten neškodný starý krčmář je tak společen s démony, že by mě nepřekvapilo, kdybych se dozvěděl, že je jedním z nich."
"To je nemožné!" vysmál se mu Quigley. "Vždyť mě vyslal lovit démony."
"Ahh!" zasmál se Aahz. "To by bylo dlouhé povídání."
Zachytil jsem Tandin pohled a mrkl na ni. Usmála se a kývla. Možná to ještě chvíli potrvá, ale doteď byl Quigley náš!

Kapitola dvaadvacátá

"To's mě zase namočil do pěkné šlamastyky!"
- Laur L. a Hard Y.

Něco v tom šeru bylo. Spíše jsem to cítil, než viděl. Bylo to temné a hadovité... a pozorovalo mě to.
Byl jsem sám. Nevěděl jsem, kam se poděli ostatní, ale věděl jsem, že na mě spoléhají.
"Kdo je tam?" zavolal jsem.
Nazpět z temnoty zazněl dutý hlas.
"Já jsem Is'tvan, Skeeve. Čekám tu na tebe."
"Ty víš, kdo jsem?" zeptal jsem se překvapeně.
"Vím všechno o tobě i tvých přátelích. Vím od začátku, o co vám jde."
Snažil jsem se okolo sebe vztyčit ochranu, ale nemohl jsem najít siločáru. Pokusil jsem se utéct, ale trčel jsem na místě.
"Vidíš, o kolik je má Síla větší než tvá? A to's mě chtěl vyzvat na souboj."
Snažil jsem se ubránit návalu zoufalství.
"Počkej, až přijdou ostatní," zakřičel jsem vyzývavě.
"Už jsou tady," zaduněl hlas. "Podívej!"
Z temnoty se ke mně přikutálely dva předměty. S hrůzou jsem v nich poznal hlavy! Tandinu a Quigleyho!
Bylo mi zle, ale držel jsem se střípku naděje. Po Aahzovi pořád nebylo ani památky. Jestliže je ještě na svobodě, mohli bychom...
"Od toho Perverse pomoc nečekej," odpověděl hlas na mé úvahy. "S ním jsem se už taky vypořádal."
Aahz se objevil obklopem pekelnými plameny. Zapotácel se a upadl. V plamenech, které stravovaly jeho tělo, se svíjel na zemi.
"Teď jsme tady jen ty a já, Skeeve!" ozval se hlas. "Ty a já."
"Odejdu!" zavolal jsem zoufale. "Vyhrál jste. Nechte mě odejít."
Temnota se přiblížila.
"Na to už je pozdě. Jdu si pro tebe Skeeve... Skeeve..."
"Skeeve!"
Někdo mi třásl ramenem. Vyskočil jsem rovnýma nohama a mžoural, než se svět okolo zaostřil.
Tábor spal. Klečel u mě Aahz a v jeho tváři odhaloval odlesk skomírajících uhlíků z ohniště starostlivý výraz.
"Prober se! Jestli sebou budeš takhle házet, tak skončíš v ohništi."
"To byl Is'tvan!" vysvětloval jsem zoufale. "Vím o nás všechno."
"Cože?"
"Mluvil jsem s ním. Přišel ke mně ve snu!"
"Hmmm... to vypadá spíš na normální noční můru," prohlásil Aahz. "Varoval jsem tě, abys nenechal Tandu tolik kořenit jídlo."
"Jsi si tím jistý?" zadoufal jsem.
"Naprosto," přisvědčil Aahz. "Kdyby Is'tvan věděl, že se blížíme, tak by na nás udeřil s něčím silnějším, než s děláním opiček ve snu."
Řekl jsem si, že by mě to mělo uklidnit. Neuklidnilo. Jenom mi to připomnělo, že v nadcházejícím tažení jsme naprosto propadající.
"Aahzi, nemohl bys mi něco o Is'tvanovi povědět? Například jak vypadá a tak."
"Ani náhodou," zazubil se na mě Aahz.
"Proč ne?"
"Protože pro každého z nás je jiný, nebo alespoň bychom ho každý jinak popsali. Kdybych ti ho teď vylíčil, tak až bys ho poprvé uviděl, stalo by se tohle. Buď by ti zdál hroznější, než jsem ti ho popsal, a pak bys ztuhnul. Nebo by vypadal

neškodnější, než jsem ti ho vyličil, a pak by ses uvolnil. Ať jedno nebo druhé, obojí by zpomalilo tvoje reakce a jemu dalo výhodu prvního tahu. Prvek překvapení by pak neměl smysl, kdybychom ho neužili."

"Tak dobrá," naléhal jsem. "nemohl bys mi tedy aspoň povědět o jeho Síle? Co dokáže?"

"Za prvé, trvalo by to dlouho. Stačí, když budeš vědět, že dokáže všechno, co si umíš představit."

"A za další?" zeptal jsem se.

"Za jaké další?"

"Říkal jsi za prvé. Z toho plyne, že je ještě alespoň jeden důvod."

"Hmm," zamyslel se Aahz. "Nevím, jestli tomu porozumíš, ale svým způsobem vůbec nezáleží na tom, co všechno je schopen vykouzlit."

"Jak to?"

"Protože my máme iniciativu. To ho staví do pasivní pozice, kde může jen reagovat, místo aby byl aktivní."

"Máš pravdu," pravil jsem zamyšleně. "Tomu nerozumím."

"Podívej se, kdybychom tady jen tak seděli a čekali na něj, tak by si mohl dát na čas. V klidu by si vybral, co by chtěl podniknout a kdy by to chtěl podniknout. Tomu se říká aktivní role a umožňuje mu vyrukovat s celou paletou jeho Síly. Je to tak?"

"Asi ano."

"Tohle mi ale neuděláme. My na něj zaútočíme a to ho omezí v tom, co bude moci udělat. Na náš útok může odpovědět jenom několika málo způsoby, a ty bude muset použít, protože si nemůže dovolit ho ignorovat. A navíc ho tím obereme o čas. Místo aby si v klidu vybíral, co udělá příště, bude si muset pospíšet. To znamená, že vyrukuje s tím, co umí nejlíp."

Chvilí jsem o tom uvažoval. Celkem to dávalo smysl.

"Ještě jednu otázku, Aahzi," zeptal jsem se nakonec.

"Jakoupak?"

"Co když uvažujeme špatně?"

"Tak vrátíme desítku a přisadíme si," odpověděl lehce.

"Co to je..."

"Tak zkusíme něco jiného," dodal spěšně.

"Jako třeba?"

"Ještě nevím," pokrčil rameny. "Je hodně možností. Ted' se řídíme mým nejlepším odhadem. Potom počkáme a uvidíme."

Několik minut jsme hleděli do hasnoucího ohně, každý zabraný do svých myšlenek.

"Aahzi?" řekl jsem konečně.

"No?"

"Co myslíš, dorazíme k Is'tvanovi dřív než Frumple?"

"Bez starosti, Frumple ted' nejspíš v nějaké jiné dimenzi popíjí se staženým zadkem víno."

"Ale říkal jsi..."

"Od té doby jsem měl čas o tom přemýšlet. Dabel udělá něco jedině pro zisk nebo ze strachu. A jak tak číchl k tomuhle nadělení, řekl bych, že u něj strach převáží nad mamonem. Snažit se prodat informaci šilencovi, to je přinejmenším riskantní. Vsadím se, že se uklidil, dokud ten rozruch neutichne."

Připomněl jsem si svou důvěru v Aahzovy úsudky v podobných záležitostech. Stejně mi připadalo, že je v našem plánování strašně moc dohadů.

"Ehm, Aahzi? Nebylo by poněkud bezpečnější, kdybychom trochu investovali do těch divných zbraní, co měli na Pakle?"

"Ty nepotřebujeme," odvětil rozhodně. "Kromě toho, ty jsou tak vhodné pro Gremliny. Já bojuji raději primitivními, ale spolehlivými zbraněmi, na které se můžu spolehnout, že mě nezklamou, když je nejvíc potřebuji.."

"Odkud jsou Gremlinové?" zeptal jsem se.

"Cože?"

"Gremlinové. Říkal jsi..."

"Ach tak. To se jen tak říká. Nic takového jako Gremlinové neexistuje."

Poslouchal jsem ho jen na půl ucha. Najednou jsem si totiž uvědomil, že zatímco spícího Quigleyho vidím, po Tandě a Glípovi není ani stopy.

"Kde je... ehm... kde je Glíp?" přerušil jsem ho.

Aahz se na mě zašklebil.

"Glíp zůstal hlídat... a kdyby tě to snad zajímalo, tak Tanda taky."

Poněkud mi vadilo, že mě tak snadno prokoukl, ale rozhodl jsem se to nedat najevo.

"Kdy se... ehm... oba... vrátí?"

"Bez starosti, řekl jsem Tandě, aby tě dneska v noci nechala být. Potřebuješ se na zítra vyspat."

Důrazně ukázal hlavou na plášť zabijáků, který jsem užíval jako polštář. Zdráhavě jsem se uložil do vodorovné polohy.

"Neprobudil jsem tě, Aahzi?" zeptal jsem se omluvně. "Tou noční mřouou myslím."

"Ale ne, byl jsem ještě vzhůru. Připravoval jsem pár posledních věcí na zítra."

"Aha," zamumlal jsem ospale.

"Ty, hele, chlapče?"

"Ano Aahzi?"

"Ráno, až bude Quigley vzhůru, nebudeme mít asi moc času na mluvení, takže když jsme ted' chvilku sami, chci ti říct,

ať už se stane zítra cokoliv... no... že se s tebou dobře dělá, hochu."
"Páni, Aahzi..." řekl jsem a chtěl je posadit.
Umlčela mě tvrdá ruka, která mě zatlačila zpátky.
"Spát!" zavelel Aahz, ale v drsném hlase se ukrýval laskavý tón.

Kapitola triadvacátá

"Od pravěku ještě neproběhla žádná bitva tak, jak byla naplánována."
- D. Graeme

Krčili jsme se v lesíku na kopci nad hospodou a studovali náš cíl. Hospoda vypadala přesně tak, jak ji popsal Quigley. Osamocené patrové stavení a k němu přilepená stáj, krčící se u zarostlé cesty. Kdyby měl být Is'tvan odkázaný v živnosti na kolemjdoucí, měl by potíže. Tím se však nezabýval. Všechno své úsilí soustředil na ovládnutí dimenzí a tak byla pro něj osamělá hospoda dokonalou základnou.

"Jsi si tak jistá, že tam není žádná ochrana?" zašeptal Aahz.
Otázka byla určena Tandě, která mrkla na mě. Nepatrně jsem kývl.

"Naprosto," zašeptala.

To byla součást našeho plánu. Pokud šlo o Quigleyho, byla Tanda jediná z nás, kdo má nějaké nadpřirozené schopnosti.

"To je dobré," řekl lovec démonů. "Z kouzel démonů jsem nesvůj. Čím méně budeme mít s nimi co do činění, tím víc se mi to bude zamlouvat."

"Nedělej si velké naděje," poznamenal Aahz nespustiv přitom z hospody oči. "Ti uvnitř se cítí bezpeční. Čím snadněji to jde dovnitř, tím hůř to půjde ven... a oni nám to dovnitř pěkně usnadňují."

"Nelíbí se mi to," prohlásila Tanda.

"Ani mně ne," připustil Aahz. "Ale asi to už lepší nebude, tak se do toho dáme. Ty by ses teď stejně měla proměnit."

"Jasně, Aahzi."

Nikdo z nich se na mě ani nepodíval. Aahz Tandu neustále upřeně sledoval. Tím upoutal i Quigleyho pozornost, i když musím připustit, že pomohlo, když se začala Tanda svíjet a divoce kroutit. Nikým nepozorován jsem zavřel oči a pustil se do práce.

Tohle hraní s proměnami mi už pěkně šlo, což bylo štěstí, protože dneska mě čekala tvrdá zkouška. Několika mistrovskými tahy jsem poměnil Tandiny líbezné rysy v pochybný obličej Impa Higgense... nebo vlastně v Higgensův lidský vzhled. Když jsem s tím skončil, otevřel jsem oči.

Tanda se pořád kroutila. Vůbec to nebyl špatný pohled a měl jsem pokušení ho trochu protáhnout, ale čekala nás ještě spousta práce. Odkášlal jsem si. Tanda poznala znamení a přestala.

"Jak vypadám?" zeptala se pyšně.

"Nádherně!" zvolal jsem beze stopy nejmenší rezervovanosti.

Aahz se na mě našťvaně podíval.

"To je zázrak!" žasl Quigley. "Jak to děláš?"

"Profesionální tajemství," mrkla na něj Tanda.

"Nech toho!" nakázal Aahz. "A ty taky, Skeeve."

"Ale Aahzi, nemohl bych..."

"To tedy nemohl. Už jsme to probrali. Tahle výprava je pro tak nezkušeného mladíka jako jsi ty, příliš nebezpečná."

"Ach jo, tak dobrá," řekl jsem schlíple.

"Hlavu vzhůru, chlapče," prohlásil Quigley. "Tvůj den ještě přijde. Když my tam padneme, je to na tobě."

"Taky bych řekl. Tak hodně štěstí..."

Otočil jsem se k Tandě, ale ta už byla pryč. Zmizela jako kdyby ji země pohltila.

"Páni!" zvolal Quigley. "Ta ale umí být potichu, co?"

"Říkal jsem vám, že to zvládne," pravil pyšně Aahz. "Ted' jsi na řadě ty, Skeeve."

"Jasně, Aahzi."

Otočil jsem se k drakovi.

"Zůstaň tady, Glípe. Vráť se brzo a od té doby dále, co ti řekne Aahz. Rozumíš?"

"Glíp?" řekl s hlavou na stranu.

Na okamžik jsem si myslel, že to všechno pokazí, ale pak se otočil a odkolébal se k Aahzovi. Stál mu po boku a smutně na mě hleděl modrýma očima.

Vše bylo připraveno.

"Tak sbohem. Hodně štěstí!" zavolal jsem a pomalu se vlekl zpátky přes kopec. Doufal jsem přitom, že vypadám jako ztělesnění té nejhlubší bídy a utrpení.

Jakmile jsem byl z dohledu, otočil jsem se a pádil širokým obloukem k hospodě.

Na první pohled byl náš plán jednoduchý. Aahz s Quigleym počkají, až Tanda obejde hospodu a střechou stáje se dostane dovnitř. Oni tam pak neohroženě vpadnou hlavními dveřmi. To by mělo odvést pozornost tak, aby mohla Tanda z týlu kouzly zaútočit na Is'tvana. Já jsem měl zůstat v bezpečí na kopci, dokud nebude po všem.

Ve skutečnosti to bylo troch složitější. Aniž by o tom Quigley věděl, měl jsem také obejít hospodu a najít nějaký skrytý vchod. Potom jsme měli s Tandou ve vhodnou chvíli čárami odvést pozornost tak, aby Aahz mohl použít tajnou zbraň, kterou získal na Pakle.

Přede mnou se rozkládala rokle. Bez zaváhání jsme se vznesl a přeletěl ji. Musel jsem být na svém místě včas, protože jinak by Aahz zůstal úplně bez pomoci magie.

Užívat magii tady bylo snadné. Hospoda stála přímo na průsečíku dvou zemských siločar a přímo nad hlavou probíhala ve vzduchu další. Ať už se v nastávajícím střetu čar a kouzel přihodí cokoliv, nedostatkem energie rozhodně trpět nebudeme.

Byl bych si přál vědět víc o Aahzově tajné zbrani. Dělal s ní však tajnosti a ani Tandě, ani mně se z něho nic nepodařilo dostat. Prozradil nám jen tolik, že ji lze už na blízkou vzdálenost, že by se nedala použít, kdyby ho Is'tvan sledoval. Je to prý naše jediná naděje, jak porazit Is'tvana. Má to být překvapení.

Nádhera!

Možná, že až bude po všem, tak bych si měl najít učitele, který nebude mít smysl pro humor.

Zpomalil jsem. Blížil jsem se zezadu k hospodě. Houští rostlo až ke zdi, to byla výhoda.

Zastavil jsem a znovu zkontroloval, zda tu není nějaká ochrana.

Nic.

Snažil jsem se vypudit z mysli Aahzovu věštbu "snadno dovnitř, těžko ven" a začal jsem obhlížet okna v patře. Žádné nebylo otevřené, a tak jsem si vybral, to které bylo nejbližší a vznesl se k němu. Opatrně jsem na něj zatlačil, pak zatáhl.

Zavřeně!

Rychle jsem po zdi doručkoval k dalšímu.

Také zavřeně.

Napadlo mě, jaká by to byla ironie, kdyby nás po všech těch čarodějnických přípravách zastavilo něco tak přízemního jako zavřené okno.

K mé úlevě další okno po zatlačení povolilo. V okamžiku jsem byl uvnitř a snažil se utiřit bušící srdce.

Místnost, ve které jsem se ocitl, byla zařízená, ale prázdná. Soudě podle prachu na posteli byla prázdná už nějaký čas.

V tu chvíli mě napadlo, kde demoni spí a jestli vůbec spí, ale pak jsem to pustil z hlavy. Čas utíkal a já jsem pořád ještě nebyl tam, kde jsem měl být.

Tiše jsem přeběhl pokoj a zkusil dveře. Nebyly zamčené!

Klekl jsem si na všechny čtyři, opatrně je otevřel, vyplížil se ven a zase je za sebou přivřel.

Po tolikerém prohlížení Quigleyho hrubých náčrtků vnitřku hospody mi připadalo zvláštní být tady doopravdy.

Nacházel jsem se v delším křídle mezipatra, které mělo tvar písmene L, kudy se chodilo do pokojů nahoře. Když jsem vyhlédl mezi tyčemi zábradlí, kterým bylo mezipatro lemováno, díval jsem se dolů, do vlastní hospody.

U stolu tam seděli tři lidé. Ve dvou z nich jsem poznal Higgense a Brockhursta v jejich proměnách. Třetí ke mně seděl otočený zády, a tak jsem mu neviděl do tváře.

Uvažoval jsem, že bych se přesunul jinam, abych měl lepší výhled, když tu se objevila čtvrtá postava. Vešla a nesla ohromný podnos, na kterém byl obrovský džbán a hromada špinavých pohárů.

"Tahle runda jde na hospodu, chlapci!" vesele se zasmál. "Na starého Is'tvana."

"Is'tvan! Tak tohle že je Is'tvan?"

Ta kolébající se postava dole vůbec nevypadal hrozivě, jak bych předpokládal u samozvaného vládce všech dimenzí.

Rychle jsem zkontroloval jeho kouzelnou auru. Žádnou neměl. A také žádná proměna to nebyla, opravdu takhle vypadal. Pozorně jsem si ho prohlížel.

Byl vysoký, ale tloušťka mu na výšce ubírala. Měl dlouhé bílé vlasy a ještě delší bílé vousy, které mu skoro zakrývaly prsa. Veselé oči mu svítily z tváře, která vypadala, že se bez ustání směje. Nos i tváře měl zarudlé, těžko říci jestli od pití nebo od smíchu. Tohle byla ta temná postava, to zlo, kterého jsem se po všechny ty týdny děsil? Vypadal přesně tak, jak řekl Quigley... neškodný, starý hostinský.

Moji pozornost upoutal pohyb na vzdáleném konci mezipatra. Tanda! Plížila se podél zábradlí na druhé straně schodiště. Nejprve jsem si myslel, že jsem jen zahlédl, jak se plíží na určené místo. Pak se na mě ale podívala a znovu opatrně zamávala. Uvědomil jsem si, že chce upoutat mou pozornost.

Zamával jsem jí na odpověď. Určitě to viděla, protože přestala signalizovat a pustila se do něčeho jiného. Pokradmu koukla na postavy dole, jestli si jí nevšimly pak se pustila do podivné pantomimy.

Nejdřív udělala několik opakujících se posunků okolo čela a potom naléhavě ukázala za sebe.

Nerozuměl jsem jí a tak jsem zavrtěl hlavou, aby to věděla.

S ještě větším důrazem ty posunky zopakovala a mně došlo, že ukazuje za sebe dolů. Stáj! Něco se stájí. Ale co?

Uvažoval jsem znovu o tom prvním posunků. Vypadalo to, jako by se bodala do čela. Že by jí někdo ve stájích udeřil?

Nebo že by někoho ve stájích zabila?

Znovu jsem zavrtěl hlavou. Znechuceně na mě vycenila zuby.

"Hospodo!"

Na to zvolání jsem vyskočil jako čamrda.

Aahz a Quigley právě vešli do dveří. Ať už se mi snažila Tanda říct cokoliv, bude to muset počkat. Náš útok začal.

"Dva džbány toho nejlepšího vína, co máte... a pošlete někoho, aby se postaral o mého jednorozce."

Samozřejmě, že pořád mluvil Aahz. Bylo odsouhlaseno, že hovor povede on. Quigley z toho nadšený zrovna nebyl, ale nakonec svolil, že bude mluvit, jen když to bude nezbytně nutné.

Jejich příchod na sešlost dole překvapivě málo zapůsobil. Vlastně se na ně podíval jediný Is'tvan.

"Račte dál, jen račte dál, pánové," usmál se a rozpřáhl náruč na uvítanou. "Už na vás čekáme!"

"Čekáte?" vyhrkl Quigley jako ozvěna mých myšlenek.

"Ovšem, ovšem. Neměli byste se snažit oklamat starého Is'tvana." S předstíranou přísností jim zahrozil prstem.

"Zrovna se to k nám doneslo od... ach, promiňte. Ještě jsem Vás nepředstavil mému novému nákupčímu."

"My se známe," promluvila postava, která seděla zády ke mně, a otočila se.

Frumple!

Tak tohle se mi snažila Tanda říct! Dole ve stáji byl válečný jednorožec, Quigleyho jednorožec. Přes všechny náš spěch se sem Frumple dostal před námi.

"Kdo jste?" zeptal se Quigley a zíral na Frumpla.

Z nějakého důvodu to Is'tvana rozesmálo až k slzám. "To bude dneska veselé dopoledne!"

Nedbale máchl rukou a hlavní dveře se s bouchnutím zavřely. Za mnou se ozvalo několik rychlých bezvýrazných klapnutí. To se zamkly dveře od pokoje. Jsme tu lapení! A všichni.

"Řekl bych, že naposledy jsme se tak dobře bavil, když jsem se miloval se svou týden mrtvou sestrou."

Is'tvanův hlas stále překypoval žoviálností, mně z něj ale strachy zamrazilo. Došlo mi, že je to nejen mocný čaroděj, ale navíc je úplně šílený.

Kapitola čtyřnadvacátá

"Musíš na to jemně!"

- M. Kladivo

Rozhostilo se napjaté ticho plné očekávání, ve kterém si čtveřice prohlížela své oběti. Vypadalo to, jako když se dva ptáčci zpěváčci snaží prodrat hejnem supů, aby ukořistili nějaké to sousto, jenom aby pak zjistili, že tím soustem jsou oni sami.

Ztuhlý děsem jsem poklekl, abych sledoval, jak jsem byl přesvědčen, neodvratitelnou záhubu svých dvou spojenců.

"Když už nás Frumple předem ohlásil," pravil Aahz klidně, "taky bych řekl že tahle proměna už není zapotřebí."

Sebevědomí v jeho hlase poněkud utišilo mé rozbourané nervy. Už jsme s tím začali ať už vyhrajeme, nebo ne, nezbyvalo nám než pokračovat.

Rychle jsem zavřel oči a sňal z Aahze Garkinovu podobu.

"Aahz!" zvolal s radostí Is'tvan. "Mohl mě to napadnout, že jsi to ty."

"To je ten, co..." spustil Brockhurst.

"Vy se znáte?" zeptal se Frumple, který Impa úplně ignoroval.

"Jestli se my dva známe?" zařehotal se Is'tvan. "My jsme staří nepřátelé. Když jsme se naposledy viděli, tak mě on a pár dalších rošťáků málem dostalo."

"Takže teď jsi na řadě ty, co Is'tvane?" usmál se Higgens a beze spěchu se natáhl pro svou kuš.

"Žádný teď!" zvolal Is'tvan, uchopil ho za hlavu a jemně s ním zatřásl. "Nesmíš s tím tak chvátat."

"Tak se mi zdá," zašklebil se posměšně Aahz, "že ti dělá potíže najít slušné spojence Is'tvane."

"Ach, Aahzi," zasmál se Is'tvan. "Pořád tak ostrý jazyk, co?"

"Impy?" řekl opovržlivě Aahz. "Ale no tak, Is'tvane. Řekl bych, že dokonce i ty máš na víc."

Is'tvan s povzdechem zatančil Higgense zpátky do židle.

"No, jeden dělá, co může. Inface, víš?"

Smutně potřásl hlavou, ale pak se opět rozzářil.

"Ach, ty ani nevíš, jak tě rád vidím, Aahzi. myslel jsem si, že budu muset s odvetou počkat, až dobudeme Perv, a ty se najednou objevíš tady. Ne abys teď odsud zmizel, než si vyrovnáme účty."

"Už jsem ti to říkal," vložil se do toho Frumple. "Ztratil svou Sílu."

"Sílu, Hmph! Nikdy žádnou neměl," přidal se Quigley, který měl už dost toho ustrašeného mlčení, uražený tím, že si ho dosud ani nevšiml.

"Kohopak to tady máme?" usmál se Is'tvan a poprvé se na něho podíval. "My se známe?"

"Hele, Is'tvane," přerušil ho Aahz. "Nemohl bych dostat nějaké víno? Není důvodu, abychom se chovali jako barbari."

"Jistě, Aahzi," pokynul mu Is'tvan. "Posluž si."

Ten hovor mě vystrašil. Zdánlivě civilizovaný a přátelský, a přitom to bylo, jak o když se baví kočka s myší, i když to odporovalo bezstarostnému tónu, ve kterém byl veden.

"Dej si na něj pozor!" zasyčel Frumple a nazlobeně hleděl na Aahze.

"Ale, Frumple! Ty jsi takový puchýř," láleřil Is'tvan. "Vždyť jsi mě přece ujišťoval, že ztratil Sílu."

"No, řekl bych, že má pravdu," zabručel Brockhurst, zvedl se a ustoupil, když Aahz přistoupil ke stolu. "Pokud ti to, Is'tvane, nevadí, budu odsud hlídat."

Sedl si dolů na schodiště, které vedlo do mezipatra, kde jsme byli s Tandou schovaní. Mluvil, jako kdyby se nechumelilo. Bylo ale jasné, že stačí jen Is'tvanovo znamení, aby tu bezbrannou dvojici zastřelil.

"Ach, vy Impové jste horší než Dablové!" zamračil se Is'tvan.

"To sedí," poznamenal suše Frumple.

"Tak hele, Frumple..." začal vztekle Higgens.

"A pokud jde tady o tohle," ukázal Frumple na Quigleyho opět přehlížeje Impa. "To je Garkinův učeň. To on obstarává čarování pro našeho Perverse, když ztratil Sílu."

"Opravdu?" zeptal se dychtivě Is'tvan. "Dovedeš nějaké triky při skořápkách? Ty já miluju."

"Nerozumím," zamumlal tupě Quigley a trochu od té společnosti poodstoupil.

Pokud někdy nastala pravá chvíle pro odvedení pozornosti, pak to bylo teď. Se zavřenýma očima jsem Quigleyho

proměnil. V koho, to bylo jasné... ve mě!

"Vidiš," prohlásil pyšně Frumple. "Co jsem říkal."

"Throckwoddle!" zvolali zároveň oba Impové.

"Cože?" zeptal se s podezřením Frumple.

Na to jsem byl připravený. Jakmile to řekl, opět jsem Quigleyho proměnil. Tentokrát vypadal jako Throckwoddle.

"Vždyť tohle je Throckwoddle," zvolal Is'tvan. "Bože, to je sranda."

"Počkat," zasyčel Brockhurst. "Jak bys mohl být Throckwoddle, když jsme tě proměnili v kámen dřív, než jsme Throckwoddla dohonili?"

Nato vybuchl Is'tvan v ještě větší smích.

"Tak dost," vyrazil ze sebe a sotva popadal dech. "Dost! Už mě bolí břicho. Aahzi, tentokrát se překonáváš."

"To nestojí za řeč," odpověděl skromně Aahz.

"Tady není něco v pořádku!" prohlásil Frumple.

Nespustil z Quigleyho oči a začal lovit ve svém hábitu. Jen tak tak mi včas došlo, co dělá. Hledal krystal, kterým šlo prohlédnout proměny. Jakmile tu třípytívetou cetku vytáhl, pustil jsem se do toho.

Maličká ukázka levitaci, pouhé cvrknutí myslí a krystal mu vystřelil z ruky a žbluňkl do džbánu s vínem.

"Krucinál!" zaklel Frumple a začal ho tam lovit.

"Vyndáš ty ruce z toho vína, Frumple!" plísnil ho Aahz a pleskl ho přes zápěstí. "Dostaneš tu hračku, až dopijeme!"

A aby to potvrdil, vzal džbán a začal z něj dolévat do poháru na stole.

"Tak dost s tím šílenstvím!" vybuchl Quigley.

Škublo to se mnou, jak řekl "šílenství", ale Is'tvanovi to, jak se zdálo nevadilo. Pouze se trochu naklonil, aby na Quigleyho viděl.

"Nejsem ani Skeeve, ani Throckwoddle," pokračoval Quigley, "já jsem Quigley, lovec démonů, jeden z nejlepších! A každému, kdo by o tom pochyboval, ať je to člověk nebo démon, ukážu, kdo jsem!"

To už bylo na Is'tvana příliš. Smíchy se málem zhroutil.

"Oh, ten je legrační, Aahzi," vyhekl. "Kde jsi k takovému šprýmaři přišel?"

"To ty jsi ho na mě poslal, nepamatuješ?" připomněl mu Aahz.

"Proč jsem tohle udělal," přemítal Is'tvan a i toto mu stačilo k hysterickému veselí.

Ostatní se tak dobře nebavili.

"Tak ty jsi lovec démonů, jo?" ušklíbl se Frumple. "A co ti na nich vlastně vadí?"

"Hříchů démonů je příliš, než aby mohly být vyjmenovány," odvětil povýšeně Quigley.

"Nějakou chvíli tady ještě budeme," přidal se od schodů Brockhurst. "A ty taky. Tak nám pár těch hříchů pověz."

"Nuže..." začal Quigley, "ukradli jste můj čarovný přívěsek a kouzelný meč..."

"O tvém čarovném přívěsku nic nevíme," naježil se Higgens. "A tvůj takzvaný kouzelný meč jsme dali..."

"Co ještě mají démoni na svědomí?" vskočil mu do řeči Frumple, který zjevně nijak neprahnul po tom, aby se diskuse stočila k meči.

"Nu... očarovali jste mého jednorožce, takže si myslí, že je drak!" pokračoval Quigley.

"Tvůj jednorožec je zrovna teď uvázaný ve stáji," prohlásil rezolutně Higgens. "Přivedl ho sem Frumple."

"Můj jednorožec je uvázaný venku přede dveřmi!" trval na svém Quigley. "A myslí si, že je drak!"

"Máš ho uvázaného ve stáji," vyštěkl Higgens. "A sám jsi cvok!"

"Pánové, pánové," podařilo se Aahzovi navzdory smíchu pozvednout ruce. "Tohle všechno je velmi zábavné, ale... no, koukněte se na tohle!"

To poslední řekl s takovým podivením, že každý v místnosti ihned zaměřil pozornost tam, kam ukazoval.

Necelé dvě dlaně od Is'tvanovi hlavy ve vzduchu visela šipka do kuše, malá zlatočerně opeřená červená šipka.

"Šipka zabijáků!" podivil se a jemně střelu stáhl z místa, kde se vznášela. "Kdopak je tady takový darebák, že se mě pokusil zezadu otrávit?"

Oči mu pomalu sklouzly na Brockhursta, který bezstarostně seděl na schodech.

Brockhurst si náhle uvědomil, že je středem pozornosti. Leknutím vykulil oči.

"Ne! Já... Počkej! Is'tvane!" Nadzvedl se s napřaženými rukama, jako kdyby chtěl odrazit ránu. "Já to neudělal... Ne! Já ne. Glaag!"

To poslední ze sebe vyrazil, když mu ruce vylétly ke krku a začaly ho surově škrtit.

"Glaag... eak... urk..."

Upadl na schody a zoufale se válel sem a tam.

"Is'tvane," začal váhavě Higgens, "normálně bych se do toho nemíchal, ale nemyslíš, že by sis měl nejdřív poslechnout, co chce říct?"

"Ale já nic nedělám," zamrkal s dotčenou nevinností Is'tvan.

Bleskl jsem očima na druhý konec mezipatra. Tanda se tam krčila, oči měla zavřené. Vypadalo to, jako kdyby na zemi před sebou někoho neviditelného škrtila. Rozbřesklo se mi a čím dál tím víc jsem oceňoval prohnatost vycvičeného zabijáka.

"Ty nic neděláš?" zaječel Higgens, "Tak něco udělej! Vždyť umírá!"

Pomyslel jsem si, že po tom absurdním prohlášení propukne Is'tvan opět v smích, ale tentokrát ne.

"Oh," povzdechl. "Všechno je tak zmatené. Ano, asi máš pravdu."

Luskl prsty a Brockhurst sebou přestal zmítat a začal zase dýchat, dlouhými hlubokými vzdechy lapal po vzduchu.

"Na, starý brachu," řekl Aahz. "Tady máš trochu vína."

Nabídl Brockhurstovi po okraj naplněný pohár, ze kterého si Imp s povděkem přihnul.

"Aahzi," řekl ostře Is'tvan, "Řekl bych, že jsi k nám nebyl upřímný."

"Já?" zeptal se nevinně Aahz.

"Dokonce ani ty bys nedokázal udělat takový zmatek bez pomoci. Tak odkud se to bere?"

Zavřel oči a na chvilku otočil tvář ke stropu.

"Aha!" náhle zvolal. "Tady to je."

Na druhém konci mezipatra se strhl nějaký randál a nejednou se tam objevila Tanda, jako kdyby ji zvedly neviditelné ruce.

"Higgensi!" zavolal Is'tvan, "to je ten další! Tedy, tenhle den je plný překvapení."

Tanda mlčela, když ji to sneslo dolů na židli vedle ostatních.

"Tak se na to podíváme," mumlal si pro sebe Is'tvan. "Nevynechali jsme někoho?"

Pocítil jsem náhlý tlak neviditelné síly a uvědomil si, že jsem na řadě. Zoufal jsem se snažil vymyslet nějakou proměnu, ale jediné co mě napadlo, byl Glíp... tak jsem to zkusil.

"Drak!" vykřikl Brockhurst, jakmile jsem se objevil.

"Glíp!" řekl jsem a zoufale zakoulel očima.

"Oh, to už je trochu moc," našpulil se Is'tvan. "Chci vidět, s kým mám tu čest."

Volně mávl rukou a proměny zmizely... všechny. Já byl já, Quigley byl Quigley, Tanda byla Tanda, Impové byli Impové a Dabel byl Dabel. Aahz byl samozřejmě Aahz. Na proměny bylo zjevně vyhlášeno moratorium, které bylo přijato většinou jednoho... Is'tvana.

Sneslo mě to dolů k ostatním, ale můj příchod zůstal všeobecně bez povšimnutí ve stínu dalších událostí.

"Tando!" vykřikl Is'tvan nadšeně. "Tak tomu říkám shledání, co?"

"Jako když štekáš na měsíc, Is'tvane," usklíbala se vzpurně Tanda.

Quigley hleděl na každého kolem dokola, až jsem se bál, že mu upadne hlava.

"Tomu nerozumím," kňoural žalostně.

"Zmlkni, Quigley," zamručel Aahz. "Vysvětlíme ti to později."

"Pokud bude nějaké pozdě," usklíbil se Frumple.

Chtělo se mi s Frumplem souhlasit. Nálada v místnosti neměla ani stopu veselosti a bodrosti. To bylo pryč. Byli jsme všichni odhaleni a dopadeni a Is'tvan byl silnější než kdy předtím. Ať už bylo tou Aahzovou zbraní cokoliv, očividně to nezabralo.

"Nu, je mi líto, ale všechno hezké musí jednou skončit," povzdechl si Is'tvan a vyprázdnil svůj pohár. "Obávám se, že vás musím sprovodit ze světa."

Znělo to opravdu smutně, ale nějak se nechtělo sdílet s ním jeho smutek.

"Jen ještě jednu otázku, než se do toho dáme, Aahzi," zeptal se překvapivě normálně.

"Jakoupak?" opáčil Aahz.

"Proč jsi to dělal? Myslím tím, jak jsi mohl doufat, že mě s tak chabou partou porazíš?"

Znělo to opravdu upřímně zvědavě.

"Víš, Is'tvane," prohlásil Aahz, "to je věc názoru."

"Co to má znamenat?" zeptal se s podezřením Is'tvan.

"Já jsem nedoufal, že tě porazíme," usmál se Aahz. "Já to věděl."

"Skutečně?" usmál se Is'tvan samolibě. "A čím máš tuto logiku podloženou?"

"No přece tím, že jsme už vyhráli," zamrkal nevinně Aahz. "Je po všem, Is'tvane, Ať už ti to došlo nebo ne."

Kapitola pětadvacátá

"To, že jsi černokněžníka porazil, ještě neznamená, že jsi porazil černokněžníka."

- Tutanchamón

"Aahzi," řekl Is'tvan přísně, "občas to s tím humorem přeháníš."

"Já nežertuji, Is'tvane," ujistil ho Aahz. "Přišel jsi o svou Sílu. Do toho, zkus něco. Cokoliv!"

Is'tvan zaváhal a pak zavřel oči.

Nic se nestalo.

"Vidíš?" pokrčil rameny Aahz. "Ztratil jsi sou Sílu. Veškerou Sílu. A u svých společníků pomoc nehledej. Ti jsou ve stejné bryndě."

"Chcete říct, že jsme opravdu vyhráli?" plácl jsem ještě pod vlivem toho, co mi poslední utkvělo v paměti.

"Správně, hochu."

Aahz se náhle naklonil k Frumplevi a poklepal mu na rameno.

"Blahopřeji, Frumple," prohlásil. "Musím se přiznat, že jsem si nemyslel, že bys to udělal."

"Co?" zamrkal Dabel.

"Jsem rád, že jsi nám takhle splatil svůj dluh," pokračoval bez přerušení Aahz. "Nechtěl jsi se z toho vyzout, že ne?"

"Frumple!" zazněl hrozivě Is'tvanův hlas. "Tohle jsi nám provedl?"

"Já... já..." koktal Frumple.

"Pokračuj, Frumple. Pochlub se!" povzbuzoval ho Aahz. "Teď už ti nemůže nic udělat. A mimoto se odsud můžeš teleportovat, kdy si vzpomeneš."

"Ne, nemůže!" zavrčel Higgens a švihl rukou dopředu.

Zahlédl jsem malou kuličku letící vzduchem, jak se v obláčku červeného prachu rozprskla Frumplevi o čelo.

"Ale..." začal Frumple, ale už bylo pozdě.

Uprostřed gesta mu ruka ztuhla a tvář zkameněla. Měli jsme na krku další sochu.

"Dobrý tah, Higgensi," ocenil Aahz.

"Pokud by tě to příliš neobtěžovalo, Aahzi," vložil se do toho Is'tvan, "Mohl bys vysvětlit, co se tady děje?"

"Ach!" řekl Aahz, "to by bylo dlouhé povídání."

"To už jsem někde slyšel," zamumlal Quigley.

Rýpl jsem ho loktem pod žebra. Ještě jsme z toho nebyli venku.

"Vypadá to, že se Frumple dozvěděl od Throckwoddla o tvých plánech. Určitě se obával, že když se ti podaří ovládnout dimenze, tak zavedeš kontrolu cen, což by ho jako kupce odrovnalo. Vždyť víš, co jsou tihle Dablové zač." Impové si pohrdavě odfrkli. Is'tvan zamyšleně přikývl.

"Takže se rozhodl ti to překazít. A aby toho dosáhl, tak nás čtyři vydíral, abychom mu v tom pomohli. Odvedli jsme pozornost, zatímco on provedl vlastní útok."

"Co tedy udělal?" pobídl Aahze Higgens.

"Otrávil víno přece," vysvětlil Aahz. "Copak si nevzpomínáte?"

"Kdy?" zeptal se Brockhurst.

"Když upustil do džbánu ten falešný krystal, pamatuješ?"

"Ale on z toho džbánu pil taky!" prohlásil Higgens.

"To je pravda, ale předtím si vzal protilátku," skončil okázale Aahz.

"Takže my tu teď musíme trčet!" odplivl si znechuceně Brockhurst.

"Víš, Aahzi," řekl pomalu Is'tvan. "Napadá mě, že i kdyby se všechno stalo přesně tak, jak ty říkáš, tak ty a tady tví přátelé jste stejně v tomhle spiknutí hráli docela velkou roli."

"To máš pravdu Is'tvane," připustil Aahz, "ale já jsem připravený nabídnout ti výhodný obchod."

"Jaký výhodný obchod?" zeptal se s podezřením Is'tvan.

"Má dvě části. Za prvé, abychom Tanda a já už nemuseli odolávat a bránit tvému poslednímu snažení o získání moci, tak ti nabízím přenesení tebe a tvých spojenců pryč z téhle dimenze."

"Hmm..." řekl Is'tvan. "A ta druhá část?"

"Za druhé, dávám ti možnost se pomstít tady Frumplovi. Výměnou chci tvůj slib, že nebudeš chovat nevraživost vůči nám čtyřem za náš podíl na dnešním neštěstí."

"Odpustit čtyřem výměnou za pomstu na jednom?" bručel Is'tvan. "To nevypadá moc jako obchod."

"Myslím, že jsi něco přehlédl, Is'tvane," upozornil ho Aahz.

"Copak?"

"Přišel jsi o svou Sílu. Takže to dělá my čtyři proti vám třem."

"Vždyť se na vás čtyři podívej," ušklíbl se Brockhurst. "Ženská, nedoučený učedník, zkrachovalý lovec démonů a Pervers."

"Zkrachovalý?" zachmuřil se Quigley.

"Klid, Quigley... a ty taky Tando," nařídil Aahz. "Vy tři se taky nemáte čím chlubit, Brockhurste. Dva Impové, kteří přišli o Sílu a tlustý šílenec."

Kupodivu, tohle vrátilo Is'tvanovi humor. Impové se tak nebavili.

"Tak hele, Aahzi," začal Higgens, "Jestli chceš bojovat..."

"Pánové, zcela vám uniklo to podstatné," nevzrušeně řekl Aahz. "Já se snažím boji vyhnout. Rád bych jenom zdůraznil, že jestli k boji dojde, tak jste ztraceni."

"To není jisté," namítl Brockhurst.

"To je nevyhnutelné," ujistil ho Aahz. "Podívejte, jestliže budeme bojovat a my vyhrájeme, jste ztraceni. Na druhou stranu, jestliže budeme bojovat a my prohrajeme, jste taky ztraceni."

"Jak jsi na to přišel?" zeptal se podezřívavě Higgens.

"Jednoduše," pravil samolibě Aahz. "Když nás zabijete, přijdete tak o jediný způsob, jak se dostat z téhle dimenze. Zůstanete trčet na Tulpu navždy. Podle mě je to prohra."

"V tomhle jsem zajedno," zamumlal Brockhurst.

"Oh, nechte už té tahanice!" vpadl do toho pobaveně Is'tvan. "Aahz má pravdu, jako vždycky. Mohl by být poražen v nějakém souboji vedeném magií nebo fyzickými zbraněmi, ale ještě jsem neslyšel, že by ho někdo přehádal."

"Takže dohodnuto?" zeptal se Aahz.

"Dohodnuto!" pravil pevně Is'tvan. "Jako kdybychom měli jinou možnost."

Obřadně si potřásli rukama.

Všiml jsem si, že si Impové spolu šeptají a zlověstně přitom pokukují naším směrem. Byl jsem zvědav, jestli dohoda s Is'tvanem platí i pro Impy. Byl jsem zvědav, jestli v situaci jako je tato, je stisk rukou právě závazný. Ale především jsem byl zvědav, co má Aahz tentokrát připraveno v záloze.

"Takže, Aahzi?" zeptal se Is'tvan, "Co je s tou doložkou o možnosti úniku, jak jsi slíbil?"

"Tady je!" řekl Aahz a zpod haleny vylovil povědomý předmět a hodil ho Is'tvanovi.

"D-hoplák!" zvolal s radostí Is'tvan. "Už jsem žádný neviděl ani..."

"Co to je?" přerušil ho Higgens.

"Is'tvan se na něj zamračil.

"To je naše jízdenka pryč z téhle dimenze," prohlásil s nechutí.

"Jak to funguje?" zeptal se podezřívavě Brockhurst.

"Věřte mi, pánové." Is'tvanův znechucený výraz nepotvrzoval opravdovou bodrost, s jakou to řekl.

Otočil se zpátky k Aahzovi.

"Impové!" mumlal si.

"Najal's je," usmál se Aahz bez špetky soucitu.

"Už se stalo. Jakou ďábelskou pomstu Frumplovi jsi to měl na mysli?"

"To je jednoduché," zasmál se Aahz. "Máš D-hoplák, tak ho vezmi zpátky na Paklu."

"Proč na Paklu?" zeptal se Is'tvan.

"Protože ho z Pakly vyhnali," odpověděl s náhlým pochopením Higgens.

"... a Dablové v trestání těch co poruší jejich zákony, nemají sobě rovna," dokončil se zlověstným úsměvem Brockhurst.

"Proč vyhnali Frumpla z Pakly?" zašeptala mi Tanda.

"To nevím," přiznal jsem. "Možná někomu vrátil nazpátek nebo podobného."

"Tomu nevěřím," řikla, "vždyť je to Dabel."

"Aahzi," zasmál se Is'tvan a prohlížel si D-hoplák, "vždycky jsem obdivoval tvůj smysl pro humor. Je dokonce nechutnější než můj."

"Co bys taky od Perverse čekal?" odfrkl si Brockhurst.

"Dej si pozor na hubu, Impe," zavrčel jsem.

Už mi začínal jít na nervy.

"Takže vyřízeno!" zachechtal se Is'tvan a radostně zatleskal. "Brockhurste! Higgensi! Postavte se tady kolem Frumpla. Vyrážíme na Paklu."

"Teď hned?" zeptal se Brockhurst.

"Když tady... je toho tolik nevyřízeného?" přidal se Higgens a opět se po nás kouknul.

"Oh, nebudeme tam dlouho," ujistil je Is'tvan. "A tady není nic, pro co bychom se nemohli vrátit a vyzvednout to později."

"To je pravda," připustil Brockhurst a zamyšleně na mě hleděl.

"Ehmm... Is'tvane?"

To byl Quigley.

"To hovoříš ke mně?" zeptal se Is'tvan s předstíranou formálností.

"Ano." Quigley nebyl ve své kůži. "Pokud tomu rozumím, chystáte se všichni odebrat na nějaké jiné místo, které je obydlené pouze démony?"

"Správně," přikývl Is'tvan.

"Mohl bych... šlo by... nevadilo by vám, kdybych se k vám připojil?"

"Cože?" zvolal jsem udiveně. "Proč?"

"No..." řekl váhavě Quigley, "jestli jsem dneska něco pochopil, tak to, že toho o démonech vím opravdu málo."

"Slyšme, slyšme!" mumlal Aahz.

"Ještě jsem se nerozhodl, jestli budu ve své profesi pokračovat nebo ne," pokračoval Quigley, "ale v každém případě mi stojí za to dozvědět se o démonech víc. A jaké lepší místo pro taková studia by se mohla najít, než země osídlená jen démony?"

"Proč bychom se ještě ke všemu měli zatěžovat s lovcem démonů?" obrátil se Brockhurst na Is'tvana.

"Možná, že bychom ho mohli o démonech pár věci naučit," navrhl Higgens přehnaně nevinným hlasem a skrytě šťouchl svého kumpána do boku.

"Cože? Hmm... Víš, asi máš pravdu, Higgensi." Brockhurst se už zase usmíval.

"Dobrá!" prohlásil Is'tvan. "Potom to oslavíme."

"V tom případě," zavrňela Tanda, "nebudete mít nic proti tomu, když se přidám taky?"

"Cože?" zvolal Brockhurst.

"Proč?" podívil se Higgens.

"Abych pomohla, samozřejmě," usmála se. "Chci být u toho, až budete Quigleyho učit o démonech. Pomůžu mu s tím."

"Skvělé, skvělé," zářil Is'tvan nedbajíc námitek Impů. "Čím dál veselejší. Aahzi? Skeeve? Nepřipojíte se k nám?"

"Tentokrát ne, díky," odvětil Aahz, než jsem mohl otevřít pusu. "Tady s mladým musíme vyřídít pár věcí, které nesnesou odkladu."

"Co třeba?" zeptal jsem se.

"Sklapni," zasyčel Aahz a opět e na skupinku usmál. "Všichni odsud mizíte. Budeme tady, až se vrátíte."

"Budeme se na to těšit," usmál se neradostně Brockhurst.

"Sbohem, Aahzi, Skeeve!" zamávala Tanda. "uvidíme se někdy příště."

"Ale Tando..." začal jsem.

"Buď bez starosti, chlapče," ujistil mě Quigley. "Postarám se, aby se jí nic nestalo."

Za ním na mě rozpustile mrkala Tanda.

"Aahzi," chechtal se Is'tvan. "S tebou mě to opravdu baví. Musíme spolu pracovat častěji."

Nastavil D-hopláka a chystal se ho spustit.

"Sbohem Is'tvane," usmál se Aahz a zamával.

"Vzpomínej na mě!"

Vzduch se zavlnil a byli pryč. všichni.

"Aahzi!" řekl jsem naléhavě. "Viděl jsi, jak se na nás ti Impové dívali?"

"Hmm? Jo. Říkal jsem ti, že to jsou malá ničemná stvoření."

"Ale co budeme dělat, když se vrátí?"

"S tím si nedělej starosti."
"S tím si nedělej starosti!" zakřičel jsem. "Musíme..."
"... protože se nevrátí," dokončil Aahz.
Zarazil jsem se.
"Ale... až to vyřídí na Pakle..."
"V tom je právě ten vtíp, hochu," zazubil se Aahz. "Oni se na Paklu nedostanou."

Kapitola šestadvacátá

"Se ženou je to jako s dobrou skladbou, obě by měly mít rozumný konec."
- F. Schubert

"Oni se nedostanou na Paklu?"
Prožíval jsem těžkou chvíli, nějak jsem se s tím nemohl vyrovnat.
"Správně," řekl Aahz a dolil si víno.
"Ale Is'tvan sám D-hopláka nařídil."
"To jo!" zašklebil se Aahz samolibě. "Ale včera v noci jsem ho pro tohle speciálně upravil. Prohodil jsem na něm značky."
"Kam se ale tedy dostanou?"
"Vím já?!" Aahz pokrčil rameny a zhluboka si přihnul vína. "Vsadím se ale, že jim potrvá hezky dlouho, než se dostanou nazpátek. Na D-hopláku jde nastavit tolik možností."
"Ale co Tanda a Quigley?"
"Tanda se o Quigleyho postará," ujistil mě Aahz. "A mimochodem, její Síla stačí, aby je odtamtud dostala, kdy se jí zachce."
"Opravdu?"
"Jistě. Ale možná, že tam chvíli zůstane, protože jí to bude bavit. Ne že bych jí to vyčítal, sám bych rád viděl Quigleyho, jak si povede v různých dimenzích."
Dopřál si další pořádný doušek.
"Aahzi!" vykřikl jsem. "To víno!"
"Co je s ním? Aha, neměj strach," zasmál se. "Já už přece svou Sílu ztratil, tak co? Ostatně, snad si nemyslíš, že bych si otrávil vlastní víno, co?"
"To ty jsi ho otrávil?"
"Jo. To byla ta má tajná zbraň. Snad jsi opravdu neuvěřil těm kecům o Frumplovi?"
"Ahh... ovšemže ne," řekl jsem dotčeně.
Po pravdě řečeno, i když jsem se dozvěděl, že to Frumple neudělal, stejně jsem se vůbec nevyznal v tom, co kdo udělal a komu.
"Tumáš," podal mi Aahz pohár a zvedl džbán. "Dej si, dneska odpoledne sis vedl dobře."
Uchopil jsem pohár, ale nemohl jsem se přinutit, abych se napil.
"Co jsi vlastně do toho vína dal?" zeptal jsem se.
"Takový žertovný prášek," odpověděl Aahz. "Řekl bych, že nejspíš to samé na mě použil Garkin. Můžeš ho dát do pití, poprášit s ním jídlo nebo ho spálit a nechat svou oběť, aby se nadýchala kouře."
Hlavou mi náhle bleskl obrázek pánve, ze které se valil kouř, když se Aahz zhmotňoval.
"Co to dělá?"
"Copak jsi nedával pozor?" naklonil ke mně Aahz hlavu. "Sebere ti sílu."
"Napořád?"
"Samozřejmě, že ne!" poškleboval se Aahz. "Jen na jedno století."
"A co protilátka?"
"Žádná není... tedy alespoň se mi nepodařilo toho kupce přimět, aby přiznal, že nějakou má. Možná, že až se ještě trochu zlepšíš v magii, tak se vrátíme na Paklu a vytlučeme to z něj."
Na chvíli se zamyslel. Na všechny otázky jsem tedy znal odpověď... kromě jedné.
"Ehm... Aahzi?"
"No?"
"Co teď budeme dělat?"
"S čím?" zeptal se.
"No teď, co budeme dělat? Od té doby, co jsme se potkali, jsme všechen čas věnovali přípravám na Is'tvana. No a to je za námi. Tak co budeme dělat teď?"
"Co budeš dělat ty, učedníku," řekl přísně Aahz, "je to, že zasvětiš všechen svůj čas magii. Ještě toho musíš hodně zvládnout, než se byt' jen trochu přiblížíš k úrovni Mistra. A co se mě týká... no, řekl bych, že většinu času strávím tvým učením."
Znovu si přihnul z poháru.
"Ostatně nejsme na tom tak špatně," prohlásil. "Frumplovou zásluhou máme kouzlený krystal... i ten mizerný meč, pokud to nářadí najdeme."
"A nefungující ohnivý prsten," připomněl jsem.
"Ehm..." řekl Aahz. "Já... totiž... no, dal jsem ho Tandě."

"Dal?" zeptal jsem se. "Ty jsi něco jen tak dal?"

Aahz pokrčil rameny.

"Já už jsem takový dobrák. Zeptej se, koho chceš."

"Hmm..." řekl jsem.

"Také máme, ehm, ještě válečného jednorožce, kdybychom chtěli někam vyrazit," pospíšil si Aahz, "a toho tvého hloupého draka."

"Glíp není hloupý!" ohradil jsem se prudce.

"Dobrá, dobrá," opravil se Aahz, "... tvého chytrého, osobitého draka."

"To už je lepší," zamumlal jsem.

"... I když mě napadá, proč bychom měli chtít vyrazit někam jinam," poznamenal Aahz a rozhlížel se kolem. "Tady to vypadá dobře. Ty by ses tady mohl vyřádit na siločarách, a jak znám Is'tvana, tak sklep tady bude určitě dobře zásobený. Mohly jsme dopadnout daleko hůř."

Napadla mě ještě jiná otázka.

"Aahzi?"

"Copak?"

"Před chvilkou jsi řekl, že bys chtěl vidět Quigleyho v jiných dimenzích... a zdá se, že máš slabost pro Tandu..."

"Jo?" zamračil se. "A co?"

"Tak proč jsi nešel s nimi? Nemusel jsi zůstat trčet v téhle dimenzi."

"Is'tvan je cvok," prohlásil Aahz důrazně, "a Impy nemám rád. To myslíš, že bych měl raději za společnost je?"

"Říkal jste ale, že Tanda může cestovat po dimenzích. Nemohli byste pak..."

"Dobrá, dobrá," zarazil mě Aahz. "Chceš tedy, abych ti to řekl? Zůstal jsem tady kvůli tobě."

"Proč?"

"Protože na cestování po dimenzích ještě nemáš. Aspoň dokud tě já..."

"Ale proč jsi vůbec se mnou zůstal?"

"Proč? Protože jsi můj učeň, proto!"

Vypadalo to, že se opravdu zlobí. "Udělalí jsme dohodu, pamatuješ? Ty mi pomůžeš proti Is'tvanovi a já tě naučím magii. Ty jsi své udělal a teď je řada na mně. Budu tě učit magii, i kdyby tě to mělo stát život... nebo mě, což je pravděpodobnější!"

"Ano, Aahzi!" souhlasil jsem honem.

"Kromě toho," zamumlal a přihnul si z poháru. "tě mám docela rád."

"Promiň," řekl jsem. "Teď jsme nějak špatně slyšel."

"Tak dávej pozor!" vyštěkl Aahz. "Řekl jsem, abys vypil to víno a dal taky trochu tomu hloupému drakovi. Povolím ti jednu... važ si toho, jednu... noc na oslavu. A zítra časné ráno se do toho pustíme vážně."

"Ano, Aahzi," řekl jsem poslušně.

"A hochu," zazubil se Aahz, "neměj strach, že to bude nuda. Dobrodružství nebudeme muset hledat. V naší profesi si nás obvykle samo najde."

Měl jsem nepříjemný pocit, že má pravdu.

* (pozn. překladatele: slovní hříčka využívající v angličtině podobné výslovnosti slov dimenze (di'men....) a demon (di:men)).

* (pozn. překladatele - narážka na populární román Čaroděj ze země Oz).